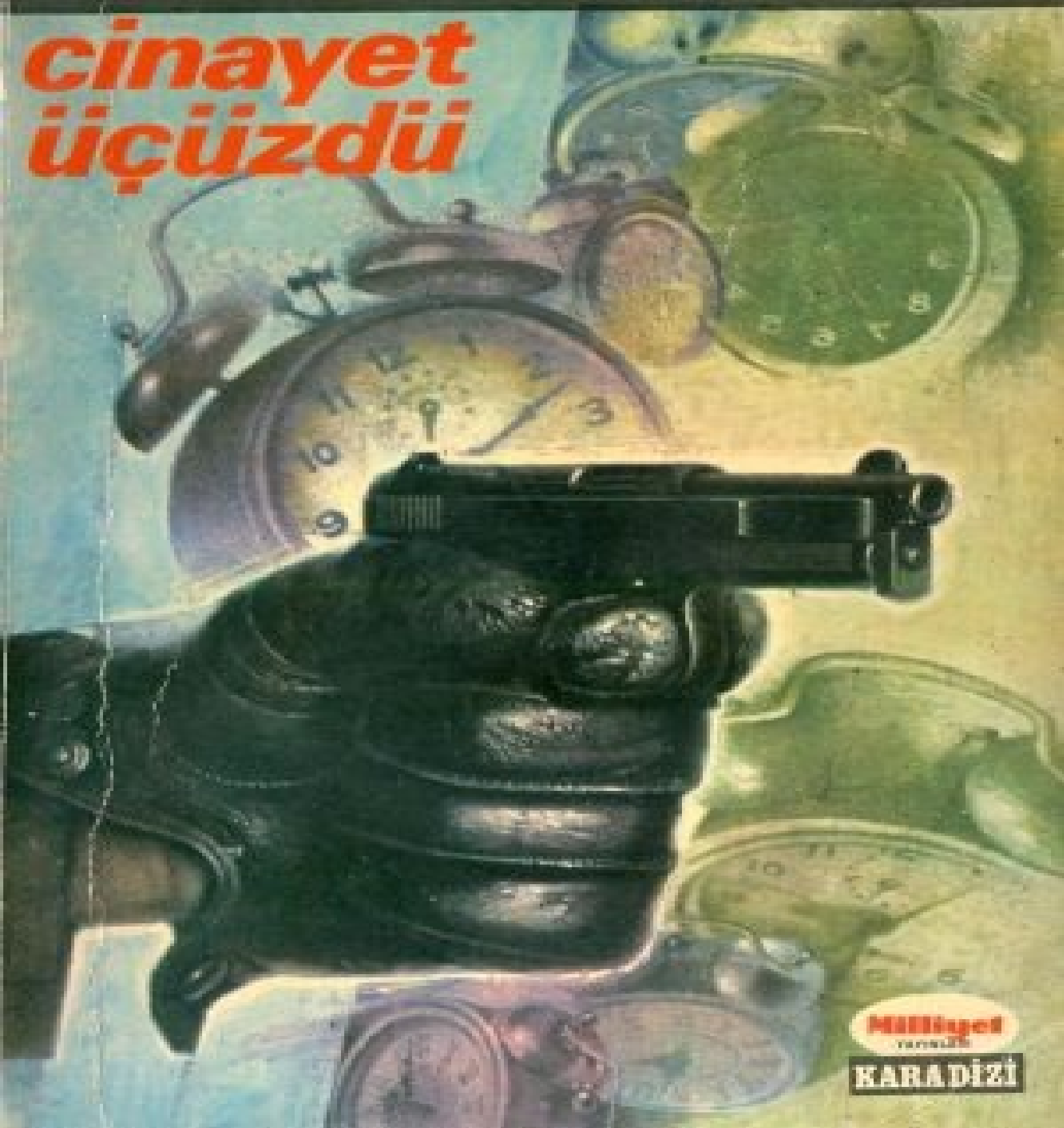
IRA LEVIN

cinayet üçüzdü

Hürriyet yayınları
KARADİZİ

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI
Kara Dizi: •

•

Yayın hakkı (Copyright): Milliyet Yayın Ltd. Şti.

•

Birinci baskı: Ekim 1971

Bu kitap SÜMER Matbaasında dizilip
MİLLİYET Tesislerinde basılmıştır.

IRA LEVIN

cinayet üçüzdü

Türkçesl:
F.G. KORKMAZ

Milliyet YAYINLARI

1

DOROTHY

ADAMIN planları öylesine güzel, öylesine şaheser biçimde yürüyorken şimdi kız bunların hepsini darmadağın edecekti, içinden yükselen nefret bütün vücudunu kaplıyor, yüzünü, çenelerini kıstıran bir kıskaç gibi sıkıyor. Neyse pek zararı yoktu bunun; ışıklar sönüktü.

Kız da yanağını erkeğin çıplak göğsüne dayamış, soluğu alev alev yanaraktan karanlıkta zayıf bir sesle hıçkırıyordu. Adam onu itmek istedi yanından.

Sonunda yüzü rahatladı. Kolunu kızın beline dolayarak sırtını okşamaya başladı. Kızın sırtı ılıktı, ya da kendi eli çok soğuktu; her yanının buz gibi olduğunu hissetti. İşler kötüleşip de kendisini hazırlıksız ve çaresiz bıraktığı zamanlarda olduğu gibi bacaklarının titrediğini, koltuk altından aşağı terler süzüldüğünü fark etti. Titremesinin geçmesini bekleyerek bir an kımıldamadan yattı. Sonra serbest eliyle battaniyeyi kızın omuzlarına çekti, «Ağlamanın bir faydası yok,» dedi şefkatli bir sesle.

Kız, adamın sözünü dinleyerek hıçkırığını tutmaya çalıştı. Gözlerini eski yatak örtüsü ile sildi. «Kaç gündür... haftadır biliyordum... Bu kadar uzun süre saklamak... güç geldi. Emin olana kadar bir şey söylemek istemedim..»

Adamın, kızın sırtındaki eli daha da ısınmıştı.

«Yanılma ihtimali yok mu?» diye sordu Ev bomboş olduğu halde fısıltıyla konuşuyordu

«Hayır.»

«Kaç aylık?»

«Hemen hemen iki aylık.» Kız yanağını erkeğin göğsünden kaldırdı, adam karanlığın içinden kendine bakan gözleri hissediyordu. Kız, «Ne yapacağız şimdi?» diye sordu.

«Doktora asıl adını söylemedin ya?»

«Hayır. Ama yalan söylediğimi anladı. Korkunç bir şeydi..»

«Baban bir duyarsa..»

Kız başını indirerek, adamın göğsüne yaslanıp sorusunu tekrarladı, «Ne

yapacağız şimdi?» Cevap bekliyordu.

Adam yerinden biraz kımıldadı, bu hareketiyle hem söyleyeceklerine biraz ağırlık vermek istiyor hem de kızın kendisini rahatsız eden ağırlığını üzerinden kaldıracağını umut ediyordu

«Bana bak, Dorrie,» dedi, «Sana hemen evlenmemizi, hemen yarın evlenmemizi söylememi istiyorsun. Ben de seninle evlenmek istiyorum. Hem de dünyada her şeyden çok istiyorum bunu. Yemin ederim sana.» Adam durakladı, kelimelerini dikkatle seçiyordu. Kızın vücudu vücuduna yapışmış, hareketsizdi. «Fakat babanla tanışmadan önce birdenbire evlenirsek ve yedi ay sonra da bir çocuk doğarsa... bilirsin neler yapacağını.»

«Hiçbir şey yapamaz. Onsekizimi bitirdim ben. Ne yapabilir ki?»

«Ben evliliğin iptalinden falan söz etmiyorum.»

«Ne diyorsun o halde?»

«Para, Dorrie! Nasıl bir insandır bu baban? Sen bana onun ve kutsal ahlâk anlayışı hakkında neler söylediğini unuttun mu? Annen hayatında bir yanlışlık yapıyor, adam bunu sekiz ay sonra öğrendiğinde ne sana ne kız kardeşlerine ne de annenin hasta olmasına bakmadan boşayıveriyor kadıncağızı. Sana ne yapmaz böyle bir insan? Senin varolduğunu bile unutur. Bir meteliğini bile koklatmaz sana.»

Kız, «Ben aldırmıyorum,» dedi. «Senin için önemli mi bu?»

«Elbette, Dorrie.» Adamın eli yine kızın sırtını hafif hafif okşamaya başladı. «Ama benim için değil. Yemin ederim ki benim için değil. Ben seni düşünüyorum ikimiz de ne oluruz sonra, ikimiz de okulu terk zorunda kalırız, sen çocuğa bakmak ben de çalışmak için... Ne yaparım o zaman ben? Kolejin ikinci sınıfından ayrılmış diplomasız bir insan, Ne olabilir? Katip mi? Yoksa bir dokuma fabrikasında yağcı mı?»

«Önemi yok ki...»

«Önemi var! Hem de ne kadar var hiç bilemezsin! Sen ondokuz yaşındasın, bütün hayatmca para içinde yaşadın. Parasız olmanın ne demek olduğunu bilemezsin. Ben iyi bilirim bunu. Bir yıl geçmeden kavgaya başlarız.»

«Hayır... hayır... kavga etmeyiz!»

«Peki kabul, biz birbirimizi o kadar seviyoruz ki hiç kavga etmeyiz Ne çıkar bundan? Nerede yaşayacağız? Kağıt perdeli bir mobilyalı odada mı? Haftanın

yedi gecesi makarna yiyerek. Ben senin o hayatı yaşadığını görür ve bunun benim kabahatimden olduğunu bilirsem...» bir an durakladı ve sonra çok hafif bir sesle sözünü bitirdi «...hemen hayat sigortası yaptırıp, bir otomobilin önüne atarım kendimi.»

Kız yine hıçkırmaya başladı.

Adam gözlerini kapatarak, hayal görür gibi konuşmaya başladı, sesi uyuşturucu bir şarkıya benziyordu. «Her şeyi o kadar güzel planlamıştım ki. Bu yaz New York'a gelecektim, sen de beni babanla tanıştıracaktın. Kendimi sevdirirdim ona. Sen bana onun neden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını anlatacaktın. Diploma aldıktan sonra evlenecektik. Hatta bu yaz bile evlenirdik belki. Son iki yılımızı tamamlamak için eylülde buraya dönecektik. Kolej yakınında belki küçük bir daire tutardık...»

Kız, başını adamın göğsünden kaldırdı. «Ne yapmaya çalışıyorsun?» diye yalvardı. «Niçin söylüyorsun bunları şimdi?»

«Senin, işlerin ne fevkalâde, ne güzel olabileceğini görmeni istiyorum.»

«Görüyorum bunu. Gördüğüme inanmıyor musun?» Hıçkırıkları sesini kısıyordu. «Fakat hamileyim ben. İki aylık hamileyim.» Bir sessizlik oldu, görünmeyen birtakım motorlar durmuş gibi. «Sen bu işten kaçmaya mı çalışıyorsun yoksa? Kaçmak mı istiyorsun? Yapmak istediğin bu mu?»

«Hayır! Asla, Dorrie, asla!» Kızın omuzlarını kavrayıp kendine doğru çekti yüzyüze bakışıncaya kadar. «Asla!»

«Şu halde ne yapıyorsun. Şimdi evlenmemiz gerek. Başka bir çaremiz yok.»

«Bir çaremiz var ama Dorrie,»

Kızın vücudunun katılaştığmı hissetti birden.

Kız, «Hayır,» diye haykırdı ve başını şiddetle iki yana sallamaya başladı.

Adam, kızın omuzlarını elleriyle kavrayarak, «Dinle, Dorrie,» diye yalvardı. «Ameliyat filan değil.» Eliyle kızın çenesini yakaladı, parmaklarım yanaklarına bastırarak başını oynatmasına engel oldu. «Dinle!» Kızın çılgıncasına soluğunun hafiflemesini bekledi. «Okulda Hermy Godsen diye bir çocuk var. Amcası Otuzdördüncü sokaktaki eczanenin sahibi. Hermy arada sırada orada çalışıyor. Belki de bize bazı haplar bulur.»

Kızın çenesini bıraktı. Kız hareketsizdi

«Gördün mü yavrum, birşeyler yapmamız gerek. O kadar önemli ki bu!»

Sanki yepyeni bir kelimeymiş gibi kız, «Haplar,» diye tekrarladı.

«Bir denememiz gerek. Belki de çok iyi olur sonu.»

Kız, şaşkınlıkla başını salladı, «Ah, bilmem ki...»

Adam kıza sarıldı. «Yavrum, seni seviyorum. Sana zararlı olacak birşeyi aldırır mıyım hiç?»

Kız adamın üstüne yığıldı, başı omzuna çarptı. «Bilmiyorum., bilmiyorum..»

«O kadar güzel olacak ki...» eli okşuyordu kızın sırtını «Kendimizin bir dairesi... evsahibinin sinemaya gitmesini beklemek yok yalnız kalabilmek için...»

Kız, sonunda, «Bu hapların faydalı olacağını nereden biliyorsun?» diye sordu, «Ya işe yaramazlarsa ?»

Adam derin bir soluk aldı. «Eğer bir faydası olmazsa,» kızın alnını, yanağmı, ağzının kenarını öptü «Eğer bir faydası olmazsa biz de hemen gidip evleniriz. Babanın da canı cehenneme gitsin o zaman, Kingship Bakır îşletmeleri'nin de! Yemin ediyorum ki hemen gider evleniriz, sevgilim.»

Kızın 'sevgilim' denilmesinden hoşlandığını öğrenmişti. Ona 'sevgilim' deyip kucağına aldı mı her istediğini yaptırabilirdi. Bunu çok düşünmüştü, işin bir yerinde babasına karşı duyduğu soğukluğun bir etkisi olduğunda karar kıldı.

Hafif hafif konuşuyor, öpüyordu; az sonra kız sakinleşmişti.

Bir sigara yaktılar, Dorothy önce sigarayı onun ağzına tutuyor sonra bir nefes de kendi çekiyordu Sigaradan her nefes çekişte sarı saçları ve iri kahverengi gözleri aydınlanıyordu.

Kız, sigaranın yanan ucunu kendilerine döndürerek, karanlıktan turuncu halkalar çizmeye başladı eliyle. «İnsan herhalde ipnotize edilebilir Böyle,» dedi. Sonra sigarayı adamın gözleri önünde ağır ağır salladı, kulağına, «Sen benim kölemsin,» diye fısıldadı. «Sen benim kölemsin, benim irademaltındasın. Her dediğimi yapacaksın!» O kadar cana yakındı ki adam gülümsedi.

Sigarayı içtikten sonra adamın fosforlu saatına baktılar. Adam parmağını sallayarak, «Giyin artık,» dedi. «Saat onu yirmi geçiyor, onbirde yatakhanede olmalısın.»

■

MASSACHUSETS'DE Fail River yakınlarında Menasset'te doğmuştu. FaU

River dokuma fabrikalarının birinde yağcılık yapan bir babayla paranın kıt olduğu zamanlar terzilik yapan bir annenin tek oğluydu.

Arada Fransız kanı karışmış olan ailelerinin geçmişi, İngiltere'ye kadar uzanıyordu. Portekizliler'le dolu muhitte oturuyorlardı. Babası buna aldırmıyorsa da annesi sık sık yakınırdı bu durumda. Kadın genç yaşında evlendiği kocasının basit bir yağcıdan çok daha fazla birşey olmasını beklemiş olan mutsuz ve hayata küskün bir kadındı.

Çocuk daha küçük yaşındayken güzelliğinin farkına varmıştı. Pazar günleri gelen konuklar hep onun saçlarının sarılığını, gözlerinin maviliğini överler, babası da onlara başını sallardı. Ana babası, annesinin oğlunun üst başına harcadığı para ve zaman konusunda sık sık kavga ederlerdi.

Annesi kendisini komşu çocuklarla oynaması için hiç teşvik etmemiş olduğu için okuldaki ilk günleri güvensizlik duygusunu sıkıntısı içinde geçmişti. Büyük bir çocuk grubu içinde adsız biri olmuştu birdenbire. Çocuklar onun elbiselerinin düzgünlüğü, okul bahçesindeki çamurlara basmamak ve gösterdiği dikkat için onunla alay ederlerdi. Buna tahammülü kalmadığı bir gün kendisiyle alay edenlerin elebaşına giderek ayakkabılarının üstüne tükürdü. Çıkan kavga kısa ama güçlüydü. Sonunda elebaşı yerde sırtüstü uzanmış, kendisi de yere eğilmiş çocuğun kafasını toprağa vurup duruyordu. Bir öğretmen koşarak gelip kavgacıları ayırmıştı. Bundan sonra her şey düzelmişti. Hatta bir süre sonra o çocukla arkadaş bile oldu.

Okulda notlan iyiydi, annesi bu duruma seviniyor, babası da istemeyerek de olsa oğlunu takdir ediyordu. Çalışkan fakat çirkin bir kızın yanma oturduğu zaman notları daha da iyileşti. Birkaç gizli öpücükten sonra kız oğlana öylesine tutulmuştu ki sınavlarda kağıdını örtmeyi hep ihmal ederdi.

Hayatının en mutlu günleriydi okul günleri; kızlar yakışıklılığı ve çekiciliği yüzünden kendisini severlerdi; saygılı ve dikkatli olduğu, önemli şeyler söylediklerinde başını salladığı ve zavallı şakalar yaptıkları zaman gülümsediği için öğretmenleri tarafından da sevilirdi. Oğlanlara gelince; kızlara ve öğretmenlere duyduğu nefreti yeteri kadar gösterdiği için onlar da severlerdi kendisini. Evinde bir tanrıydı. Sonunda babası da pes edip ona hayran olanların arasına katıldı.

Kızlarla buluşmaya başladığı zaman bu kızlar şehrin en iyi mahallesinin kızları olmuştu. Annesiyle babası yine onun haftalığı ve üstüne başına harcanan para konusunda tartıştılar. Fakat bu tartışmalar hep kısa sürerdi, babası

alışkanlıktan başlardı zaten. Annesi bir zengin kızıyla evlenmesinin sözünü etmeye başladı. Bunu şaka yollu söylemişti ama birkaç kere söylemişti.

Lisenin son sınıfında sınıf başkanıydı, matematik ve fizikte en üstün notlan almıştı. Okul yıllığında adı 'En iyi dans eden, en sevilen ve en çok başarıya ulaşacak' diye geçiyordu. Ana babası oğullarının şerefine bir parti vermişler, şehrin iyi mahallelerinden epey genç gelmişti.

İki hafta sonra da askere alınmıştı.

■

TEMEL EĞİTİMİN ilk birkaç günü geride bıraktığı eğlenceli günlerin havasıyle geçmişti. Fakat sonra gerçek, koruyucu boyayı silmişti. Ordunun kişiliksiz disiplinini ilk okul günlerinden çok daha küçültücü buluyordu. Burada çavuşun ayakkabılarına tükürecek olsa herhalde hayatının sonuna kadar parmaklıklar arkasında geçirirdi günlerini. Kendisini piyade sınıfına düşürten kör düzeni sövüyordu. Çevresi çocuk kitapları okuyan bir sürü kaba saba aptallarla çevrilmişti. Yanında getirdiği Anna Karenina'ya aklını veremediğinden bir süre sonra o da onların okudukları kitapları okumaya başladı. Birkaç arkadaş edindi, onlara bira ısmarladı, bütün subaylar hakkında açık saçık ve komik hikayeler uydurdu. Öğrenilecek ve yapılacak her şeyden nefret ediyordu.

San Fransisco'dan ayrıldıktan sonra Pasifiğin ortasına kadar kustu durdu. Bunun nedeninin yalnızca deniz tutması olmadığını biliyordu. Savaşta öldürüleceğinden emindi.

Yarı yarıya Japonlar'ın elinde bulunan bir adada bölük arkadaşlarından ayrı düştüğü zaman ormanın ortasında yolunu kaybetti. Umutsuzca oradan oraya koşuyor, güvenliğin nerede olduğunu bilemiyordu. Bir silah sesi işitildi, kulağınm dibinden vızıldayarak bir kurşun geçti. Hemen yüzüstü yere fırlattı kendini; son dakikasının geldiğine emindi.

Sessizliği kuş kanatlan bozdu. Önündeki ağaçta bir parıltı gördü, düşman, keskin nişancısının kendisini orada beklediğini biliyordu. Bir eli ile silahını tutarak ağır ağır çalılann altında sürüklenmeye başladı. Vücudu yapış yapış soğuktu, terliyordu; bacakları o kadar titriyordu ki düşman askerinin yapraklann hışırtısını duyacağından korktu. Tüfeği bir ton çekiyordu sanki.

Ağaçtan on metre uzağa geldiği zaman başını kaldırdı. Yapraklann arasına saklanmış adamı seçebiliyordu. Tüfeği omzuna kaldırdı, nişan aldı, ateş etti. Kuşlar kaçıştılar. Ağaçta hiçbir hareket olmadı. Sonra birden bir silah düştü yere,

Japon askeri kayarak indi ve ellerini havaya kaldırdı. Üstü başı dallarla, yapraklarla örtülmüş, ağzından garip sesler çıkaran kısa boylu sarı bir adamdı bu.

Silahını Japon'un üzerine çevirmiş olduğu halde yerinde doğruldu. Japon da kendisi kadar korkmuştu; sarı yüzü seğiriyor, dizleri titriyordu. Japon'un pantalonunun önünde gittikçe genişleyen kara lekeye bakılırsa o daha çok korkmuştu.

Sefil adamı nefretle seyretti. Kendi bacakları titremiyordu artık. Terlemiyordu da. Silahı ağırlığını kaybetmişti, kolunun bir parçası gibi ileri, karşısındaki insan karikatürüne uzanıyordu. Japon'un sesi yalvarır gibi hava almıştı. Sarımtrak kahverengi parmaklarıyla havada küçük yalvarma hareketleri yapıyordu.

Yavaşçacık çekti tetiği. Tüfeğin geri tepmesiyle sarsılmadı bile. Omzundaki sancıyı hiç duymadan Japon'un göğsünde yayılan karakızıl deliği seyrediyordu. Küçük adam yere yığıldı. Kuş çığlıkları havaya savrulmuş bir avuç renkli kağıt gibiydi.

Bir dakika kadar öldürdüğü düşmana baktıktan sonra sırtım çevirip yürüdü gitti oradan. Adımları, okulda diplomasını aldıktan sonra sahneden dışarı çıkarken olduğu gibi rahat ve kesindi.

1947 Ocak ayında terhis edildiği zaman bir Bronz Yıldız ve Kızıl Yürek madalyası ve bir de kurgun yarası almıştı. Evine dönünce babasının o askerdeyken bir otomobil kazasında ölmüş olduğunu öğrendi.

Menasset'te bulduğu işleri gelecek vadetmedikleri gerekçesiyle reddetti. Babasının hayat sigorta parası annesini geçindirmeye yetiyordu. Kadın arasıra evde dikiş işleri de yapıyordu. Böylece hükümetten haftada yirmi dolar alarak geçirdiği iki aydan sonra New York'a gitmeye karar verdi. Annesi buna karşı koymaya çalıştıysa da artık yirmibir yaşına gelmişti. Komşuları, parasını hükümet ödediği halde koleje girmemesine hayret ettiler. Oysa o, kendisini beklediğine emin olduğu basan yolunda gereksiz bir duraklama olduğunu düşünüyordu okumanın.

New York'ta ilk olarak bir yayınevinde çalıştı. Personel şefi ona akıllı bir insanın geleceğinin parlak, olduğunu söylemişti burada. Fakat paketleme dairesinde iki haftadan fazla duramadı.

İkinci işi, büyük bir mağazada erkek giyimi tezgâhtarlığıydı. Burada bir ay kalmasının tek nedeni yüzde yirmi tenzilâtla giyecek alabilme imkânıydı.

Ağustos sonunda, New York'ta beş ayda altı iş değiştirdikten sonra yine tek başına yalnız kalmak yerine bir kalabalık içinde yalnız olmanın güvensizliğine düşmüştü. Kendisine hayran olan tek kimse yoktu, geleceği de hiç parlak değildi. Mobilyalı odasında oturup uzun uzun kendi içini didik didik etti. Bu altı ayda aradığını bulamamışsa, bundan sonraki altı ayda da bulamayacağına işaretti bu. Kalemini çıkararak kendi niteliği, yetenekleri olduklarını sandığı şeyleri bir bir sıraladı bir kağıt üstüne.

Eylül gelince ordunun eski askerlere tanıdığı bir haktan faydalanarak bir tiyatro okuluna girdi. İlk başlarda büyük umutlar beslemişti. Ama sonra bir aktör olmak için ne kadar çalışmak gerektiğini öğrendi. Öğretmenlerin, «Şu resme bak ve onun sende uyandırdığı duygulara göre oyna,» demelerini çok gülünç buluyordu.

Aralık ayında, yirmi iki yaşına girdiği zaman epey çekici bir dulla tanıştı. Kadın kırk yaşlarındaydı, parası vardı. Beşinci caddeyle ellibeşinci sokağın birleştiği köşede, sonraları dedikleri gibi romantik bir havada karşılaşmışlardı. Kadın bir otobüsten kaçmak için kaldırıma çıkmış ve kolları arasına düşmüştü. Çok şaşırmış ve korkmuştu. Kendisi beşinci cadde otobüs şoförlerinin düşünceli oldukları hakkında bir iki şaka yapmıştı Sonra ikişer martini içtikleri kibar bir bara girmişler, parasını kendisi ödemişti. Bundan sonraki haftalar içinde sinemalara gitmişler, yemeğin sonunda üç dört kişinin beklediği lokantalarda yemek yemişlerdi. Artık bu paraları yine kendi ödüyordu ama kendi cebinden değil.

İlişkileri birkaç ay sürmüştü. Bu süre içinde tiyatro okulundan ayrılmış ve alışverişlerinde kadının yanında dolaşmaya başlamıştı. Bu alışveriş seferlerinin bir kısmı da kendisi içindi. Yaşlarındaki gözle görünen fark yüzünden ilk başlarda kadının yanında dolaşmaktan utanmışsa da sonunda buna alışmıştı. Fakat iki nedenle aralarındaki ilişkiden pek hoşnut değildi; birincisi, ve en önemlisi, kadının apartmanının asansörcüsünden, kendisinin altı ayda bir yenilenen genç erkekler sürüsünün bir tanesi olduğunu öğrenmesiydi. Bu da geleceği olmayan bir başka işti kendisi için. İkincisi de kadının yüzü güzelse de vücudu çok çirkindi. Beş ayın sonunda, kadın, ondan ayrı kaldığı gecelerde ne yaptığı hakkında inceden inceye soruşturmaktan vazgeçince, onun ne yapmak istediğini anladı, ve annesi ağır hasta olduğu için evine dönmesi gerektiğini bildirdi.

Elbiselerinden pahalı terzilerin etiketlerini söküp, Patek Phillipe kol saatini rehine bıraktıktan sonra gerçekten de evine dönmüştü. Haziranın ilk yarısını

evde, dulun daha genç daha güzel, ve daha sürekli bir ilişkiye razı olmadığına yakınıp durarak geçirdi.

Planlarını kurmaya o zaman başlamıştı. Sonunda koleje gitmeye karar vermişti. Ordudan aldığı aylık, okul masraflarını karşılayacağı halde, dış hayatı epey masraflı olacağı için bir süre mahallesinde bir işe girmişti.

Sonunda Ortabatı zenginlerinin çocukları için bir çeşit yazlık klüp yerine geçen lowa'da Blue River'de Stoddard Üniversitesi'nde karar kıldı. Girebilmek için güçlük çekmemişti. Lise diploması yeterliydi.

Okula ilk girdiği yıl, uluslararası bir çiftlik aletleri şirketinin yönetim başkanının kızıyla tanıştı. Birlikte dolaşıyorlar, dersleri asıyorlar, yatıyorlardı. Mayıs gelince kız ona başka bir oğlanla nişanlı olduğunu ve aralarındaki bu ilişkiyi ciddiye almamış olduğunu umut ettiğini söyledi.

İkinci yılında Dorothy Kingship'le tanıştı.

■

HERY GODSEN'DEN hapları aldı. İki tane beyazımsı kapsül. Beş dolar ödedi.

Saat sekizde Dorothy'yle her zaman buluştukları Güzel Sanatlar ve Eczacılık okulu arasındaki parkta buluştular. Asfalt yoldan ayrılıp da çimenlerin arasında yürümeye başladığı zaman Dorothy'nin kendisinden önce gelmiş olduğunu gördü. Ellerini kucağında kavuşturmuş, nisan akşamının serinliğine karşı sırtına pardösüsünü atmış dimdik oturuyordu. Yan taraftaki sokak lambası kızın yüzüne yaprakların gölgesini düşürmüştü.

Kızın yanına oturarak yanağından öptü. Kız mırıldanarak selâmladı onu. Güzel Sanatlar'ın ışık yanan dört köşe pencerelerinden dışarı birkaç piyanodan birden karmaşık bir melodi dökülüyordu. Bir dakika bekledikten sonra, "Aldım," dedi.

Onlara doğru yürüyen bir çift, sıranın dolu olduğunu görünce geri döndü. Bir kız sesi, "Hepsi de dolu, "diyordu.

Zarfı cebinden çıkararak Dorothy'nin eline sıkıştırdı. Kızın parmakları kağıdın içindeki haplara değdi. "İkisini birden içeceksin," dedi.

«Belki biraz ateş biraz bulantı yapar, hepsi o kadar.»

Kız zarfı cebine koyarak, «Ne hapı bunlar?» diye sordu.

«Emin değilim ama kinin ve bir iki şey daha var.» Durakladı. «Bir vermez

sana,» dedi,

Dorothy'nin yüzüne bakınca kızın, Güzel Sanatlar binasından ötelere bir yere baktığını gördü.

Onun baktığı yere bakınca uzaklarda kırmızı bir ışığın yanıp söndüğünü fark etti. Bu, Blue River'in en yüksek binası üzerindeki radyo vericisinin ışığıydı. Evlenme dairesi de o binadaydı. Kızın o yana bu yüzden mi, yoksa karanlık içinde kırmızı bir gözün yanıp söndüğünden mi baktığını kestiremedi. Elini tuttu, buz gibiydi. «Üzülme, Dorrie,» dedi. «Her şey düzelecek.»

Birkaç dakika konuşmadan oturdular, sonra kız, «Ben bu gece sinemaya gitmek istiyorum,» dedi. «Uptown'da Joan Fontaine'in bir filmi var.»

«Özür dilerim ama benim de ispanyolca çalışmam gerek.»

«Gel Öğrenci Derneği'ne gidelim. Ben sana yardım ederim.»

«Ne, beni kötü huylara mı alıştırıyorsun yoksa?»

Kızla birlikte okula doğru yürüdüler. Kızlar yurdunun alçak ve modern binası önünde durup öpüştüler. «Yarın sınıfta görüşürüz,» dedi. Kız başını salladı, sevgilisini bir kere daha öptü. Titriyordu. «Bak yavrum, üzülecek birşey yok diyorum sana. Haplar işe yaramazsa evleneceğiz. Duymadın mıydı sen Aşk her şeyin üstesinden gelir derler.» Kız daha birşeyler söylemesini bekliyordu. «Seni de öyle çok seviyorum ki.» öptü kızı. Dudakları ayrıldığı zaman kızın dudaklarında titrek bir gülümseme vardı.

«İyi geceler, sevgilim,» dedi.

Odasına döndü ama aklını dersine veremiyordu. Başı elleri arasında dirseklerini masaya dayamış oturuyor ve hapları düşünüyordu. Bir faydası olmalıydı, ey Tanrım, mutlaka bir faydası olmalıydı! Olacaktı!

Ama Hermy Godsen, «Sana yazılı garanti veremem,» demişti. «Bu kız arkadaşın iki ayını geçirmişse...»

Bunu düşünmemeye çalıştı. Konsola giderek en alt çekmeceyi açtı. İtinayla katlanmış pijamalarının altından üstü bakır yaldızlı iki broşür çıkardı.

Dorothy'le tanıştığı gün, kayıt işlerinde çalışan bir sekreterden onun 'Kingship Bakır tşletmeleri'nin herhangi birinin kızı değil doğrudan doğruya şirket müdürünün kızı olduğunu öğrenmiş ve hemen şirketin New York bürosuna bir iş mektubu yazmıştı. Mektupta kendisini Kingship Bakır İşletmeleri'ne yatırım yapmayı düşünen biri olarak belirtiyor (ki, bu büsbütün yanlış değildi) ve

ayrıntılı bir broşür talep ediyordu.

İki hafta sonra sırf Dorothy seviyor diye Rebecca'yı okurken ve Dorothy de ona, ondan önceki erkek arkadaşı hoşlandı diye kalın bir çift çorap örerken broşürler gelmişti. Zarfı âdeta bir törenle açmıştı. **Kingship Bakır İşletmeleri Hakkında Teknik Bilgiler, Bakır Alaşımları ve Savaşta ve Barışta Öncü, Kingship Bakır İşletmeleri** adlı bu broşürler madenlerin, fırınların, çeşitli tekniklerin, bakırların resimleriyle süslenmişti. Yüz kere okumuştu bunları. Resim altlarını ezbere biliyordu şimdi. Bazan dudaklarında hafif bir gülümseme, bir kadının sevgilisinden gelen bir mektubu aldığı gibi, bunları alır ve bakardı.

Fakat bu akşam kendisine birşey söylemiyordu borşürler bile, «Michigan'da Landers'de açık maden. Bu madenin yıllık... »

Onu en çok kızdıran şey bu sıkıntılı durumun bütün sorumluluğunun Dorothy'de olmasıydı. O, kızı odasına ancak bir kere almak istemişti o da, bir mukavelenin yerine getirilmesi için kaparo olarak. Oysa hassas tavırlı, pasif ve yetim açlığıyla işi ilerleten Dorothy olmuştu, o bir daha bir daha gelmek istemişti odasına. Eliyle masaya vurdu. Hep onun kabahatiydi! Kahrolası Dorothy!

Aklını broşürlere çevirdi ama faydasızdı. Bir iki dakika sonra kağıtları bir kenara iterek yine başını elleri arasına aldı. Ya haplar işe yaramazsa... Okulu mu bırakacaktı? Kızı mı terk edecekti? Ama bu bir kurtuluş olmazdı ki, Dorothy onun Menasset'teki adresini biliyordu. O istemese bile babası kendisini arar bulurdu. Şüphesiz kanunî birşey yapamazlardı ama (yoksa yapabilirler miydi?) Kingship onun başına belâ kesilebilirdi yine de. Zenginleri birbirlerine sıkı sıkı bağlı bir klan olarak görüyordu, hayalinde Leo Kingship'in sesini duyar gibiydi: «Bu delikanlıya karşı dikkatli olun. Kötü bir insandır o. Baba olarak görevimin sizi uyarmak olduğunu biliyorum...» Ondan sonra ne yapardı? Yine paketleme dairesine mi dönecekti?

Ya kızla evlenseydi? O zaman kız, çocuğu doğurur ve Kingship'ten bir metelik bile alamazlardı. Yine paketleme dairesine dönüştü bu; bu sefer sırtında bir karı ve bir çocuğun ağırlığı olarak.

Mutlaka işe yaramalıydı haplar. Başka yolu yoktu bunun. Faydasız olursa ne yapacağını bilemiyordu.

Kibrit kutusu beyazdı, üstüne bakır varakla Dorothy Kingship yazılmıştı. Her Noel geldiğinde Kingship Bakır İşletmeleri yöneticilerine, müşterilerine, ve dostlarına üzerinde adları yazılı kibrit kutuları dağıtırdı. Dorothy, kibriti ancak

dört çakışta yakabildi, sigarasının ucuna tuttuğu zaman alev rüzgâr esiyormuş gibi titriyordu. Arkasına yaslanarak dinlenmeye çalıştı, fakat gözlerini kapısı açık olan banyodan ayıramıyordu. Beyaz zarf musluğun kenarındaydı, yanında da bir bardak su...

Gözlerini kapattı. Ellen'e bunları bir anlatabilseydi. Daha o sabah bir mektup almıştı «Hava fevkalâde buralarda... Balo başkanı... Marquand'ın yeni romanım okudun mu?..» Noel'de kavga etmelerinden sonra aralarında gidip gelen anlamsız mektuplardan bir tane daha. Ah, bir Ellen'le konuşabilse, eskiden olduğu gibi ondan akıl alabilseydi.

Leo Kingship karısını boşadığı zaman Dorothy beş, Ellen de altı yaşındaydı. Üçüncü kızkardeşleri Marion'sa on yaşındaydı. Kızlar annelerini iki kere, birincisinde boşandığı zaman, diğerinde de bir yıl sonra ölünce, kaybettiler. Bu kaybı en fazla hisseden Marion'du. Boşanmadan önce babalarıyla anneleri arasındaki tartışmaları, suçlamaları çok iyi hatırladığı için kız kardeşleri büyüyünce bunları en acı ayrıntılarına kadar anlatmıştı onlara. Kingship'in davranışını bir dereceye kadar abartmıştı da. Yıllar geçtikçe içine kapanmış, kardeşlerinden ayrılmış, yalnız bir insan olmuştu.

Ne analarından ne babalarından, ne de mahkemenin kendilerine tayin ettiği bir sürü renksiz ve kokusuz dadılardan şefkat görmeyen Dorothy'le Ellen birbirlerine dönmüştüler. İki kız kardeş aynı okullara ve kamplara gitmişler, aynı klüplere yazılmışlar, aynı yerlerdeki danslara gitmişlerdi (babalarının koyduğu saatta dönmeye dikkat ederek). Ellen'in götürdüğü yere gitmişti Dorothy.

Fakat Ellen, Wisconsin'de Caldwell kolejine girince bir yıl sonra Dorothy'nin de oraya girmesine karşı çıkmış, Dorothy'nin artık kendi kendine kalması ve kendine güvenmesi gerektiğini belirtmişti. Babaları da, kendine güvenme, değer verdiği bir huy olduğu için, buna razı gelmişti. Dorothy, Caldwell'den sadece yüz mil ötede olan Stoddard kolejine gönderilmiş, ve kızların hafta sonlarında birbirlerine gitmeleri kararlaştırılmıştı, ilk önceleri sık sık bu ziyaretleri yapmışlarsa da, bunlar gittikçe seyrekleşmiş ve sonunda Dorothy bir yıl kolejde okumanın kendine güvenmesini sağladığım belirtince bir daha birbirlerine gitmez olmuşlardı. Bu son Noel tatilinde de bir hiç yüzünden tartışmışlardı. «Madem bluzumu almak istedin hiç olmazsa bana sorabilirdin!» Dorothy bütün tatil boyunca sıkıntılı bir havada olduğu için tartışma birden büyümüştü. Kızlar, okullarına döndükleri zaman artık mektupları seyrek ve kısa notlar haline dönüşmüştü...

Telefon edebilirdi. Dorothy bir süreden beri telefona baktığını hissetti. Bir saniye sonra konuşabilirdi Ellen'le... Fakat hayır, niçin ilk baş eğen o olsundu. Sigarasın bastırdı küllüğe. Hem artık sakinleşmişti, tereddüt edecek ne vardı ki ortada? Hapları yutacaktı, eğer faydalı olursa ne âlâ! Olmazsa, evlenirlerdi. Babası öfkelenecek olsa da, bunun ne fevkalâde birşey olduğunu düşündü. Hem zaten onun parasını filan istediği yoktu ki.

Kapıyı kilitledi. Bu alışılmamış ve biraz drama kaçan hareketinde bir heyecan duymuştu.

Banyoya girince zarfı alarak hapları avcuna boşalttı. Jelatin kabuğu içinde beyazımsı renkte uzunca birer inciye benziyorlardı. Zarfı çöp sepetine atarken bir düşünce geçti zihninden, «Almazsam ne olur sanki?»

Yarın evlenirlerdi Yaza kadar hatta belki de okulu bitirene kadar daha iki yıl bekleyecekleri yerde yarın akşam evlenmiş olurlardı. Fakat haksızlık olurdu bu. İçeceğine söz vermişti. Ama, yarın... Bardağı kaldırdı, hapları ağzına attı, ve bir yudumda yuttu.

■

STODDARD KOLEJİNİN yeni binalarından birinde olan sınıf bir duvarı cam olan dörtköşeli bir odaydı. Öğretmenin kürsüsünün karşısında sekiz sıra vardı. Her sırada on kişinin oturacağı iskemleler bulunuyordu.

O, odanın arkasında camın yanındaki ikinci sırada oturuyordu Sol yanındaki, cam kenarındaki iskemle Dorothy'nindi Bu Sosyal Bilimler dersi Dorothy'nin bu sabahki ilk dersi ve bu sömesterde ikisinin birlikte okudukları tek dersti. Öğretmenin sesi güneş dolu havanın içinde uyku getiriyordu.

Hiç olmazsa bugün derse zamanında gelseydi ya Kendisinin şüpheler içinde kıvrandığını bilmiyor muydu? Ne olursa olsundu artık. Mutluluk da olsa sonu berbat da olsa artık düşünmek istemiyordu. Saatına baktı 9'u sekiz geçiyor Hay Allah kahretsin !

Anahtarlığıyla oynayarak yerinde kımıldadı. Önündeki kızın elbisesindeki benekleri saymaya başladı.

Odanın yan kapısı sessizce açıldı. Hızla çevirdi başını.

Dorothy'nin görünüşü berbattı Yüzü öylesine kireç gibi beyazdı ki ruju yağlı boya gibi kalmıştı ağzında Gözlerinin altı mosmordu Kapı açıldığı anda onun yüzüne bakıyordu, belli belirsiz bir hareketle başını salladı.

Gözlerini anahtarlığına çevirdi Kızın arkasından yaklaşıp, yanındaki iskemleye oturduğunu hissetti. Kitaplarını aralarına koyduğunu, bir kalem sesi ve sonunda bir kağıdın koparılmasını duydu.

Dönüp baktı Kız elindeki bir kağıdı kendisine uzatıyordu. Gözleri kaygıyla açılmış seyrediyordu unu.

Kağıdı alarak kucağında açtı:

Çok ateşim çıktı ve kustum.

Başka birşey olmadı.

Bir an gözlerini kapatı sonra yine açtı ve kıza döndü. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Kızın dudakları sinirli bir gülümsemeyle aralandı. O da gülümsemek istedi ama olmadı. Yeniden elindeki kağıda baktı. Kağıdı elinde buruşturdu, buruşturdu cebine koydu. Sonra ellerini kenetleyerek öğretmeni seyre başladı.

Birkaç dakika sonra Dorothy'ye dönerek, gülümsedi ve dudaklarıyla 'Üzülme' dedi.

Saat 9.55'de paydos zili çalınca itişen gülüşen, sınavlar hakkında söylenen diğer öğrencilerle birlikte sınıftan dışarı çıktılar. Kalabalık yoldan ayrılarak binanın gölgesine sığındılar.

Dorothy'nin yanaklarına renk geliyordu. «Herşey düzelecek. Biliyorum herşey düzelecek. Okuldan çıkmana lüzum kalmayacak. Hükümet para verecek, evlenince değil mi?» dedi.

«Ayda yüz beş dolar.»

«Başkaları bu parayla geçiniyorlar ama... Biz de geçiniriz.»

Genç adam kitaplarını yere koydu. En önemli şey düşünecek zaman kazanmaktı. Düşünecek zaman. Kızı omuzlarından yakalayıp gülümsedi. «Aferin. İşte böyle olmalı,» dedi. «Sen hiç üzülme de.» Derin bir soluk aldı. «Cuma öğleden sonra Belediyeye gider.»

«Cuma mı?»

«Sevgilim, bugün salı. Üç gün birşey değiştirmez ki.»

«Ben bugün gideceğiz sanmıştım.»

Kızın ceketinin yakalarıyla oynayark, «Dorrie, bugün olmaz,» dedi. «Mantıklı ol biraz. Yapılacak o kadar çok şey var ki. Sanırım önce bir kan muayenesi

yaptırtmam gerek. Bir soruşturayım bunları. Sonra cuma günü evlenirsek hafta sonunda balayı yapabiliriz. Yeni Washington Oteli'nde yer ayırtacağım...»

Kız kararsızca kaşlarını çattı.

«Üç gün ne fark eder ki?»

«Haklısın herhalde,» diye içini çekti kız.

«Sevgilim benim.»

Kız eliyle eline dokundu. «Bunun bizim istediğimiz şey olmadığını bili... biliyorum ama... mutlusun, değil mi?»

«Elbette. Bak, para bu kadar önemli değil. Ben senin için düşünüyordum.»

Kızın gözleri ılıktı.

Saatına baktı. «Senin dersin onda değil mi?»

«İspanyolca dersi. Asabilirim.»

«Hayır, asma. Sabah derslerimizi asmak için daha iyi nedenlerimiz olacak.» Kız elini sıktı avcunda. «Saat sekizde buluşuruz. Yine parkta, sıramızda.» Kız istemeye istemeye döndü gitmek için. «Dorrie..»

«Efendim?»

«Ablana bir şey söylemedin ya?»

«Ellen'e mi? Hayır.»

«Söyleme. Evlenene kadar söyleme.»

«Daha önce söylemek istiyordum. Birbirimize öyle yakındık ki. Ona söylemeden bu işe kalkışmak istemiyordum.»

«Son iki yıldır sana bu kadar kötü davranmışsa...»

«Kötü değil.»

«Sen öyle demiştin. Her neyse, babana söyleyebilir. Baban bize engel olur belki.»

«Ne yapabilir ki?»

«Bilmem ki. Ama birşeyler yapmaya çalışır, değil mi?»

«Pekala. Nasıl dersen öyle olsun.»

«Evlendikten hemen sonra telefon ederiz Ellen'e. Herkese söyleriz.»

«Pekâlâ.» Son bir gülümsemeden sonra kız güneşin altında yanan yola doğru yürüdü, saçları altın gibi parıldıyordu. Binanın köşesinde kaybolana kadar arkasından baktı. Sonra kitaplarım yerden alıp aksi yöne doğru yürüdü. Uzaklarda bir arabanın fren yapması bir an ürküttü kendisini. Ormanda bir kuş sesine benziyordu bu.

Bilinçli bir karar vermeden diğer darslerini asıyordu. Şehrin içinden geçip nehre kadar yürüdü. Nehir mavi değil, donuk çamurlu bir kahverengiydi. Morton Sokağı Köprüsü'nün demirlerine dayanıp sulara bakarak bir sigara yaktı.

İşte, en sonunda istemediği şey başına gelmişti. Sonunda belâ kendisini kıskıvrak yakalamış ve köprünün ayaklarını saran şu pis su gibi dört bir yandan sıkıştırmaya başlamıştı. Evlenmeli mi yoksa terk etmeli mi? Karısı çocuğu olup da cebinde beş parası olmamak mı, yoksa ömrünün sonuna kadar kızın babasından ürkmek mi? «Beni tanımazsınız efendim. Adım Leo Kingship'tir. İşinize yeni aldığınız şu genç hakkında konuşmak istiyorum sizinle... Hani kızınızla gezen genç... Şunu bilmelisiniz ki...» Sonra ne olacaktı? Evinden başka gidecek yeri kalacak mıydı? Annesini düşündü. Yıllar yılı kendini beğen, gurur duy, komşu çocuklarını küçümse, ondan sonra oğlun gelsin mahalledeki manifaturacı dükkanına çırak girsin. Hem de öyle mevsimlik falan değil, ölene kadar. Ya da bir fabrikaya! Babası annesinin umutlarını gerçekleştirememişti, ona karşı duyduğu sevginin nasıl nefrete dönüştüğünü kendi gözleriyle görmüştü. Kendisi için olacak olanlar da bunlar mıydı? Millet arkasından konuşup duracaktı. Hay Allah! Sanki körolası haplar kızı niçin öldürmemişlerdi ?

Onu bir ameliyat olmaya kandırabilseydi. Ama hayır, kız aklına evlenmeyi koymuştu bir kere. Kıyamete kadar yalvarsa yakarsa, yüzbinlerce kere 'sevgilim' dese o yine de böyle büyük bir işe kalkışmadan Ellen'e akıl danışırdı. Hem zaten bu iş için gerekli parayı nereden bulacaklardı? Ya bir şey olur da ölüverirse? O zaman ameliyat işini kendi hazırladığı için yakalarlardı onu. Yine başladığı yere düşerdi o zaman, yine babasının elinde oyuncak olurdu. Kızın ölmesinin ona hiçbir faydası olmazdı.

O şekilde ölmesinin elbette!

Parmaklığın demiri üzerinde içinden bir ok geçen bir yürek resmi çizilmişti. Genç adam tırnağı ile bu resmi yoklayarak sonunda açığa çıkmış olan düşüncelerinden temizlemek istedi zihnini. Çizgiler kat kat boyayı açığa çıkarmışlardı: kara, kırmızı, kara, kırmızı, kara kırmızı. Jeoloji kitabındaki kaya

kesitlerini andırıyordu. Ölü çağların belgeleri gibi.

Ölü.

Nehir kıyısındaki bir lokantaya girerek bir sosisli sandviçle kahve ısmarladı. Sandviçini köşedeki bir masada yedi. Kahvesini içerken cebinden not defteriyle kalemini çıkardı.

Aklına ilk gelen şey ordudan ayrıldığı zaman aldığı 45'lik Colt tabancası olmuştu. Kurşun bulmak çok güç olmazdı. Fakat bunu yapmaya karar verse de, tabancayla olmazdı bu iş. Bir kazaya, intihara benzemeliydi bu. Silah işleri çok karıştırırdı.

Aklına zehir geldi. Ama zehiri nereden bulabilirdi? Hermy Godşen'den mi? Hayır, olmazdı. Belki de Eczacılık Fakültesi'nden. Herhalde çok güç olmamalıydı oradaki depoya girmek. Önce kitaplıkta bir araştırma yapması, zehirlerin cinslerini öğrenmesi gerekti.

Bunu yapmak istediği kabul edilirse, öyle çok ayrıntıları vardı ki. Bugün salıydı; nikâh cumadan öteye atılamazdı, yoksa Dorothy üzülür, Ellen'e telefon edebilirdi. Son gün cuma olmalıydı. Çok dikkatli ve süratli bir planlama gerekiyordu.

Yazdığı şeylere baktı :

1. **Tabanca** (iş yok)
2. **Zehir**

a) **Cinsi**

b) **Elde edilmesi**

c) **Verilmesi**

d) **(1) kaza**

(2) intihar süsü verilmesi.

Tabii bütün bunlar eğer böyle birşeye kalkışmayı istiyor olsaydı düşünülecek şeylerdi. Şimdilik hepsi bir hayalden ibaretti. Fakat biraz daha düşünebilirdi üzerinde. Zihnî bir çalışmaydı bu.

Lokantadan çıkıp üniversiteye doğru yürürken adımları daha rahat, daha emin ve daha kesindi.

■

SAAT üçte üniversiteye varınca doğru kitaplığa gitti. Katalogda istediği bilgiyi bulabileceği altı kitabın bulunduğunu tesbit etti. Kitaplardan biri alınmıştı. Diğer beş tanesini alıp bir köşeye oturdu, not defterini ve kalemini önüne koydu ve okumaya başladı.

Bir saat sonra hepsi de Eczacılık Okulu deposunda bulunabilecek beş öldürücü zehir listesi hazırlamıştı. Bu zehirlerden herbiri nehirden gelirken kurduğu plana uygun sonucu verebileceklerdi.

Kitaplıktan çıkarak pansiyonuna doğru yürümeye başladı. Bir süre yürüdükten sonra camlarına **«Ucuz Satışın Son Günleri»** yaftaları yapıştırılmış bir elbiseci mağazası gördü. Cama baktı bir an. Sonra geri dönerek tekrar üniversiteye doğru yürümeye başladı.

Dosdoğru Üniversite Kitabevi'ne gitti. Tezgâhtardan ileri sınıfların okuduğu Eczacılık Tekniği kitabını istedi. Bir laboratuvar elkitabıydı bu. Tezgâhtar dükkanın arka tarafından kitabı getirirken, «Epey geç kaldınız,» dedi. Yeşil kaplı uzun ince bir kitaptı. «Kaybettiniz mi yoksa eskisini?»

«Hayır. Çalındı.»

«Başka birşey ister miydiniz?»

«Birkaç tane de zarf rica edeceğim.»

«Ne boy olsun.»

«Normal boy. Mektup yazmak için.»

Tezgâhtar bir dizi zarfı kitabın üstüne koydu. «Bir dolar yirmi beş, vergisiyle bir dolar yetmiş beş sent efendim.»

Eczacılık Okulu, Stoddard'ın eski, üç katlı, sarmaşık kaplı tuğla binalarından birindeydi. Cephesindeki geniş mermer merdivenlerden anakapısma varılıyordu. Binanın iki yanındaki merdivenlerden deponun bulunduğu bodruma iniliyordu. Deponun kapısında kilit vardı. Bu kilidin anahtarları hademelerde, öğretim üyelerinde ve kendi başlarına çalışma izni almış olan ilerlemiş öğrencilerde bulunurdu. Depoya ihtiyaç gösteren bütün bölümlerde bu böyleydi. Üniversitede okuyan herkes bilirdi bunu.

Anakapıdan girerek salona gitti. Birkaç masada briç oynanıyor, diğer bazı öğrenciler oturmuşlar ya okuyorlar ya da konuşuyorlardı. Bir iki tanesi başlarını kaldırıp bu yeni gelene baktılar. O, doğruca bir köşedeki askıya giderek kitaplarını askının üstündeki rafa yerleştirdi. Kadife ceketini çıkarıp astı.

Kitapları arasından zarfları aldı üç tanesini ayırarak pantalonunun arka cebine koydu. Zarflan yine kitapların üstüne bıraktı, laboratuvar elkitabını aldı ve dışarı çıktı.

Aşağıya, bodrum koridoruna indi. Merdivenin sağında bir tuvalet vardı. İçeri girdi, içerde kimsenin olmadığına emin olduktan sonra kitabı yere attı. Birkaç kere üstüne bastı, tekmeledi. Kaldırdığı zaman o yeniliğini kaybetmişti. Musluğun kenarına bıraktı kitabı, kol düğmelerini çözerek gömleğinin kollarını sıvadı. Kravatını gevşetti. Bundan sonra kitabı koltuğunun altına sıkıştırıp koridora çıktı.

Depo kapısı koridorun bir ucuyla büyük merdivenin tam ortasındaydı Kapının bir iki metre berisinde bir ilan tahtası vardı. Gidip asılı kâğıtlara bakmaya başladı. Sırtını hafifçe koridora dönmüş, göz ucuyla merdiveni görebiliyordu. Laboratuvar kitabı sol kolunun altındaydı. Sağ kolu yana sarkmış, parmaklan anahtar zincirinin yanındaydı

Depodan bir kız çıktı, kapıyı arkasından kilitledi. Elinde yeşil kaplı bir kitapla, içinde süt gibi bir su bulunan bir şişe vardı Kızın yürüyüp büyük merdivenden yukarı çıktığını gördü.

Arkasındaki kapıdan birileri konuşarak girdiler. Uç erkek Koridordan geçip öteki taraftaki kapıdan çıktılar Kendisi ilan tahtasına bakıyordu.

Saat beşte ziller çalınca birkaç dakikalık bir kaynaşma oldu Fakat kalabalık kısa sürede dağıldı ve o yine yalnız kaldı. İlan tahtasında bir de Zürih Üniversitesi'nin yaz kurslanna ait bir broşür vardı, onu okumaya başladı.

Merdivenden başı kabak bir adam indi. Elinde kitap yoktu ama, yaklaşma açısından ve elini anahtarına götürmesinden anlaşıldığına göre depoya gidiyordu. Yüzünde bir öğretmen havası vardı adamın.. Sırtını çevirerek yine Zürih broşürüne daldı. Bir anahtar sesi işitti, sonra bir kapı açıldı ve kapandı. Bir dakika sonra kapı yine açıldı ve kapandı ve adamın ayak sesleri uzaklaşarak merdivenden yukarı çıktı.

Yeniden eski durumunu alarak bir sigara yaktı. Bir nefes çekmişti ki hemen yere atıp ayağı altında ezdi. Kendisine doğru gelen bir kız görmüştü. Kızın elinde laboratuvar elkitabı vardı, önlüğünden anahtarını çıkarıyordu.

Genç adam, kolunun altındaki kitabı görünecek şekilde eline kaydırdı. Zürih broşürüne son bir bakış fırlattıktan sonra depo kapısına doğru yürüdü, kıza hiç bakmamıştı. Anahtarları cebinin astarına takılmış gibi zinciri çekmeye çalıştı.

Sonunda anahtarlarını çıkarttığı zaman kız kapıya varmıştı bile. O kendi anahtarlarıyla uğraşıyordu, sanki kızın kapıyı açtıktan sonra gülümseyerek kendisine baktığını görmemiş gibi. «Teşekkür ederim,» diyerek kızın başının üstünden uzanıp kapıyı itti kızın geçmesi için. Diğer eliyle de anahtarlarını cebine soktu. Kızın peşinden içeri girerek kapıyı kapattı.

Rafların ve tezgâhların üstü birtakım şişeler, kutular, garip biçimli aletler dolu küçük bir odaydı burası. Kız, duvardaki düğmeye basarak floresan ışığı yaktı. Bir tezgâhın başına geçerek kitabını açarken, «Aberson'un sınıfında mısınız?» diye sordu.

Kendisi aksi yöne gitti. Sırtını kıza, yüzünü duvardaki şişelere döndü. «Evet,» dedi.

Odada birbirine sürtünen cam ve metal sesleri duyuluyordu. Kız, «Kolu nasıl?» diye sordu.

«Her zamanki gibi.» Şişeleri elliyor, birbirlerine sürtüyor, kızın ilgisini çekmemeye çalışıyordu.

Kız, «Gözlüğü olmadan önünü bile görmediğini söylüyorlar,» dedi. Sustu sonra.

Her şişenin üstündeki etikette siyah mürekkeple içindekinin ne olduğu yazılıydı. Birkaç tanesinin üstünde ayrıca kırmızıyla ZEHİR diye yazıyordu. Sadece kırmızı yazılı şişelere dikkat ederek bütün hepsini sırayla gözden geçirdi. Hazırladığı liste cebindeydi ama orada yazdığı isimler sanki bir tül perdeye işlenmiş gibi gözünün önündeydi.

Birisini buldu. Durduğu yerden yarım metre ötede göz hizasından biraz yüksekte bir şişe. Beyaz Arsenik - As4, O6 - ZEHİR. Beyaz bir tozla yarıyarıya doluydu. Elini uzatırken birden durdu.

Yavaşça geriye dönerek gözünün ucuyla kıza baktı. Terazinin kefesinden bir cam tüpe bir toz boşaltıyordu. Yine duvara doğru dönerek kitabını açtı. Anlamsız sayfalara ve formüllere baktı.

Sonunda kızın işinin bittiğini belirten sesler geldi terazi yerine kalktı, bir çekmece kapandı. Parmağını satırlar üzerinde gezdirerek biraz daha eğildi kitabın üstüne. Kızın ayaksesleri kapıya doğru uzaklaştı. «İyi günler,» dedi kız.

«İyi günler.»

Kapı açıldı ve kapandı. Arkasına baktı. Yalnızdı.

Cebinden mendilini ve zarfları çıkardı. Mendili sağ eline sararak raftan arsenik şişesini aldı, masanın üstüne koydu, tıpasını açtı. Un gibi tozdu bu. Zarfın içine bir çorba kaşığı dolusu koydu, katladı, diğer bir zarfın içine soktu ve cebine yerleştirdi. Şişeyi yerine koyduktan sonra odada ağır ağır dolaşarak, şişelerin, çekmecelerin üstündeki yazıları okumaya başladı. Üçüncü zarf elinde hazırdı.

Birkaç dakika sonra istediğini bulmuştu: Boş kapsüllerle dolu bir kutu. Emin olmak için altı tane aldı, zarfa koydu ve kapsülleri ezmemek için zarfı itinayla cebine koydu, işi bitmişti, kitabını bıraktığı yerden aldı, ışığı söndürdü ve odadan çıktı.

Ceketini ve kitaplarını aldıktan sonra üniversiteden ayrıldı. Kendinden çok emindi; bir hareket yolu seçmiş ve bunun ilk adımlarını sürat ve dikkatle tamamlamıştı. Şüphesiz bu henüz sadece bir plandı, sonuna kadar götürmek için karar vermiş değildi. Bundan sonraki adımlar nasıl olacaktı bakalım. Polis, Dorrie'nin yanlışlıkla arsenik içmiş olduğuna inanmazdı. Bunun, su götürmeyecek şekilde bir intihara benzemesi gerekiyordu. Bunun için de bir not, bir mektup olmalıydı ortada. Çünkü bunun bir intihar olmadığından şüphelenip de soruşturmaya başlarlarsa onu depoya sokan kız her zaman aleyhine tanıklık edebilirdi.

Saat sekizde Dorothy'le buluştular. Joan Fontaine'in filminin oynadığı Uptovvn sinemasına gittiler. Bir gece önce Dorothy ille de sinemaya gitmek istemişti, dünyası onun verdiği haplar kadar karaydi. Fakat bu gece... Bu gece her şey değişikti, her şey pırıl pırıldı. Çok yakın olan nikah vaadi bütün dertlerini, rüzgarın ölü yaprakları süpürdüğü gibi süpürüp atmıştı; hem yalnız hamilelik dertlerini değil, oldum olası kendisine musallat olan dertleri, yalnızlığı ve güvensizliği de birlikte süpürmüştü. Karanlık olan tek nokta babasının bu evlenmeyi öğrendiği zaman göstereceği tepkiydi. Fakat o bile bu gece pek o kadar önemli değildi. Dorothy zaten babasının bu ahlâklılığından her zaman nefret etmiş ve buna ancak gizli olarak ve suçluluk duyarak karşı çıkabilmişti. Şimdiyse kocasının kollarının güvenliği arasından açıkça meydan okuyabilecekti babasına. Babası çok kötü davranacaktı kuşkusuz, ama yüreğinin derinliğinde biraz da bekliyordu bu anı. Herhangi bir filimden daha güzel olan gerçekten kendisini alıp götürüyor diye bir an önce istiyordu filmin bitmesini.

Diğer yandan, erkek ise bir gece önce filmi görmek istemişti. Sinemadan pek hoşlanmazdı, hele abartılmış duygulara dayanan filimlerden nefret ederdi. Ama bu akşam, kolunu Dorothy'nin omzuna atmış, eli kızın göğsüne hafifçe değerken,

hamile olduğunu öğrendiği cumartesi akşamından bu yana ilk rahat dakikalarını yaşıyordu. Sanki bütün sırlar filmin konusunda saklıymış gibi bütün dikkatini perdeye vermişti. Çok memnundu sinemaya gelmiş olduklarından.

Eve dönünce kapsülleri hazırladı.

Beyaz tozu, kâğıttan yaptığı bir huniyle küçük jelatin kapsüllere doldurdu ve sonra kapsülleri kapattı. Bu işi tam bir saatta yapabilmişti. Biri ezildiği, diğeri de terli parmakları arasında yumuşadığı için sağlam iki tane yapana kadar iki kapsülü bozmuştu.

İşi bittiğinde bozuk ve boş kapsülleri, tozu ve arseniği doldurduğu zarfla diğer zarflan helaya atıp sifonu çekti, iki arsenik kapsülünü yeni bir zarfa koyarak çekmeceye pijamalanyla Kingship Bakır işletmeleri broşürlerinin altma sakladı.

O öğleden sonra okuduğu kitaplardan birinde arseniğin öldürücü dozunun yanm gramla bir gramın onda biri arasında olduğu yazıyordu. Kaba bir hesapla iki kapsülde beş gram arsenik vardı.

■

ÇARŞAMBA günü bütün derslerine girdi, fakat çevresinde olup bitenle hiç ilişkisi yok gibiydi. Bütün düşüncesi Dorothy'yi ne yapıp da bir intihar notu yazdırmaya kandırmak, ya da ölümünün kendi eliyle olduğunu anlatacak bir yol bulmaktı. Beynini bu şekilde zorlarken artık planını uygulayıp uygulamayacağının kesin olmadığı kandırmacasını da bırakmıştı; Dorothy'yi öldürecekti; zehiri elde etmişti ve nasıl vereceğini bilyordu; geriye bir tek bu mesele kalmıştı, onu da çözümlemeye kararlıydı.

Ders sırasında tebeşirin karatahtaya sürtünmesinden çıkardığı cızırtı bir an onu kendisine getiriyor, hafif bir şaşkınlıkla sınıf arkadaşlarına bakıyordu. Onları kaşlarını çatmış Browning'in veya Kant'm bir cümlesi üzerinde kaşlarını çatmış görünce kendisini seksek oynayan bir büyük insanlar topluluğu içine düşmüş sanıyordu.

Günün son dersi ispanyolcaydı. Dersin sonuna doğru öğretmen hiç beklenmedik bir sınav yaptı. En zayıf dersi bu olduğu için bütün düşünme gücünü okudukları ispanyolca romanın bir sayfasını çevirmeye vermek zorunda kalmıştı.

Yazısının ortasında aklına bir fikir takıldı. Bunun yaptığı işten dolayı mı yoksa yazı yazarken bütün gün yorulmuş olan zihninin yazarken dinlendiğinden

dolayı mı olduğunu bilemiyordu. Fakat ortaya mükemmel, dört başı mamur, başarısızlığa uğramayacak ve Dorothy'nin şüphesini çekmeyecek bir plan çıkmıştı. Bu düşünce kafasını öylesine meşgul etmişti ki zil çaldığı zaman sayfanın yansına bile gelememişti. Fakat sınavdan alacağı kötü nota aldırdığı yoktu. Ertesi sabah saat onda Dorothy intihar mektubunu yazmış olacaktı.

O gece evsahibesi bir toplantıya gittiği için Dorothy'yi kendi odasına getirdi. Orada kaldıkları iki Haat içinde kızın istediği kadar yakın ve şefkatli davrandı ona. Kızın son tecrübesi olduğunu biliyordu bunun.

Onun bu yeni bağlılığının ve inceliğinin farkına varan Dorothy bunu yaklaşmış olan nikâhlarına yordu. Dinine bağlı bir insan değildi ama, nikâhın kutsal birşey olduğuna da inanırdı.

Sonra üniversite yakınlarında küçük bir lokantaya gittiler. Burası sakin ve üniversitelilerin pek uğramadıkları bir yerdi. Sahibi, lokantasını mavi beyaz kağıtlarla ve üniversite bayraklarıyla süslediği halde öğrencileri pek gürültücü bulurdu.

«Dorothy, sana verdiğim o resim yanında mı?» diye sordu.

«Elbette.»

«Bir iki günlüğüne bana verir misin? Bir kopyasını çıkartıp anneme göndermek istiyorum. Yeni resim çektirmekten daha ucuza olur.»

Kız, yanma koyduğu ceketinin cebinden yeşil bir çanta çıkardı. «Annene bizden söz ettin mi?»

«Hayır.»

«Neden ?»

Bir an düşündü. «Sen ailene söylediğin zaman söylemeyi düşünmüştüm. Bizim sırrımız bu.» Gülümsedi, «Sen kimseye söylemedin değil mi?»

«Hayır.» Kız, çantasından çıkardığı resimleri elinde tutuyordu. Birinde Dorothy'le iki kız vardı. Kız kardeşleriydi herhalde. Bakışını gören Dorothy resmi ona uzattı. «Ortadaki Ellen, sağdaki de Marion.»

Üç kız bir Cadillac'm önünde poz vermişlerdi. Güneş arkalarından geldiği için yüzleri biraz karanlık çıkmıştı ama yine de aralarmda bir benzerlik göze çarpıyordu. Hepsinin iri gözleri ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Ellen'in saçları Dorothy'nin açık ve Marion'un koyu renkleri arasında bir renkti. «Senden sonra en güzeli hangisi?» diye sordu.

Dorothy, «Ellen,» dedi. «Benden de güzeldir. Marion da güzel olur isterse ama saçını böyle taramasa.» Saçlarını geriye iterek kaşlarını çattı. «Aydındır o. Hatırladın mı?» «Doğru, Proust delisi.»

Diğer resim kızın babasımndı. Genç adam «Hırr,» diye hırıldadı, güldüler. Kız, «Bu da nişanlım,» diyerek kendi resmini uzattı.

Genç adam düşünceli tavırla kendi resmini süzdü, «Bilmem,» dedi. «Bana kalırsa biraz ahlaksız gibi görünüyor.»

Kız, «Ama ne kadar yakışıklı, ne kadar da yakışıklı,» dedi. Yanlarında bir pikap vardı. Genç adam elini düğmelerin üstünde dolaştırarak bir parça aradı. Dorothy'nin sevdiği Some Enchanted Evening'e basacaktı ki birden gözü On Top of Old Smoky'ye ilişti. Bir an düşündükten sonra düğmeye bastı. Müzik sesi yükselince Dorothy'nin yüzüne pembemsi bir parlaklık yayıldı.

Saatına baktı, gözlerini yumdu, arkasına yaslandı, «Bir düşün,» dedi. «Haftaya yatakhaneye yetişmek için koşmak yok artık.» Genç adam kâğıt bir peçete alarak katlayıp yırtmaya başladı.

Şarkıyı bir kız okuyordu:

Old Snoky'nin tepesinde

Karlarla kaplı tepesinde

Kaybettim sevgilimi...

Dorothy, «Halk türküleri,» diyerek bir sigara yaktı. Kibritin alevi bakır yaldızın üstünde parlamıştı.

Genç adam, «Senin bütün çektiklerin aristokratça, yetiştirilmenden,» dedi.

Sevişmek bir zevktir

Ama ayrılmak acı

Yalancı bir sevgiliyse

Hırsızdan yakıcı...

«Kan testi yaptırdın mı?»

«Evet. Bu öğleden sonra.»

«Ben de yaptıracak mıyım?»

«Hayır.»

«Ama almanağa baktım. lowa'da 'kan testi gerekli, diye yazıyordu. Bu her

ikimiz için de demek değil mi?»

«Ben sordum. Senin yaptırmana ihtiyaç yok.»

Hırsız seni soyar

Nen varsa alır gider

Yalancı bir sevgiliyse

Mezara terk eder...

«Saat epey geç oldu.»

«Şu plağın sonuna kadar oturalım olmaz mı? En sevdiğim şarkılardan biri bu.» Elindeki peçeteyi açtı, mükemmel bir dantel örneğine benzemişti. Yaptığına hayran olarak peçeteyi masanın üstüne yaydı.

Mezarda çürürsün

Toz olur toprak olursun,

Tek bir erkek yoktur

Bir kızın güveneceği...

«Gördün mü biz kadınların çektiklerini?»

«Yazık? Çok yazık. Yüreğim kan ağlıyor.»

Odasına döndüğü zaman fotoğrafını kibrit alevinde yaktı. İyi bir resmiydi, yakmak istemiyordu ama ne yazık ki altında, «Dorrie'ye, sevgilerimle» yazılıydı.

■

KIZ her zamanki gibi saat dokuz dersine yine geç kalmıştı. Kendisi arka sırada oturmuş, sınıfın doluşunu seyrediyordu. Dışarda yağmur yağıyor, su damlaları pencereden süzülüyordu. Öğretmen kürsüye çıkıp hükümet yönetiminden söz etmeye başladığı sırada sol yanındaki iskemle hâlâ boştu.

Her şeyi hazırlamıştı. Önnünde not defteri açık, kalemi elindeydi. Dizleri üstünde La Cassa de Las Flores Negras adlı ispanyolca roman duruyordu. Birden yüreği duracak gibi oldu, ya Dorothy bugün dersi asarsa? Yarın cumaydı, son gün. İntihar mektubunu bugün almalıydı. Dersi asarsa ne yapardı?

Dokuzu on geçe çıkageldi kız; soluk soluğaydı, yağmurluğu bir kolunda, kitapları öteki kolundaydı. Kapıdan girerken bir gülümseme aydınlattı yüzünü. Ayaklarının ucuna basarak arkasından dolandı ve yağmurluğunu iskemlesinin arkasına atarak yanma oturdu. Kitaplarını ayırır, defteriyle kalemini çıkarıp

diğerlerini yere koyarken hâlâ gülümsüyordu.

Genç adamın kucağındaki kitabı görünce ne olduğunu sormak için kaşlarını çattı. Kitabını kapatarak kapağını gösterecek şekilde çevirdi. Sonra yine açarak kalemiyle çevirmek zorunda olduğu iki sayfayı işaret etti. Dorothy ona acıyarak salladı başını. O, öğretmeni ve kızın not defterini gösterdi yani kız not alacak kendisi de sonra ondan kopya edecekti. Dorothy başım salladı.

Onbeş dakika kadar başını kaldırmadan çalıştı, gözünün ucuyla Dorothy'ye baktığı zaman onun da kendi işine dalmış olduğunu görüyordu. Defterinden küçük bir kağıt parçası kopartıp bir yüzünü karaladı. Sonra o yüzünü alta çevirerek, parmağıyla kitapta bir yeri gösterip başını sallayıp, sinirlenmiş gibi ayaklarını yere vurmaya başladı.

Dorothy ona baktı. Sorgu dolu bakışlarla ne olduğunu sordu. Başım kıza çevirerek, sıkıntıyla içini çekti. Sonra parmağını kaldırarak öğretmenin dediklerine dönmeden önce bir an beklemesini söyJcdi. Kopardığı o küçük kâğıt parçasını, kitaptan kopya ediyormuş gibi birkaç satır yazarak kıza uzalttı.

Kâğıdın başına '**Traducion, por favor**' yazmıştı. '**Lütfen tercüme et':**

Querido,

Espero que me perdonares por

la infelicidad que causare.

No hay ninguna otra cosa que puedo

hacer.

Cümleler çok basit olduğu için kız şaşkınlıkla baktı yüzüne. Genç adamın yüzü ifadesizdi, bekliyordu. Kız kalemini aldı, yazıyı yazmak için kâğıdın tersini çevirdi. Fakat kâğıdın arkası karalanmıştı. Kendi defterinden bir sayfa kopartıp bunun üzerine yazdı.

Dorothy yazdığı kâğıdı uzattı. Genç adam okudu ve başını salladı, «Muchas Gracias,» diye fısıldadı. Defterine yazmaya başladı. Dorothy ondan aldığı kâğıdı buruşturup yere attı. Adam gözünün ucuyla kâğıdın düştüğü yere baktı. Bir iki izmarit ve kâğıt parçasının yanına düşmüştü. Dersten sonra hepsi birden süpürülüp yakılacaktı.

Dorothy'nin küçük ve yatık yazısına baktı yine:

Sevgilim,

Sebep olduğum mutsuzluk için

beni affedeceğini umut ediyorum.

Başka birşey yapamazdım.

Kâğıdı kitabın kapağı arasına soktu, kitabı kapattı. Dorothy bir ona bir kitaba baktı, gözleriyle işinin bitip bitmediğini sordu. Başını eğerek gülümsedi.

O gece buluşmayacaklardı. Dorothy saçlarını yıkamak ve balayını geçirecekleri Yeni Washington oteline götüreceği bavulunu hazırlamak istiyordu. Fakat tam saat sekiz buçukta telefonu çaldı. «Dorrie, önemli bir şey var. Çok önemli.»

«Ne demek istiyorsun.»

«Seni hemen görmem gerek.»

«Ama dışarı çıkamam ki. Saçımı daha şimdi yıkadım.»

«Dorrie, önemli diyorum sana.»

«Telefonda söyleyemez misin?»

«Hayır. Seni görmem gerek. Yarım saat sonra parkta buluşalım.»

«Yağmur yağıyor dışarıda. Aşağı salona gelemez misin?»

«Hayır. Bana bak, dün akşam sandviç yediğimiz yeri hatırlıyor musun? Gideon'un lokantası mı? Tamam, orada buluşalım dokuzda.»

«Niçin aşağıya gelmediğini anlamıyorum doğrusu.. »

«Sevgilim, rica ederim...»

«Yarın yarınla ilgili mi bu?»

«Her şeyi anlatırım orada.»

«İlgili mi?»

«Hem evet hem hayır. Hiçbir şey yok diyorum sana. Hepsini anlatacağım. Sen dokuzda orada ol da.»

«Pekâlâ.»

Dokuza on kala çekmecesini açarak pijamalarının altından iki zarf çıkardı. Zarfların birinin üstünde yazı makinesiyle bir adres yazılmıştı.

Bayan Ellen Kingship

Kuzey Yatakhanesi

Caldwell Koleji

Caldwell, Wisconsin.

Adresi o sabah Öğrenci Derneğinde, herkesin kullanabileceği yazı makinelerinden birinde yazmıştı. Zarfın içinde Dorothy'nin sabahleyin sınıfta yazdığı not vardı. Diğer zarfta da iki kapsül bulunuyordu.

Zarfların birini bir cebine diğerini öteki cebine yerleştirdi. Sonra pardösüsünü giydi, kemerini sıktı aynaya son bir bakış fırlatarak odadan çıktı.

Evin kapısından çıkarken önce sağ adımını atmaya dikkat etmişti, bunu yaparken kendi kendine güldü.

■

GİDEON'UN lokantası hemen hemen boştu. Dorothy kahve fincanını avuçları arasına almış, sanki bir falcı kristaliymiş gibi içine bakıyordu. Başına beyaz bir eşarp bağlamıştı. Eşarbın altında bigudileri görülüyordu.

Ancak pardösüsünü çıkarırken onun geldiğinin farkına vardı. Gözleri üzüntülüydü sevgilisine bakarken. Yüzünü boyamamıştı. Yanaklarının soluk rengi ve saçlarının ıslaklığı onu daha genç gösteriyordu. Pardösüsünü onun ıslak yağmurluğunun yanma asarak karşısına oturdu. Kız, kaygıyla «Ne var?» diye sordu.

Yaşlı, yanakları sarkmış bir adam olan Gideon yanlarına gelerek, «Ne arzu edersiniz?» dedi.

«Kahve.»

«Yalnız kahve mi?»

«Evet.»

Gideon ayaklarını sürterek uzaklaştı. Dorothy eğilerek, «Ne oldu?» diye sordu.

Sesini alçaltarak, «Bugün odama döndüğüm zaman bir not buldum,» dedi. «Hermy Godsen telefonla aramış beni.»

Kızın parmakları fincanı sıkıca kavradı. «Hermy Godsen..»

»Telefon ettim. Geçen günkü haplarda bir yanlışlık yapmış. Amcası,» Gideon elinde bir fincan kahveyle yanlarına yaklaşırken sustu. Yaşlı adam gidene kadar ses çıkarmadan oturdular, bakışarak. «Amcası eczanede kutuları karıştırmış. Haplar istediklerimiz değilmiş.»

Kız, korkuyla, «Ya içtiğim neymiş,» diye sordu.

«Bir çeşit kusturucu bir ilâç. Sen de kustuğunu söylemiştin ya.» Fincanını kaldırarak Gideon'un titrek elinin tabağa döktüğü kahvenin üzerine kâğıt peçeteyi koydu, sonra da fincanın altını sildi.

Kız, rahat bir soluk aldı. «Neyse o fasıl da geçti. Bana bir zarar vermedi ya, ona bak. Telefonda konuşmadan ödüm patlamıştı.. »

«Bütün iş bunda değil sevgilim.» Islak peçeteyi bir kenara bıraktı. «Sana telefon etmeden az önce Hermy'yi gördüm. Bana asıl hapları verdi, geçen sefer vermesi gereken hapları.» Kahvesini karıştırdı. «Aldım. Bu akşam içebilirsin.»

«Ama...»

«Ama ne?»

«Bir fırsat daha istemiyorum ki. Hap filân istemiyorum artık...» Kız, yumruklan bembeyaz sıkılmış, öne doğru eğildi. «Benim bütün düşündüğüm yann.. ne kadar fevkalâde, ne kadar mutlu...» Gözlerini kapattı, ağlıyordu.

Sesini yükseltmişti. Genç adam çevresine baktı iki kişi satranç oynuyor, ihtiyar Gideon da onları seyrediyordu. Cebinden para çıkartıp pikaba attı, düğmesine bastı. Sonra kızın yumruk halinde sıkılmış ellerini kavradı, zorla açtı. «Sevgilim, sevgilim,» diye yatıştırdı kızı, «Yeniden başlayacak mıyız bunlara? Benim bütün düşündüğüm sensin. Kendimi düşünmüyorum.»

«Hayır.» Dorothy gözlerini açıp ona baktı. «Eğer beni düşünüyor olsaydın, benim istediklerimi yapardın.» Müzik, gürütülü bir caz parçası odayı doldurmuştu.

«Ne istiyorsun, sevgilim? Aç kalmak mı? Bu film falan değil. Gerçek bu.»

«Aç kalmayız ki. Sen işi olduğundan kötü göstermek istiyorsun. Okulu bitirmesen bile iyi bir iş bulursun. Akıllısın, hem de.»

«Bilmiyorsun, Senin dünyadan haberin yok. Sen bütün ömrü boyunca zengin olmuş bir bebeksin.»

Kız, erkeğin avcu içindeki elini sıkmaya çalıştı. «Niçin herkes bunu benim yüzüme fırlatıp duruyor? Niçin bunu bana söylüyorsun ? Niçin bu kadar önemli buluyorsun bunu?»

«Sen istesen de istemesen de önemli bu Dorrie. Şu haline bak, her elbisene uyacak bir çift ayakkabın var, her ayakkabına uyacak bir de çantan. Sen o biçimde yetiştirilmişsin. îstesen de...»

«Bunun önemli olduğunu mu sanıyorsun ? Benim bunlara metelik verdiğimi mi sanıyorsun?» Dorothy sustu. Elleri gevşedi, yeniden konuşmaya başladığı zaman öfkesi hafiflemişti. «Benimle bazan alay ettiğini biliyorum... filmlerde filan, romantikleştiğim zamanlar... Belki de benden beş yaş büyük olduğun için ya da askerliğini yaptığın için, veya erkek olduğun için, bilmiyorum... Fakat benim bildiğim şey iki insan birbirlerini gerçekten severlerse... benim seni sevdiğim gibi severse... senin beni sevdiğini söylediğin gibi severse... o zaman başka şeylerin önemi kalmaz ki., para, ve bunun gibi şeylerin değeri kalmaz o zaman. Ben buna inanıyorum., gerçekten de buna inanıyorum.;» Ellerini erkeğin avuçları arasından kurtararak yüzünü kapattı.

Genç adam cebinden bir mendil çıkararak kızın eline dokundurdu. Kız mendili alıp gözlerini sildi. «Sevgilim, ben de buna inanıyorum.. Biliyorsun inandığımı,» dedi yavaşça. «Bugün ne yaptığımı biliyor musun?» Bir an durakladı, «İki iş yaptım bugün, önce sana bir yüzük aldım. Sonra da Clarion gazetesine bir iş arama ilanı verdim. Gece işi.» Kız mendille gözlerini kuruladı. «Belki de çok karamsardım. Ama geçecek bunlar. Görürsün ne kadar mutlu olacağız. Ama biraz gerçekçi olalım, Dorrie. Babanın da nzasiyle bu yaz evlenirsek daha da mutlu olacağız. Bunun aksini söyleyemezsin. Bu biraz daha fazla mutluluğu elde etmemiz için tek yapacağın şey bu hapları içmek.» Elini cebine sokarak zarfı çıkardı. Yanlış zarfı çıkarmadığına emin olmak için önce bir yoklamayı unutmamıştı. «Bunu reddetmen için tek bir mantıklı sebep yok aslında.»

Kız mendili katlamış elinde evirip çeviriyordu. «Salı sabahından beri yarının hayaliyle yaşıyorum. Her şey... bütün dünya değişmişti gözlerimin önünde.» Mendili ona doğru iterek, «Bütün hayatım boyunca her işimi babamın keyfine göre yaptım,» dedi.

«Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, Dorrie. Fakat geleceği düşünmelisin.» Zarfı uzattı kıza. Kızın masanın üzerinde kavuşmuş duran elleri zarfı almak için bir hareket yapmadı. Masanın ortasında ikisinin arasında duruyordu zarf. Ortası hafifçe kabarık beyaz bir dikdörtgen. «Şimdi bir gece işine başlayıp, sömestir sonunda da okulu terke hazırım. Senden bütün istediğim iki tane hap yutman.»

Kızın elleri kımıldamadı, gözleri zarfın beyazlığına dalmıştı.

«Bunu içmeyi redetmekle inatçı, haksız ve gerçekleri görmeyen bir insan oluyorsun, Dorrie. Benden çok da kendine karşı haksızlık ediyorsun.»

Plak bitti, renkli ışıklar söndü, müzik sustu.

Zarf aralarında, oturdular.

Odanın öte tarafından satranç oynayanların mırıltıları geliyordu. Birisi, «Mat,» dedi.

Kızın elleri hafifçe aralandı, terlemişti. Kendi ellerinin de terlemiş olduğunu farketti. Kız gözlerini zarftan kaldırarak onun gözlerinin içine baktı.

«Ne olur, sevgilim..»

Kız, yüzü kaskatı yine baktı zarfa.

Sonunda zarfı aldı, çantasına koydu, ellerini yine masaya dayayarak önüne bakmaya devam etti.

Genç adam uzanıp kızm ellerini okşadı. Diğer eliyle de içmediği kahvesini uzattı kıza. Kızın fincanı kaldırıp içmesini seyreti. Cebinde bulduğu bir yirmibeşliği pikaba atarak Some Enchanted Evening düğmesine bastı.

Islak asfalt yolda sessizce yürüyordular. Herbiri kendi düşüncesine dalmıştı, alışmış olduklarından eleleydiler. Yağmur dinmişti.

Yatakhanenin kapısına gelmeden öpüştüler. Kızın dudakları soğuk ve kasılıydı. Kendi dudakları ile kızın ağzını aralamak isteyince kız başını salladı. Birkaç dakika böyle durduktan sonra veda ettiler. Kızın sokağa geçip binanın ışıklı kapısından içeri girmesini seyretti.

Yakınlardaki bir birahaneye giderek iki kadeh bira içti. Yarım saat geçtikten sonra telefon kulübesine girip kızlar yatakhanesini aradı. Santraldaki kızdan Dorothy'nin odasını istedi.

Telefon iki kere çaldıktan sonra açıldı. «Alo?»

«Alo, Dorrie?» Karşı taraftan ses gelmemişti. «Dorrie, içtin mi?»

Bir duraklama.

«Evet.»

«Bir iki dakika önce.»

Derin bir soluk aldı. «Sevgilim, santral kız konuştuklarımızı dinler mi?»

«Hayır. Sonuncusunu o yüzden kovmuşlardı zaten.»

«Bak, sana daha önce söyleyecektim ama... ilâç belki biraz sancı yaparmış.» Dorothy karşılık vermedi. Devam etti, «Hermy, geçen seferki gibi kusabileceğim

söyledi. Belki de boğazında bir yanma hissi, midende bir kazınma duyarmışsın. Ne olursa olsun sakın korkayım deme. İlâç etkisini gösteriyor demektir. Kimseyi çağırma.» Susarak, kızın birşey söylemesini bekledi. Fakat Dorothy konuşmuyordu. «Sana bunu önceden söylemediğim için özür dilerim ama çok bir şey değilmiş. Farkında bile olmadan geçip gidecek.» Yine bir duraklama. «Bana kızmadın değil mi, Dorrie ?»

«Hayır.»

«Sonunun iyi olması için çalışıyoruz.»

«Biliyorum. İnat ettiğim için üzgünüm.»

«Zarar yok, sevgilim. Özür dileme.»

«Yarın görüşürüz.»

«Olur.»

Bir an süren sesizliği kız bozdu, «Haydi, iyi geceler.»

«Güle güle, Dorothy.»

■

CUMA SABAHI sınıfa girerken havalarda yürüyor gibi hissediyordu kendisini. Güzel bir gündü; pencereden içeri dolan güneş madeni iskemlelerde yansıyıp, duvarlarda ve tavanda ışık oyunları meydana getiriyordu. Arkadaki yerine oturup bacaklarını öne uzattı, kollarını göğsüne kavuşturmuş içeri giren öğrencileri seyrediyordu. Sabahın güzelliği hepsini etkilemişti, yarın ilk beyzbol maçı, arkasından da 'Bahar Dansı' vardı. Herkes gülüyor, bağırıyor, konuşuyordu, herkes neşeliydi.

Üç kız bir kenarda heyecanlı heyecanlı birşeyler konuşuyorlardı. Acaba yatakhanede birşey mi duydukların merak etti. Ama Dorothy'yi hemen bulamazlardı ki. Kimse odasına girer miydi acaba? Geç kalkacağını sanırlardı herhalde. Birkaç saat bulunmayacağını umut ediyordu, kızların konuşması kahkahayla son bulana kadar soluğu kesip bekledi.

Hayır, saat birden önce bulunmasına pek ihtimal yoktu. Dorothy Kingship ne kahvaltıda göründü ne de öğle yemeğinde. Ancak ondan sonra gidip kapısını vururlar ve bir karşılık alamazlardı. Anahtarı olan bir hademeyi bulurlardı herhalde. Belki bir de aramak akıllarına gelmeyebilirdi. Kızların çoğu kahvaltıya inmezler, öğle yemeklerini de dışarıda yerlerdi. Dorrie'nin kendisinin yokluğunu hemen fark edecek yakın arkadaşları yoktu. Hayır, hayır eğer talihi yaver giderse

Ellen'den telefon gelene kadar Dorothy'yi bulmazlardı.

Bir gece önce telefonda Dorothy'ye veda ettikten sonra, yatakhanenin köşesindeki posta kutusuna Ellen Kingship adına yazılı zarfı atmıştı. Zarfta Dorothy'nin intihar mektubu vardı. Postayı sabah altıda toplarlardı; Caldwell yüz mil ötede olduğuna göre mektup öğleden sonra Ellen'in eline gprp ii. Eğer Dorothy sabah bulunursa, babasının habeı vereceği Ellen, mektubu almadan Blue River'e doğru yola çıkardı, intihar mektubu da Ellen Caldwell'e dönmeden ortaya çıkmayacağına göre bu bir çeşit soruşturmanın başlaması demek olacaktı. Bir tehlikeydi ama bundan kaçınmanın imkânı yoktu. Kızlar yurduna girip mektubu bir kenara sıkıştırma yolu bulamamıştı. Dorothy'nin cebine ya da kitaplarının arasına da saklamak akıl kân değildi, o zaman tehlike daha fazlalaşırdı. Ya Dorothy kâğıdı bulur ve önemsiz diye bir kenara atar ya da daha beteri düşünür birşeyler keşfederdi.

En güvende olacağı saat olarak öğleni düşünmüştü. Dorothy onikiden sonra bulunacak olursa, okul idaresi Leo Kingship'i, Kingship de Ellen'i bulana kadar, Ellen mektubu almış olurdu. Eğer gerçekten talihi açık giderse Dorothy öğleden sonra, Ellen'in telefonundan sonra bulunurdu. O zaman hergey yerli yerinde ve düzenli olacaktı.

Bir otopsi yapılacaktı kuşkusuz. Sonuçta epey miktar arsenikle iki aylık bir çocuk çıkacaktı; intiharın nedeni ve nasıl olduğu da. Bu ve mektup, polisi tatmin ederdi. Mahallî eczanelerde yapılan araştırma sonuçsuz kalacaktı. Ecza deposunu bile akıllarına getirebilirlerdi. Öğrencilere Dorothy'nin fotoğrafını gösterip, «Bu kızı Eczacılık Fakültesi binası yakınlarında gördünüz mü?» diye soracaklardı. Bu da sonuçsuz kalacaktı. Esrarlı fakat önemsiz bir ayrıntı olarak kalacaktı bu; arseniğin kaynağını bulmasalar bile kızın neden öldüğünü anlayacaklar ve bunun intihar olduğundan şüpheleri kalmayacaktı.

Acaba bir erkek, bir sevgili arar mıydılar? Buna pek ihtimal vermiyordu. Onlar Dorothy'nin ne olduğunu umursamazlardı bile. Fakat ya Kingship? Onun yaralanmış ahlâklılığı özel bir araştırmaya yöneltmez miydi kendisini? «Kızı mahveden adamı bulun !»

Dorothy'nin anlattıklarına bakılırsa Kingship'in, «Kızı da anası gibi çıktı,» diye düşünmesi daha akla yakındı. Ama yine de özel bir soruşturma yaptırabilirdi..

Bu takdirde kendisinin de işe karışacağı kuşkusuzdu. Çok sık olmamakla birlikte bir arada görünmüşlerdi, ilk başlarda, Dorothy'le nereye kadar

ilerleyeceği pek belli değilken onu pek kalabalık yerlere götürmemişti. Geçen yıl öteki zengin kız vardı elinde, eğer Dorothy planlarına uymamış olsaydı, sırada başkaları vardı, kalabalık yerlerde görünüp zenginavcısı lakabını almak istemiyordu. Dorothy işine yarayınca sinemaya gitmişler, onun odasına, Gideon gibi sakin, az kalabalık yerlere gitmişlerdi. Kız yurdunun salonu yerine parkta buluşmak da âdetleri olmuştu.

Dorothy hiç kimseye onunla ciddi bir ilişki kurmuş olduğunu söylemediği için başka erkekler de soruşturmaya karışacaklardı. Onu ilk gördüğü gün sınıfın kapısındaki kırmızı saçlı genç, dansa gittiği bir iki genç, kendisine çorap örmeye başladığı çocuk vardı. Hepsi işe karışacak, hepsi onu "bozduklarını" inkâr edeceklerdi. Soruşturma ne kadar derine inerse insin Kingship 'suçlu'yu tesbit edemeyecekti. Hepsinden şüphelenilecek fakat hiçbiri hakkında delil bulunamayacaktı.

Hayır, her şey mükemmel ayarlanmıştı. Ne okulu terk zorunda kalacak, ne pakatleme dairesinde çalışacaktı, ne üzerinde baskı yapan bir karıyla çocuk, ne de intikam hissiyle köpüren bir Kingship olacaktı. Sadece küçük bir kuşku... Ya üniversitede Dorothy ile gezen gençlerden biri olarak gösterilirse... Ya onu depo odasına sokan kız kendisini tanır da, o günkü olayı hatırlar ve Eczacılık öğrencisi olmadığını Öğrenirse... Ama onikibin öğrenci içinde bu bile güçtü. Peki en kötüsünün ne olduğunu ve kendisini tanıyıp polise başvurduğunu düşünelim. O zaman bile bu bir delil olmazdı ki. Ne çıkardı depoya girmiş olmasından. Nasıl olsa bir mazeret uydururdu. Kendisine inanırlardı Dorothy'nin kendi eliyle yazdığı mektup vardı ellerinde. Yoksa bunu nasıl açıklarlardı...

Odanın yan kapısı açılınca hava cereyanından defterinin sayfaları uçuştu. Gelenin kim olduğunu anlamak için arkasına döndü. Dorothy idi.

Birdenbire başından aşağı kızgın sular boşaltılmış gibi oldu. Birden kanı yüzüne çıktı, göğsü buz kesildi, yerinde doğrulur gibi oldu. Bir ter boşaldı bütün vücudundan. Yüzünden çok şey okunduğunu biliyordu ama kendisine engel olamıyordu. Kız hayretle ona bakarak kapıyı kapattı. Herhangi bir günkü gibiydi; kolunun altında kitapları, yeşil kazağı, örgü eteği ile. Yüzünden kaygı duymuş olduğu halde,geldi yanına.

Defteri elinden düştü. Bir anlık kaçıştan faydalanarak eğildi. Solumaya çalışarak bir dakika kadar öylece durdu. Ne olmuştu? içmemişti hapları, içmemiş olmalıydı. Yalan söylemişti. Yalancı köpek ne olacak! Mektup da Elen'e gitmek üzere yola çıkmıştı... Ey Tanrım, Tanrım!

Kızın yerine oturduğunu duydu. Korkuyla, «Ne oldu? Ne oldu?» diye fısıldıyordu. Defterini yerden kaldırdı dimdik oturdu. Bütün kanının çekildiğini, buz gibi terler döktüğünü fark ediyordu. «Ne oldu?» Kıza baktı. Herhangi bir günden hiç farkı yoktu. Saçlarını yeşil bir kordeleyle tutturmuştu. Konuşmaya çalıştı ama işi boşalmıştı, ses çıkaramıyordu.

«Ne oldu?» Diğer çocuklar dönüp bakmaya başlamışlardı. Sonunda güçbelâ, «Birşey yok... iyiyim..,» diyebildi.

«Hastasın! Yüzün bembeyaz...»

«İyiyim, bir şeyim yok.., bu... bu...» askerdeyken aldığı yaranın yerini göstererek, «Arasıra böyle sancır da,» dedi.

Kız, «Ben de kalp krizi gibi bir şey gelmişti sandım,» diye fısıldadı.

«Hayır, hayır. Hiçbir şeyim yok. Kıza bakmaya çalışıyor, doğru dürüst bir soluk almaya gayret ediyordu. Ey Tanrım, şimdi ne yapabilirdi? Vay namussuz! Demek o da evlenmek için planlar kurmuştu ha!

Kızın yüzünden kaygının kaybolup, yerine bir kırmızılık geldiğini gördü. Kız, defterinden bir sayfa kopararak birşeyler yazıp ona uzattı:

Haplar tesir etmedi.

Yalancı! Kahrolası yalancı! Kâğıdı elinde buruşturdu hırsla, tırnaklan etine battı. Düşün! Birşeyler düşün! Karşısındaki tehlike öylesine büyüktü ki, aklı almıyordu bile. Elen mektubu kaçta alacaktı? Üçte mi, dörtte mi? Hemen Dorothy'ye telefon edecekti. «Ne demek bu? Niye yazdın bunu?» «Neyi yazdım?» Ellen mektubu okur okumaz Dorothy bunu hemen hatırlayacaktı... Ona gelecek miydi? Ne mazeret uydurabilirdi ? Yoksa gerçeği görüp bütün hikâyeyi olduğu gibi Ellen'e anlatır, babasına haber verir miydi? Ya haplan atmamış, saklamışsa... İşte sana yeni deliller. Öldürmeye kalkışmak. Eczaneye götürür, tahlil ettirir miydi? Şimdiden ne yapacağı bilinmezdi ki: Bilinmeyen bir kızdı Dorothy. O küçük beyninin her düşündüğünü bilebileceğini sanırdı, oysa şimdi...

Kızın kendisine baktığını, yazdığının üzerindeki etkisini beklediğini farketti. Bir sayfa kopararak kalemini açtı. Elinin nasıl titrediğini görmemesi için öteki elini kâğıdın üstüne koydu. Kâğıdı delecek kadar kuvvetle bastırıyordu kalemi. Olağan birşeymiş gibi yazmaya çalıştı!

Zarar yok. Biz elimizden geleni yaptık.

Şimdi kararalştırdığımız gibi nikahlanırız.

Kâğıdı kıza uzattı. Kız okuduktan sonra onun yüzüne baktı, güneş gibi parıltılı ve sıcaktı yüzü. Yapmacıklığını anlamayacağını umarak gülümsedi.

Çok geç değildi. İnsanlar intihar mektupları yazdıktan sonra sallanabilirler di. Saatına baktı 9'u yirmi geçiyor. Ellen mektubu en erken saat üçte alacaktı. Beş saat kırkbeş dakikası vardı. Adım adım planlayacak zamanı yoktu şimdi.. Çabuk olmalıydı. Zehir kullanamazdı, insanlar kendilerini nasıl öldürürlerdi? Beş saat kırkbeş dakika sonra ölmüş olmalıydı.

Saat onda kolkola dersten çıktılar. Dorothy,

«Hâlâ sancı var mı?» diye sordu.

«Biraz.»

«Sık sık gelir mi bu sancılar?»

«Hayır. Merak edecek birşey yok.» Saatına baktı. «Sakat'bir insanla evlenmiyorsun, merak etme,» dedi.

«Ne zaman gidiyoruz?» Kız elini sıktı eli içinde.

«Öğleden sonra. Dörtte filan.»

«Daha erken gitsek.»

«Neden?»

«Belki muamele uzun sürer. Saat beşte daireyi kapatırlar sonra.»

«Uzun sürmez. Bir dilekçe vereceğiz, biri gelip bizi nikahlayacak hepsi o kadar»

«Onsekizimi bitirdiğime dair bir delil getireyim bari.»

«İyi olur.»

Kız birdenbire ciddiyetle ona baktı, vicdan azabından yüzü kıpkırmızı kesilmişti. İyi bir yalancı bile değil, diye düşündü. Dorothy, kaygıyla, «haplar işe yaramadı diye üzüldün mü?» diye sordu.

«Yoo. hayır.»

«Durumumuzun ne olacağını söylerken biraz mübalâğa ediyordun, değil mi?»

«Evet. Nasıl olsa geçinir gideriz. Ben hapları bir denemeni istiyordum. Senin

için.»

Kız daha çok kızarmıştı. Görmemek için başını çevirdi. Dorothy bir an sonra neşe ile koluna yapıştı, «Ben derse filan giremem artık.»

«İyi. Ben de gitmiyorum. Yanımda kal.»

«Ne demek istiyorsun.»

«Nikâh dairesine gidene kadar yanımda kal. Günümüzü birlikte geçirelim.»

«Olmaz ki, sevgilim. Bütün gün dolaşamam. Yatakhaneye gidip eşyalarımı toplamam gerek... Sen toplandın mı?»

«Yer ayırttığım zaman otelde bıraktım ben eşyalarımı.»

«İyi ama giyineceksin nasıl olsa. Mavi elbiseni giymeni istiyorum.»

Güldü. «Başüstüne hanımefendi. Ama hiç olmazsa öğlene kadar birlikte olabiliriz, değil mi?»

«Ne yapacağız?»

«Bilmem. Biraz yürürüz. Nehir kenarına gideriz.»

«Bu ayakabılarla yürüyemem ki.»

«Peki, nehir kıyısına gitmeyiz.»

Dorothy, Güzel Sanatlar'ı göstererek, «Aklıma birşey geldi,» dedi. «Gel gidip plak dinleyelim.»

«Bilmem ki, böyle güzel bir günde...» Kızın gülümsemesi silinmişti. Güzel Sanatlar binasının ötesine KBRI radyo istasyonunun uzun antenine bakıyordu. «Belediye Sarayı'na en son o doktora gitmiştim.» dedi.

«Şimdi çok daha başka bir iş için gideceksin.» Birden durdu.

«Hayrola ne var?»

«Dorrie, haklısın. Niye saat dörde kadar bekleyecekmişiz? Haydi şimdi gidelim!»

«Şimdi mi nikâhlanalım?»

«Hele bir eşyalarını topla, giyin de. Haydi odana gidip hazırlan. Ne dersin, ha?"

«Evet, evet. Ben de şimdi gitmek istiyordum.»

«Ben biraz sonra telefon edip seni kaçta alacağımı söylerim.»

«Olur. Olur.» Kız uzanıp erkeği yanağından öptü. «Seni o kadar seviyorum ki,» diye mırıldandı.

Genç adam gülümsedi.

Kız koşar adımlarla uçtu gitti yanından.

Arkasından baktı bir süre. Sonra geri dönüp Belediye Sarayı'na baktı: Şehrin en yüksek binası, tam on dört kat.

■

GÜZEL SANATLAR binasının merdiveninin altındaki telefon kulübesinden nikâh dairesini aradı.

«Burası nikâh dairesi.»

«Alo. Bugün kaçtan kaça kadar açıksınız?»

«Öğleye kadar ve saat birden beş buçuğa kadar.»

«Oniki ile bir arasında kapalı mısınız?»

«Evet.»

«Teşekkür ederim.» Telefonu kapattıktan sonra bir kere de yurda açtı. Dorothy'nin odası cevap vermiyordu. Oysa o yürüyüş hızıyla çoktan odasına varmış olması gerekirdi.

Cebinde başka bozukluk kalmadığı için yakınlardaki bir sandviçciye giderek bir dolar bozdurdu. Bir daha telefonu açtığı zaman Dorothy cevap verdi.

«Alo?»

«Merhaba. Neredeydin? İki dakika önce aradım yoktun.»

«Bir çift eldiven almaya gitmiştim.» Çok mutluydu sesi.

«Bak, şimdi saat onu yirmi beş geçiyor. Saat onikide hazır olur musun?»

«Bilmem ki. Duş yapmak istiyorum, sonra...»

«Onikiyi çeyrek geçe?»

«Oldu.»

«Bana bak, hafta sonu için çıkış izni alacak mısın?»

«Almam gerek.»

«İzin alırsan nereye gideceğini bildireceksin değil mi?»

«Evet.»

«Ne yazacaksın?»

«Yeni Washington Oteli yazarım. Müdür birşey sorarsa her şeyi anlatırım ona.»

«Bak, çıkış iznini öğleden sonra alırsın. Nasıl olsa oraya bir kere uğramamız gerekecek.»

«Sonra tekrar geleceksek bavulumu almayayım bari.»

«Hayır, Sen bavulunu şimdi yanma al. Nikâh muamelesi biter bitmez otele gider öğle yemeğimizi yeriz.»

«Öyle ise çıkış iznini de şimdi alayım. Şimdi ile sonra arasında ne fark var anlamıyorum.»

«Bak, Dorie, okulun, yatılı öğrencileri kalkıp evlenmelerinden pek hoşlanacağını sanmıyorum. Müdür seni önlemek için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Babanın bu işten haberi olup olmadığını soracak, seni sömetrin sonuna kadar beklemeye kandırmaya çalışacaktır. Zaten yurt müdürlerinin görevi de budur.»

«Pekâlâ, çıkış iznini sonra alırım.»

«Aferin. Saat onikiyi çeyrek geçe seni yurdun dışında, Üniversite sokağında bekleyeceğim.»

«Üniversite sokağında mı?»

«Elbette. Herhalde elinde bavulun çıkış izni almadan ön kapıdan çıkacak değilsin ya.»

«Haklısın, bak bunu hiç düşünmemiştim. Kaçıyormuşuz gibi birşey oluyor bu.»

«Tıpkı filmlerdeki gibi.»

Kız güldü. «Saat onikiyi çeyrek geçe,» dedi.

«Tamam. Saat yarımda da orada oluruz.»

«Hoşça kal, damat.»

«Güle güle, gelin.»

■

MAVİ elbisesini, siyah çorap ve ayakkabılarını, beyaz gömleğini giydi, ipek

İtalyan kravatını taktı. Fakat aynada kendine bakınca kravatın çok göze battığını görünce bunu çıkartıp yerine daha sade bir kravat taktı. Ceketinin önünü iliklerken tekrar aynaya baktı ve hiç olmazsa bir süre için daha az göze çarpan bir yüze sahip olmak istedi. Yakışıklılığın da bir kusur olduğu zamanlar da varmış diye düşündü. Sıradan bir insan gözükmek için saçlarını bozmamaya gayret ederek tek gri fötr şapkasını da başına geçirdi.

Saat onikiyi beş geçe Üniversite sokağında, yurt kapısının karşısındaydı. Yakıcı ve parlak güneş tam tepedeydi. Sırtını yurt binasına vermiş, bir mağazanın vitrinine bakıyordu.

Saat onikiyi çeyrek geçe vitrinde, karşı kapının açıldığını ve Dorothy'nin çıktığını gördü. Hayatında ilk defa olarak randevusuna zamanında gelmişti. Arkaya döndü. Kız sağdan sola bakmıyordu, kendisini henüz görmemişti. Beyaz eldivenli elinde çantası diğerinde ise, küçük bir bavul vardı. Kolunu kaldırdığı anda kız kendisni gördü. Gülümseyerek kaldırımdan indi ve karşıya geçti.

Dorothy çok güzeldi. Koyu yeşil elbisesini beyaz bluzunu giymişti. Ayakabıları ve çantası timsah derisindendi. Sarı saçları üzerinde koyu yeşil bir tül uçuyordu. Genç adam çantasını elinden alarak, «Her gelin güzeldir ama sen hepsinden güzelsin,» dedi.

«Gracias senor.» Kız kendisini öpecek gibi bir hareket yaptı.

Yanlarından geçen bir taksi yavaşladı. Dorothy sorgu dolu bakışlarla kendisine bakınca başını salladı, «Eğer ekonomi yapacaksak şimdiden başlamalıyız,» dedi. Sokağın aşağısına baktı, pırıl pırıl havada bir tramvay geliyordu.

Dorothy aylardan beri kapalı kalmış gibi hayavı içine çekiyordu. Gökyüzü masmaviydi. Yollarda birkaç öğrenci dolaşıyor, bir kısmı çimenlere serilmiş yatıyorlardı. Dorothy, «Bir düşün,» dedi, «Bu öğleden sonra döndüğümüz zaman evlenmiş olacağız.»

Tramvay yanlarına gelip durdu. Bindiler.

İkisi de kendi düşünceleriyle başbaşa ses çıkarmadan oturdular arabanın arka tarafında. Gören onların birlikte olduklarını anlayamazdı.

Blue River Belediye Sarayı'nm ilk sekiz katında belediye daireleri vardı. Üstteki altı katta da çoğunluğu avukat, doktor ve dişçi olan kiracılar bulunuyordu. Bina modern ve klasik mimari arası, 1930'ların eğilimiyle Iowa tutuculuğunu kendisinde toplayan karışık bir stilde inşa edilmişti. Yukarıdan

bakıldığı zaman ortasında hava boşluğu olan içi boş bir kareye benzerdi. Döner cam kapıları, kaim mermer sütunlar arasına sıkıştırılmış çirkin bir binaydı. Fakat tramvaydan indiği anda durup bakan Dorothy'ye, burası Şartr katedralinden daha güzel gözüküyordu.

Karşı kaldırıma geçip, merdivenleri çıktıkları zaman saat yarımdı. Mermer hol, girip çıkan, randevularına koşan, bekleyen insanlarla kaynıyordu. Mermer döşeme üzerinde ayakların çıkardığı sesler ve konuşmalar kubbeli tavanda çınlıyordu.

Dorothy'den bir adım geride kalarak kızın salonun kenarındaki tabloya gitmesine izin verdi. Yanına gelince Dorothy, gözleri tabloda, «Acaba nikâh dairesi diye mi yazar yoksa Rockwell Belediyesi mi?» diye sordu. O, tabloya, sanki kızı tammıyormuş gibi bakıyordu. Dorothy, «İşte,» dedi. «Nikâh dairesi, 604 numara.» Genç adam dönen kapıların karşısındaki asansörlere doğru yürüdü. Dorothy de peşinden seyirtti. Elini tutmak için elini uzattı ama adamın elinde bavul vardı.Kızın hareketini görmemişti herhalde, çünkü el değiştirmek için hiçbir hareket yapmadı.

Dört asansörden birinin kapısı açıktı, içi yarı doluydu. Yaklaştıkları zaman genç adam bir an geri kalarak içeri ilk olarak Dorothy'nin girmesini sağladı. Sonra arkalarından gelen yaşlı bir kadına yol verdi. Kadın, böyle kalabalık bir işyerinde hiç beklenilmeyen kibarlık karşısında gülümsedi. Nasılsa aralarına girmiş olan kadının başı üzerinden Dorothy de gülümsedi. Kendisi buna dudaklarının hiç belirli olmayan bir büzülmesiyle cevap verdi.

Altıncı katta indiler. Kollarının altında evrak çantaları olan iki adam da inmişler sağa dönerek koridor boyunca hızla yürümeye başlamışlardı. «Hey, beni bekle!» Asansör kapısı arkalarında gürültüyle kapanırken, Dorothy fısıltıyla seslendi. Kendisi asansörden ilk çıkmıştı, Dorothy de sonuncu. Sanki yapayalnızmış gibi sola dönüp on metre kadar yürüdü. Kız kendisine yetişip neşeyle koluna girince şaşırmış bir hali vardı. Kızın başı üstünden koridorun diğer ucundaki adamların yine köşeyi dönüp gözden kaybolmalarını izledi. Dorothy, «Ne koşuyorsun?» diye sordu.

«Özür dilerim, damatlar Sinirli olur, bilirsin ya.» Sola kıvrılan koridoru izleyerek kolkola yürümeye başladılar. Dorothy, kapıların üstündeki numaraları yüksek sesle okuyordu. «620, 618, 616...» 604 numaralı odaya varmak için bir köşe daha dönmeleri gerekti. Kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Buzlu camın üzerinde açık olduğu saatlan okudular. Dorothy'den bir inilti koptu.

«Hay Allah kahretsin,» dedi kendisi. «Telefon etmeliydim daha önce.» Bavulu yere koyarak saatına baktı. «Bire yirmi beş var.»

Dorothy, «Yirmi beş dakika,» dedi. «Aşağı gidelim bari.»

«O kalabalığa mı...?» diye mırıldandı, sonra durakladı. «Hey, güzel bir fikir geldi aklıma.»

«Ne?»

«Dama çıkalım. Bu havada çok uzakları görebiliriz!»

«İzin verirler mi?»

«Kimse bize engel olmazsa çıkarız.» bavuiu aidi. «Haydi gel de dünyaya son defa bakan bir kadm olarak bak,» dedi.

Kız gülümsedi, yürümeye başladılar. Yine asan' sörlerin yanma geldiler.

Ondördüncü katta asansörden indikleri zaman yine aralarına başka yolcular girmişti. Koridorda bunların odalarına girmelerin beklediler. Dorohty ortadan el ayak çekildikten sonra fısıltıyla, «Haydi,» dedi. Bir macera haline sokmuştu bunu.

Yine binanın çevresini dolaştılar, merdiven yazılı kapıyı, 1402 numaralı odanın yanında bulana kadar. Genç adam açtı, içeri girdiler. Kapı arkalarından kapandı. Yukarı ve aşağı giden madenî merdivenlerin bulunduğu bir sahanlıktaydılar. Yukarı doğru çıktılar, sekiz basamak, bir dönüş, sekiz basamak daha. Karşılarına ağır bir madenî kapı çıktı. Kolunu çevirmeye çalıştı.

«Kilitli mi?»

«Sanmıyorum.»

Omzuyla itti kapıyı.

«Üstünü kirleteceksin.»

Kapı yerden otuz santim yüksekte bir eşiğin üzerindeydi. Biraz geniş olan eşik, kapıya bütün kuvvetiyle abanmasını güçleştiriyordu. Bavulu yere bıraktı, omzunu dayayarak bir daha zorladı.

Dorothy, «Aşağıya inip bekleyelim,» dedi. «Kapı uzun zamandır açılmamıştır belki...»

Dişlerini sıktı. Sol ayağını eşiğe dayayıp geri çekildi ve bütün gücüyle omuzladı. Kapı aralandı. Merdivenin karanlığından sonra göğün , maviliği gözlerini kamaştırdı. Güvercinlerin kanat sesleri işitildi.

Bavulu aldı, eşiği aştı, bavulu yine yere bıraktı. Kapıyı iterek sırtını dayadı. Bir elini Dorothy'ye uzattı. Diğer eliyle de baş garsonun en iyi masaya işaret ettiği gibi damı işaret etti. Şakacı bir şekilde gülümseyerek, «Buyrun hanımefendi,» dedi.

Kız, adamın elini tutarak eşikten damın ziftli zeminine atladı.

■

HİÇ DE sinirli değildi. Kapıyı açamadığı zaman paniğe kapılır gibi olmuştu ama kapı açıldığı anda, bu da kaybolmuştu. Şimdi sakin ve güvenli idi. Her şey yolunda gidecekti. Ne bir yanlış, ne de bir işlerine karışan. Biliyordu. Ta ortaokul günlerinden beri kendini bu kadar keyifli hissetmemişti.

Kapıyı kapatırken bir iki parmak açık bırakmayı ihmal etmedi. Dönerken güçlük çıkarmaması için. Dönüşünde acelesi olacaktı. Bavulu bir eliyle kapıyı açarken diğer eliyle hemen yakalayıp alacağı bir yere koydu. Doğrulurken şapkasının yana kaydığını fark edince, onu da çıkartıp bavulun üstüne koydu. Her şeyi nasıl da inceden inceye düşünüyordu ama! Başkası olsa şapka gibi küçük birşey yüzünden herşeyi berbat ederdi. Kızı aşağı iterken rüzgârdan şapka da aşağı düştü mü sende atla peşinden daha iyi! Hayır, hayır, o her şeyi çok iyi planlamıştı. Ellerini saçları üzerinden geçirerek, keşke bir ayna olsa diye düşündü.

«Şuraya bak!»

Geri döndü. Dorothy birkaç adım ötedeydi. Timsah derisi çantası koltuğunun altında, sırtını kendisine vermiş, ellerini beli yüksekliğindeki korkuluğa dayamıştı. Arkasından yavaşça yaklaştı. «Ne şahane bir görüntüsü var değil mi?» Binanın arka tarafındaydılar. Önlerinde bütün şehir uzanıyordu. Dorothy uzaklarda yeşil bir nokta göstererek, «Üniversite değil mi orası?» diye sordu. O, ellerini kızın omzuna dayadı. Beyaz eldivenli bir el uzanıp elini tuttu.

Dama çıkar çıkmaz işi bitirmeyi düşünmüştü ama şimdi daha sağlama gitmeye, acele etmemeye karar vermişti. Bir hafta süren bir sinir bozukluğundan sonra buna hakkı vardı doğrusu. Ne haftası yıllar yılı süren bir huzursuzluktu bu. Ortaokuldan beri kaygıyla, üzüntüyle, kendinden kuşkuyla geçmişti yıllan. Bu iş için şimdi acele etmenin gereği yoktu. Kızın, kendi göğsüne dayadığı başına baktı; koyu yeşil tül rüzgârda dalgalanıyordu. Üfledi. Kız başını geriye atarak gülümsedi.

Dorothy bakışım şehre çevirdiği zaman kızın yanma geçerek bir elini omzuna

attı, eğilip aşağıya baktı. İki kat aşağıda kırmız taşlı bir balkon binanın çevresini kuşatıyordu. Onikinci katın balkonu! İşte bu çok kötüydü. İki kattan düşmek hiçbir şey ifade etmeyebilirdi. Dönüp damı gözden geçirdi.

Teras yüz elli metre kadar vardı, kenarlarında ve ortasındaki aydınlık boşluğunun çevresinde otuz santim genişliğinde beyaz taştan bir korkuluk bulunuyordu. Aydınlık boşluğu, binanın tam ortasında on metre çapında bir daireydi. Terasın sol yanında büyük bir su deposu vardı. Sağda KBRI radyo istasyonunun anten kulesi küçük bir Eyfel gibi yükseliyordu. Aydınlık boşluğunun berisinde asansör makinesinin bulunduğu oda vardı. Bütün terasın zemini borular, bacalar, hava delikleriyle doluydu.

Dorothy'yi bırakarak aydınlığa doğru yürüdü. Eğilip aşağı baktı. Dört duvar ondört kat aşağıda küçük bir taş avluda birleşiyord. Avlu boş sandıklar, kutular doluydu. Bir an baktı, yerden rengi solmuş bir kibrit kutusu aldı, boşluğun üstünde tuttu, sonra bıraktı. Kutu düştü, düştü sonra görünmez oldu. Aydınlığın duvarlarına baktı. Üç duvarda aşağıya kadar pencereler vardı. Dördüncü duvar dümdüz iniyordu. Burası asnsör boşluğuna bakan duvardı, anlaşılan, işte onun aradığı yer de burasıydı. Merdivene de yakındı üstelik. Dudaklarını ısırarak eliyle korkuluğa vurdu. Düşündüğünden yüksekti korkuluk

Dorothy arkasından yaklaşıp kolunu tuttu. «Ne kadar da sessiz burası,» dedi. Durdu dinledi. Önceleri gerçekten tam bir sessizlik varmış gibi geliyordu, fakat insan biraz dinleyince terasın seslerini duyuyordu : asansörlerin motorları çalışıyor, radyo antenini tutan gergin teller vınlıyor, bir hava borusunun başlığı hafifçe gıcırdıyarak dönüyordu....

Ağır ağır yürümeye başladılar. Kızı, aydınlığın çevresinde asansör tarafına doğru yöneltti. Terasın kuzeyine gelince nehiri gördüler, gökyüzünün aksi vurunca gerçekten de adı gibi mavi oluyordu. Dorothy, «Sigaran var mı?» diye sordu. Elini cebine soktu. Fakat parmakları pakete değince çekti. «Kalmamış, sende var mı?»

«Şuralarda bir yerde olacaktı ama?» Çantasını karıştırdı, altın bir pudra kutusunu, mavi bir mendili itip altından burşuk bir Herbert Tareyton paketi çıkarttı. Birer tane aldılar. Genç adam sigaraları yaktı, kız paketi yine çantasına yerleştirdi.

«Dorrie, sana bir şey söylemek istiyordum...» Kız havaya üflediği dumana bakıyor, onu dinlemiyordu bile. «O haplar hakkında.»

Dorothy birden ona döndü, yüzü bembeyaz kesilmişti, öksürmeye başladı,

«Ne?» diye sordu.

Genç adam gülümseyerek, «Hapların fayda etmediğine gerçekten sevindim,» dedi.

Kız anlamadan baktı yüzüne, «Sevindin mi?»

«Evet. Dün akşam sana telefon ettiğim zaman hapları almamanı söyleyecektim ama içmiş olduğunu öğrenince birşey söylemedim.» Haydi, itiraf et bakalım şimdi, diye düşünüyordu. At şu yükü yüreğinden. Can atıyor olmalısın itiraf etmek için.

Kızın sesi titrekti. «Neden ama? Niçin değiştirdin fikrini...?»

«Bilmem. Her şeyi yeni baştan düşündüm herhalde. Ben de senin kadar hevesliyim evlenmeye anlaşılan.» Sigarasına baktı. «Hem zaten böyle birşeye kalkışmak biraz da günah sanırım.» Yüzüne baktığı zaman kızın kızardığını, gözlerinin parıldadığını gördü.

Dorothy, soluğu kesilmişcesine, «Ciddi mi söylüyorsun? Gerçekten memnun musun?» diye sordu.

«Elbette. Olmasaydım söyler miydim?»

«Ohh! Tanrıya şükürler olsun!»

«Ne oluyor, Dorrie?»

«Ne olur... ne olur kızma bana, Ben verdiğin o hapları içmemiştim.» Şaşırmış gibi göstermeye çalıştı kendini. Kelimeler kızın dudaklarından boşanıyordu şimdi: «Sen bir gece, hayatımızı idare edebileceğimiz söylemiştin. Ben de bunu istiyor, sana o kadar güveniyordum ki, Haklı olduğuma emindim.» Durakladı, «Kızmadın değil mi?» diye yalvardı. «Anlıyorsun beni değil mi?»

«Elbette, sevgilim. Kızmadım elbette. Sana hapların işe yaramadığına sevindiğimi söyledim ya.»

Kızın dudakları titriyordu, rahat bir soluk alarak gülümsedi. «Sana yalan söyledim diye kendimi suçlayıp duruyordum. Sana gerçeği hiç söyleyemeyeceğim sanıyordum... İnanamıyorum şu anda bunu söylediğime!»

Adam cebinden katlanmış mendilini çıkartıp kızın gözlerini kuruladı.

«Dorrie, hapları ne yaptın?»

«Attım.» Kız utançla gülümsedi.

«Nereye?»

«Helaya.»

Öğrenmek istediği de buydu zaten. Elinde zehir varken niçin böyle güç yollara saptığı hakkında bir soruşturma açılmayacaktı. Sigarasını atıp üstüne bastı.

Son bir nefes çeken Dorothy de aynı şeyi yaptı. «Artık her şey fevkalâde,» dedi.

Genç adam ellerini kızm omzuna koyarak dudaklarından hafice öptü, «Mükemmel,» dedi.

Yere bakınca iki izmaritin yanyana durduğunu gördü. Kızınkinin üstünde dudak boyası vardı, kendisininki temizdi. Kendi izmaritini yerden kaldırdı, kâğıdını yırtıp tütünü üfledikten sonra kâğıdı elinde top yapıp bir fiskede sokağa fırlattı. «Askerdeyken böyle yapardık,» dedi.

Kız saatına baktı, «Bire on var.»

«Senin saatin ileri Daha onbeş dakikamız var.»

Kızın koluna girdi, ağır ağır terasın ortasına doğru yürümeye başladılar.

«Evsahibinle konuştun mu?»

«Ne? Ha, evet, evet. Tamam o iş.» Asansör motorunun bulunduğu bölmenin yanından geçtiler. «Pazartesi eşyalarını yurttan alır bize taşırız.»

Dorothy gülümsedi. «Yurttaki kızlar amma da şaşıracaklar ha, dedi. Aydınlığı çevreleyen korkuluğun yanında yürüyorlardı. «Kadın bize bir iki dolap daha verir mi dersin?»

«Verir herhalde.»

«Ben kışlık eşyalarımı yurdun deposunda bırakabilirim Çok yere ihtiyacım olmaz.»

Aydınlık boşluğunun güney tarafına gelmişlerdi. Genç adam sırtını korkuluğa verdi, ellerini taşın üstüne dayayarak kendini yukarı çekti. Oturduğu yerde ayaklarım sallıyordu. Dorothy korkuyla, «Oraya oturma.» diye bağırdı.

Oturduğu yere bakarak, «Neden?» diye sordu. «En az otuz santim eni var bu taşın. Parkta bunun yarısı kadar sıraya oturduğun zaman düşüyor musun?» Soluna, taşa eliyle vurarak, «Haydi gel,» dedi.

«Olmaz.»

«Korkak.»

Kız elini arkasına götürerek, «Eteğim,» dedi

Mendilini çıkardı, silkeledi, taşın üstüne sererek, «Buyur,» dedi.

Kız bir an duraksadıktan sonra çantasını genç adama uzattı. Arkasını duvara verip iki eliyle mendili tutarak kendini yukarı çekti. Erkek onun oturmasına yardım etmişti. Kolunu beline dolayarak, «Tamam,» dedi. «Aşağıya bakma başm döner sonra.»

Kızın çantasını sağ yanına bıraktı. Bir süre sessiz oturdular. Kız elleriyle sıkı sıkı yapışmıştı korkuluğa.

Merdiven tarafından gelen güvercinler, yeri gagalayarak yanlarına yaklaşıp onlara baktılar.

Dorothy, «Annene mektupla mı yoksa telefonla mı haber vereceksin?» diye sordu.

«Bilmem ki...»

«Ben Ellen'e de babama da mektupla bildireceğim. Bunu telefonda anlatmak çok güç olacak.»

Bir hava borusu kapağı gıcırdadı. Erkek bir süre sonra kolunu kızın belinden çekip taşa sıkı sıkı yapışmış elinin üstüne koydu. Sonra diğer elinin üzerine yaslanarak korkuluktan aşağı atladı. Kızın da ayni hareketi yapmaması için hemen önüne geçmiş, belini kızın dizlerine dayamış, iki elini de kızın elleri üzerine koymuştu. Kıza bakıp gülümsedi. Kız da ona güldü. Bakışlarını kızın karnına çevirerek, «Küçük anne,» dedi. Kız güldü.

Ellerini kızın dizine götürdü, parmaklarıyla eteğinin altından baldırlarını okşadı.

«Artık gitsek iyi olur sevgilim.»

«Bir iki dakikamız daha var yavrum.»

Ellerini dizlerine doğru kaydırırken kızın gözlerinin içine baktı. Gözünün ucuyla onun hâlâ taş korkuluğu sıkıca kavramış olduğunu görüyordu.

Kızın boynundaki ipek fiyonga bakarak, «Ne güzel bir bluz bu, yeni mi?» diye sordu.

«Ne yenisi. Aksine çok eski.»

Erkeğin bakışları ciddileşmişti. «Fiyongu biraz yana kaçmış,» dedi

Kız bir elini kaldırıp boğazına götürdü. «Hayır, hayır. Daha çok kaydı şimdi.»

Diğer el de kalktı taşın üstünden.

Erkeğin elleri, öne eğilmeden inebileceği kadar kızın dizlerine indi. Sağ ayağını geriye atıp hamleye hazırlandı. Soluğunu tuttu.

Kız fiyongu iki eliyle düzeltti. «Oldu...»

Erkek bir yılan hızıyla daldı, elleriyle kızın topuklarını yakaladı, geriledi, kızın bacaklarını havaya kaldırarak doğruldu. Ellerini bacaklarından topuklarına kaydırırken bir an gözgöze geldiler. Kızın gözlerinde şaşkın bir dehşet belirmişti, boğazından bir çığlık yükseliyordu. Tam o sırada olanca gücüyle kızın korkudan kaskatı kesilmiş bacaklannı ileriye doğru itti.

Kızın çığlığı aydınlık boşluğundan aşağı yanan bir kablo gibi indi. Gözlerini kapattı. Sessizlik, sonra korkunç bir çarpışma sesi.

Gözlerini açtığı zaman mendilinin korkuluğun üzerinden uçmak üzere olduğunu gördü. Atılıp yakaladı. Geri dönerek merdiven kapısına koştu, bir eliyle şapkasını ve bavulunu alırken, diğeriyle de kapıyı açtı. Kapının tokmağını sildi, kapattı ve koşmaya başladı.

Kara madenî merdivenden yıldırım hızıyla inerken, elleri demire sürtünmekten yanıyor, bavul dizlerine çarpıyordu. Yüreği küt küt atıyor, çevresinde dönen duvarlardan gözleri kararıyordu. Durduğu zaman yedinci kata gelmişti bile.

Soluk soluğa merdivenin orta direğine tutundu. "Gerilimin fiziksel boşalması" cümlesi aklında dolaşıp duruyordu. Bunun için o biçimde koşmuştu. Gerilimin fiziksel boşalması yüzünden, yoksa panikten, korkudan değil. Soluğu düzeldi. Bavulu yere bırakarak, elinde buruşmuş olan şapkasını düzeltti, başına geçirdi. Elleri hafifçe tiriyordu. Avuçlarının içi kirlenmişti... sildi ve mendili cebine yerleştirdi. Üstünü başını iyice silkeledikten sonra bavulu aldı, kapıyı açtı ve koridora girdi.

Bütün kapılar açıktı. Herkes pencereleri iç avluya bakan odalara koşuyorlardı. İş adamları, sekreterler, kâtipler. Hepsinin de çeneleri kasılmış, gözleri ardına kadar açılmış, yüzleri bembeyaz kesilmişti. Ağır ağır asansöre doğru yürüdü. Önüne biri çıkınca durup yol veriyor, sonra yürümeye devam ediyordu. Her açık kapıdan geçtikçe içeri bakıyor, pencerelere üşüşmüş insanların sırtlarını görüyor, heyecanlı konuşmalarını duyuyordu.

Asansörlerin önüne geldiği zaman aşağı inmekte olan bir asansörün kapısı açıldı, içeriye girdi ve yüzünü kapıya çevirdi. Arkasındaki insanlar olup biteni

heyecanla birbirlerine anlatıyorlardı. Alışılagelmiş olan o asansör soğukluğu bu facia ile ortadan kalkmıştı.

Holde her zamanki gibi telaş vardı, içeriye henüz girmiş pek çok insanın olağan dışı bir şeyler geçmiş olduğundan haberleri yoktu. Elindeki bavulu sallaya sallaya mermer salondan geçti ve parlak, gürültülü öğleden sonrası hayatına karıştı. Merdivenlerden inerken iki polis yukarıya çıkıyorlardı. Arkasına bakıp iki mavi üniformalının döner kapıdan geçerek kaybolmalarını izledi. Merdivenin altında durup ellerini bir kere daha gözden geçirdi. Kaya gibi sağlamdılar. Titremesi geçmişti. Gülümsedi. Döner kapılara bakarak içeri gidip kalabalığa katılmasının, onu görmesinin kendisi için ne derece tehükeli olabileceğini düşündü. Vazgeçti.

Yanından üniversiteye giden bir tramvay geçiyordu. Köşeye kadar koştu, tramvay kırmızı ışıkta durduğu zaman atladı. Arka tarafa geçti. Ayakta durarak pencereden dışarı baktı. Az sonra beyaz bir cankurtaran arabası geçti düdüğünü öttüre öttüre. Arabanın gittikçe uzaklaşarak küçüldüğünü ve Belediye Sarayı önünde durduğunu gördü. Tam o sırada tramvay Üniversite caddesine döndüğü için bundan fazlasını göremedi.

■

BEYZBOL MAÇI için şenlik o gece dokuzda stadyumun yanındaki düzlükte başıayacakti ama bir öğrencinin intihar ettiği haberi eğlenceye soğuk duş etkisi yapmıştı. (Clarion gazetesi korkuluk duvarının bir metreden yüksek olduğunu yazdığına göre bir kaza olamazdı bu.) Öğrenciler, hele kızlar, yaktıkları büyük bir ateşin çevresine serdikleri battaniyeler üstünde oturmuş, heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. Takımın coşturucusu ve idarecisi boş yere ortalığı canlandırmaya çalışıyorlardı. Bunlar gençleri ateşi mukavva kutularla, tahtalarla beslemeye teşvik ediyorlar, büyüyen ateşin bir karışıklık yaratacağını umuyorlardı. Ama herkeste bir sessizlik vardı. Alevler içindeki yığın sonunda devrilme tehlikesi gösterecek kadar yükseldiği halde kimsede istenen neşeyi yaratamadı bu.

Genç adam bugüne kadar bu tür toplantılara katılmamıştı ama bu gecekine gitmeye karar vermişti. Pansiyonundan ateşin başına kadar kolunun altında karton bir kutu, karanlık sokaklardan ağır ağır geçerek gelmişti.

Öğleden sonra odasında Dorothy'nin bavulunu boşaltmış, elbiselerini şiltesinin altına saklamıştı. Sonra hava sıcak olduğu halde sırtına yağmurluğunu geçirmiş ve ceplerine Dorothy'nin elbiseleri arasına sıkıştırdığı makyaj, şişe ve

kutularını doldurmuştu. Dorothy'nin New York ve Blue River etiketlerini bavulun üstünden koparttıktan sonra, eline almıştı. Bavulu otobüs terminalindeki kilitli kutulardan birine bırakmış, oradan Morton Sokağı köprüsüne giderek şişeleri birer birer suya bırakmıştı. Şişeleri atmadan önce içlerinde hava kalıp da suyun üstünde yüzmemeleri için kapaklarını açmayı da unutmamışta. Pembe tırnak cilâsı suyu biraz bulandır iniş, sonra bu da kaybolmuştu. Eve dönerken de bakkalden eski bir mukavva kutu almıştı.

Karton kutuyu ateşin çevresinde oturanların arasından geçerek alevlerin yanma kadar getirdi. Dört metreye yükselen alevlerin sıcaklığı yüzünü yabyordu. Bir an durup ateşe baktı. Tam o sırada onu gören beyzbol yöneticisi ve bir coşturucu koşarak yanma geldiler. «Yaşa,» diyerek kutuyu elinden aldılar.

Kutuyu elinde tartan yönetici, «Boş değil bu,» dedi.

«Kitap var içinde., eski defterler filan.»

«Fevkalâde!» Adam kalabalığa dönerek, «Dikkat, dikkat,» diye bağırdı. «Kitap yakıyoruz.» Birkaç kişi başını kaldırıp baktı.

Yönetici ile coşturucu, kutuyu birer ucundan tutup sallamaya başladılar. Yönetici, «En tepeye,» diye bağırdı.

«Hey...»

«Merak etme dostum. Biz attık mı tam yerine oturturuz. Kitap yakmakta ustayız biz.» Karton kutuyu ateşe savurdular. Kutu, piramit şeklindeki ateşin tepesine oturdu. Seyircilerden birkaçı biraz alkışladılar.

Alevler etrafı yaladıkça kutunun yanmaya başlamasını seyretti. Birden ateşin alt kısmı etrafa kıvılcımlar saçarak sarsıldı. Alevler içinde bir tahta parçası ayağına düştü. Geri sıçradı. Eliyle pantalonunun paçasındaki kıvılcımları söndürdü.

Kaygıyla kutunun yerinde durup durmadığına baktı. Duruyordu. Ağzından alevler çıkıyordu. İçindekileri artık tamamen yanmış olmalıydı.

Kutunun içinde Kingship Bakış İşletmelerinin broşürleri, laboratuvar elkitabı, bavulun üstündeki adres etiketleri, Dorothy'nin kısa sürecek balayıları için aldığı birkaç parça eşya vardı; tafta bir kokteyl elbisesi, bir çift siyah dans ayakkabısı, çoraplar, sutyen, kombinezon, külot, iki mendil, bir gecelik ve sabahlık, ince, zarif ve bembeyaz...

28 Nisan 1950 tarihli Blue River Clarion-Ledger gazetesinden :

STODDARD'LI KIZ ÖĞRENCİ DAMDAN DÜŞEREK ÖLDÜ

Belediye Sarayı'ndaki Dram Bakır Kralının Kızının ölmesiyle Sonuçlandı

Stoddard Üniversitesi öğrencilerinden 19 yaşındaki Dorothy Kingship bugün Blue River Belediye Sarayı'mn ondördüncü katından düşerek veya atlayarak ölmüştür. Kingship Bakış îşletmeleri'nin başkanı Leo Kingship'in kıza olan güzel sarışın kız aslen New York'ludur.

Binada çalışanlar saat 12.58'de, binanın ortasındaki aydınlık boşluğundan gelen bir çığlık ve gürültü duymuşlardır. Pencerelere koşanlar yerde parçalanmış yatan genç kızm cesedini görmüşlerdir. O sırada binada bulunan Doktor Harvey C. Hess bir kaç saniye içinde olay yerine yetişmiş ve kızın ölmüş olduğunu bildirmiştir.

Az sonra gelen polis de binanın çatısında aydınlık korkuluğu üzerinde bulduğu bir çantadan çıkan üniversite kinüik kartı sonunda kızın kimliğini tespit etmiştir. Polis çatıda ayrıca genç kızm dudak boyasının bulaşmış olduğu henüz

söndürülmüş bir izmarit de bulmuştur Böylece Bayan Kingship'in düşmeden birkaç dakika önce çatıda bulunduğu tespit edilebilmiştir.

Asansör memuru Rex Cargili olaydan yarım saat önce Bayan Kingship'i altıncı ya da yeduıci kata çıkardığını söylemiştir. Diğer bir asansör memuru olan Andrew Vecci 12.30'dan az sonra Bayan Kingship giyiminde bir kadını 14. kata çıkardığını söylemiş fakat kadının hangi kattan bindiğini hatırlayamamıştır.

Stoddard Üniversitesi dekanı Clark D. YVelc'in söylediğine göre, Bayan Kingship bütün derslerinde başarı göstermekteydi. Kaldığı yurttaki arkadaşları intihar etmesi için bir neden göremediklerini belirtmişler, genç kızı içine kapanık ve durgun olarak nitelemişlerdir. Bir kız, "Onu kimse yakından tanımazdı," demiştir.

29 Nisan 1950 tarihli Blue River ClarionLedger gazetesinden :

GENÇ KIZ İNTİHAR ETMİŞ

Kız Kardeşi Postadan İntihar Mektubunu Aldı

Polis Müdürü Eldon Chesser dün gece gazetecilere, dün öğleden sonra Belediye Sarayı'nın çatısından düşerek ölen Dorothy Kingship'in intihar ettiğinin tespit edildiğini bildirmiştir. Wisconsin'de CaldvvelT de öğrenci olan Ellen Kingship dün öğleden sonra imzasız fakat ölen kızın yazısıyla olduğu kesin olarak anlaşılan bir mektup almıştır. Mektubun metni açıklanmamakla birlikte müdür Chesser bunun "intihar niyetini açıkça belirttiğini" söylemiştir. Mektup dün öğleden sonra 6.30'da bu şehirden postalanmıştır.

Mektubu alan Ellen Kingship derhal telefonla kız kardeşini aramıştır. Telefona çıkan dekan Clark D. VVelch, Bayan Kingship'e 19 yaşındaki kızın ölümünü bildirmiştir. Bayan Kingship dün akşam Blue River'e gelmiş olup, kötü hava şartları yüzünden uçağı Şikagoya inmek zorunda kalan Leo Kingship de bugün beklenmektedir.

İNTİHAR EDEN KIZLA EN SON KONUŞAN

ARKADAŞI ONU SİNİRLİ VE GERGİN

GÖRDÜĞÜNÜ SÖYLÜYORl

la Verne Breen bildiriyor:

«Benim odamda bulunduğu sürece gülüyordu. Yerinde de duramaz bir hali vardı, dolaşıp duruyordu odanın içinde. O zaman onun çok mutlu olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bütün bu hareketlerin, içinde bulunduğu gerginliği

belirttiğini anlıyorum. Kahkahaları mutlu bir insanın değil, sinirli, gergin bir insanın kahkalarıydı. Psikoloji öğrenimi yaptığım için bunu o zaman anlamam gerekirdi.» İntiharından iki saat önce Dorothy Kingship'le konuşan arkadaşı Annabelle Koch bunları söylemiştir.

Boston'lu olan Bayan Koch, ufak tefek, sevimli bir kız. Dün üşütmüş olduğu için odasından hiç çıkmamış. «Dorothy onbiri çeyrek geçe geldi,» diye anlatmaya başladı. «Ben yatıyordum. Birbirimizle pek öyle sıkı fıkı bir arkadaşlığımız olmadığı için onu kapının önünde görünce şaşırmıştım. Dediğim gibi hep gülümsüyor ve odanın içinde dolaşıp duruyordu. Üstünde kimonosu vardı. Kendisine yeşil elbisemin kemerini verip veremeyeceğimi sordu. İkimizin de aynı model bir yeşil elbisemiz vardı. Ben Boston'dan, o New York'tan aldığı halde tıpatıp eşti elbiselerimiz. Geçen cumartesi gecesi yemeğe giderken ikimiz de aynı elbiseyi giymiş ve bundan epey sıkılmıştık. Kendi kemerinin tokası kırıldığı için benimkini ödünç istedi. İlk önce biraz tereddüt ettim, ne de olsa benim de baharlık elbisemdi bu. Ama o kadar candan istemişti ki, sonunda kendisine yerini söyledim, gitti aldı Sonra teşekkür etti ve çıkıp gitti.»

Bayan Koch sözünün burasında duraklayarak gözlüğünü çıkardı. «İşin garip yanı da bu. Sonradan polisler gelip de bir not bırakıp bırakmadığını anlamak için odasını araştırdıkları zaman benim kemerimi masasının üstünde buldular. Tokanın kenarının yaldızı dökülmüş olduğu için kendi kemerimi hemen tanıdım. Zaten pahalı bir elbise olduğu için bunu ilk gördüğüm zaman çok üzülmüştüm. Polis kemeri alıkoydu.

«Dorothy'nin hareketi beni çok şaşırtmıştı. Kemerimi istemiş ama takmamıştı. Oysa olay sırasında da üstünde yeşü elbisesi varmış. Polis onun kemerinin sağlam olduğunu tesbit etti. O zaman bu işi çok esrarlı olarak görmüştüm.

«Ama sonradan Dorothy'nin bu hikâyeyi benimle konuşmak için uydurduğunu anladım. Elbisesini hazırlarken aklına ben gelmiştim. Herkes benim hasta olup yattığımı biliyordu. Onun için benimle konuşmak için kemer bahanesini uydurmuş yanıma gelmişti. Mutlaka birisinle konuşmak ihtiyacını duyuyordu anlaşılan. Keşke o zaman bunu anlayabilseydim! Onu dertlerini anlatmaya kandırabilseydim, belki de şimdi sonuç bu olmayacaktı diye düşünüyorum.»

Biz odadan çıkarken Annabelle Koch arkamızdan, «Poüs kemerimi geri verdiği zaman bile yeşil elbisemi artık giyemeyeceğime eminim,» dedi.

Ders yılının son altı haftası çok sıkıcı gelmeye başladı. Dorothy'nin ölümünün

yarattığı heyecanın bir havai fişek parıltısı gibi havada uzun süre kalacağını sanıyordu: oysa bir anda sönüvermişti. Üniversitede bu konunun uzun uzun konuşulacağını, tartışılacağını, gazetelerde sözü edileceğini, bunun kendisine bir üstünlük duygusu vereceğini sanmıştı. Oysa bunların hiçbiri olmamıştı. Dorothy'nin ölümünden üç gün sonra yurtlardan birinde bulunan bir paket esrarlı sigara günün konusu oluvermişti. Gazetelerse Leo Kingship'in Blue River'e geldiğini bildirdikten sonra bir daha Kingship sözünü ağızlarına almaz olmuşlardı. Ne otopsiden ne de kızın hamileliğinden s@z etmemişlerdi. Oysa evli olmayan bir kızın intiharında akla ilk gelecek şey buydu. Bunları gazetelere geçirtmemek herhalde Kingship'e epey pahalıya oturmuştu.

Sevinmesi gerektiğini söyledi kendi kendine. Bir soruşturma olmuş olsaydı mutlaka onu da sorguya çekeceklerdi. Fakat her şey planladığı gibi yürümüş, ortada şüphelenilecek birşey olmadığı için soruşturma da açılmamıştı. Yalnız o kemer işi biraz zihnini karıştırıyordu. Takmayacak olduktan sonra Dorothy niye gidip te o kemeri almıştı. Belki de gerçekten konuşmak, evlilik konusunu birisine açmak istemişti. Ama sonra bundan vazgeçmişti. îyi ki vazgeçmişti. Ya da kemerinin tokası gerçekten kırılmıştı da sonradan tamir ettirmişti. Her neyse, pek önemli değildi bu. Koch'un bu konuda söyledikleri intihar görünüşünü daha da kuvetlendirmiş, kendi planının kusursuzluğunu arttırmıştı. Havalarda uçması, tanımadığı insanlara gülümsemesi, kendi şerefine şampanya kadehleri kaldırması gerekirdi. Aksine içinde sıkıntılı, ağır bir hava vardı. Bunun nedenini anlayamıyordu.

Haziran başlarında Menasset'e dönünce bu huzursuzluğu daha da arttı. İşte yine başladığı yere dönmüştü: Tıpkı geçen yıl o çiftlik aletleri satan şirketin müdürünün kızının kendisine memlekette bir nişanlısı bulunduğunu söylediği ya da bir yaz öncesi o dul kadını bıraktığı zaman olduğu yere dönmüştü. Dorothy'nin ölümü bir savunma tedbiriydi ancak. Bütün o kurduğu planlara rağmen bir adım bile ilerleyememişti.

Annesine de tahammül edemiyordu. Okuldayken haftada bir kartla bu konuyu savuşturduğu için, annesi şimdi durmadan başının etini yiyordu: Birlikte dolaştığı kızların resimleri var mıydı? — onların en güzel, en aranan kızlar olduğuna inanıyordu — Şu veya bu kulübe üye olmuş muydu? — Hepsinin de başkanı olduğunu duymak istiyordu — îngilizcesi, Ispanyolcası, Felsefesi nasıldı? — Hepsinde de sınıf birincisi olmasını istiyordu. Bir gün iyiden iyiye öfkelendi ve «Dünyanın kralı olmadığımı anlamanın zamanı geldi artık,» diye bağırarak odadan çıkıp gitti.

Hem paraya ihtiyacı olduğundan hem bütün gün annesiyle bir çatı altında oturamayacağından bir işe girdi. Fakat çalışmak bile aklım kurcalayan konularda rahatlatmamıştı kendisini. Çalıştığı tuhafiye mağazası modern bir yerdi, cam tezgâhlarının çevresi iki santim genişliğinde bakır çevçevelerle çevrilmişti.

Temmuzun ortalarına doğru sıkıntısı biraz hafifledi. Dorothy'nin ölümü ile ilgili gazete kupürlerini dolabının içindeki küçük bir kasaya kilitlemişti. Zaman zaman bunları çıkarıp okumaya başladı. Polis müdürü Chesser'in o resmî beyanatlarına, Annabelle Koch'un budalaca teorilerine gülüyordu.

Eski kütüphane kartını çıkartıp, sık sık kitap almaya başladı. Okudukları Pearson'un Cinayet Araştırmaları, Bolitho'nun Kazanç İçin Cinayeti, Bölge Cinayet Serileriydi. Landru, Smith, Pritchard, Crippen gibi kendisinin başardığı şeyi başaramayanların hayatlarını da okuyordu. Kuşkusuz bunlar yazılabilmiş olan başarısız adamların hikâyeleriydi. Kimbilir başarıya ulaşmış kaç cinayetin hikâyesi yazılamamıştı. Yine de bu kadar çok insanın başarısızlığa uğramış olmalarının düşünmek insana gurur veriyordu.

Şimdiye kadar Belediye Sarayı'ndaki olayı "Dorrie'nin Ölümü" olarak adlandırıyordu, o günden sonra kendi kendine buna "Dorrie'nin Katli" demeye başladı

Bazan yatağında uzanmış okurken birden düşünceye dalar, yaptığının ne yürek isteyen birşey olduğuna şaşardı. Yerinden kalkıp aynanın önüne gider, yüzüne bakar, cinayet işledim ve yakalanmadım, diye düşünürdü. Bir keresinde yüksek sesle fısıldadı bunu. «Cinayet işledim ve yakalanmadım.»

Henüz zenginliğe kavuşmamışsa ne çıkardı bundan? Yirmidört yaşındaydı şunun şurasında!

2

ELLEN

Annabelle Koch'dan Leo Kingship'e mektup :

Kız Yurdu

Stoddard Üniversitesi

Blue River, lowa

5 Mart 1951

Sayın Bay Kingship,

Adımı gazetelerden hatırlamamışsanız, herhalde kim olduğumu merak etmişsinizdir. Ben geçen nisan ayında kızınız Dorothy'ye kemerini ödünç veren kızım Kendisinle en son konuşan arkadaşı ben olmuştum. Geçerli bir nedenim olduğunu düşünmemiş olsajrdım, sizin için çok acı olan bu konuyu açmak istemezdim.

Belki hatırlarsınız, Dorothy'le benim aynı model yeşil elbiselerimiz vardı. Dorothy odama gelip kemerimi ödünç istediği zaman, vermiştim. Daha sonra polis kemerimi (ya da ben o zaman onu benim sanmıştım) Dorothy'nin odasında buldu. Bir ay kadar ellerinde tuttuktan sonra kemeri bana geri verdiler. O zamana kadar da mevsim geçmiş olduğu için geçen yıl yeşil elbisemi hiç giymedim.

Bahar yaklaştığı için dün yeşil elbisemi çıkartıp üstüme denedim. Eakat kemerimi takınca bunun Dorothy'nin kemeri olduğunu hayretle gördüm. Elbise üstüme tam gelmişti, oysa Dorothy'nin kemerinin tokasının takıldığı delik benim belime iki delik daha geniş yerden aşınmış. Elbise üstüme tıpatıp geldiği için o günden bu yana kilo vermediğimi biliyorum. Bunun için elimdeki kemerin Dorothy'ninki olduğuna inanıyorum. Polis kemeri ilk gösterdiği zaman boyası aşınmış olduğu için benimki olduğunu sanmıştım. Oysa her iki elbisenin de aynı firmadan çıktığı düşünülürse, ikisinin de tokasının yaldızının çıkabileceğini düşünmem gerekirdi.

Şu halde Dorothy herhangi bir nedenle, sağlam olduğu halde kendi kemerini takmamış, benimkini ödünç almıştı. Bunun nedenini bilemiyorum. O zaman, Dorothy'nin bunu benimle konuşmak için bir bahane olarak kullandığını sanmıştım.

Kemerin Dorothy'ye ait olduğunu bile bile takmak bana şimdi garip gelecek Boş inanışlarım yoktur, fakat ne de olsa kemer benim değil, zavallı Dorothy'nindir. Önceleri atmayı düşünmüştüm ama bu da garibime gitti. Onun için bunu size ayrı bir paket halinde gönderiyorum, siz istediğinizi yaparsınız.

Bu yıl geniş kemerler moda olduğu için yeşil elbisemi giyebiliyorum.

Saygılarımla,

Annabelle Koch

Leo Kingship'den Ellen Kingship'e mektup :

8 Mart 1951

Sevgili Ellen,

Son mektubuna daha çabuk karşılık veremediğim için özür dilerim. İşler son zamanlarda çok ağırlaştı.

Dün çarşamba olduğu için Marion yemeğe gelmişti. Kendisini pek iyi görmedim. Dün aldığım bir mektubu gösterince bunu sana göndermemi söyledi. Zarfın içindeki o mektubu okuduktan sonra devam et benim mektubuma.

Şimdi Bayan Koch'un mektubunu okuduğuna göre sana bunu niçin gönderdiğimi anlatayım.

Marion, Dorothy'nin ölümünden beri senin ona karşı duygusuz davrandığın için pişmanlık duyduğunu söylüyor. Bayan Koch'un, Dorothy'nin "birisi ile konuşmak ihtiyacı" hakkındaki hikâyesi, Marion'a göre, bu birisinin senin olması gerektiği inancını uyandırmış sende. Ve sen eğer Dorothy çok erkenden hayatından gitmemiş olsaydm bu mutlaka sen olacakmışsın diye düşünüyormuşsun. Marion'un senin mektuplarından çıkardığı anlama göre, eğer Dorothy'ye karşı davranışında bir değişiklik olmamış olsaymış, onun bu seçtiği yolu seçmeyeceğine inanıyormuşsun.

Bu düşüncen senin özlemini dile getirdiği için Marion'a hak veriyorum. Geçen nisan ayında da, intihar delili olan mektup sana yazıldığı halde Dorothynin ölümünün intihar olduğuna inanmamakta direnmiştin. Eğer Dorothy gerçekten intihar etmişse, şu veya bu yoldan kendinin bundan sorumlu olduğuna inanıyordun.

Bayan Koch'un bu mektubu Dorothy'nin bu kıza her hangi bir nedenle gerçekten kemerini istemek üzere gittiğini belirtiyor. Birisiyle konuşmak ihtiyacında olduğundan dolayı değil. O, ne yapacağına karar vermiş durumdaydı. Eğer Noel'de aranızda tartışma geçmemiş olsaydı önce sana başvuracağım düşünmen için ortada hiçbir gerekçe yok. (Unutma ki tartışmaya başlayan da oydu.) Dorothy'nin soğukluğuna gelince şunu da akhndan çıkarma ki onun Caldwell yerine Stoddarda gitmesini ben de istiyordum. Caldwell'e gitmiş olsaydı sana bağımlı kalacaktı. Kuşkusuz eğer Caldwell'e gitseydi bu facia olmayacaktı ama "eğer" de dünyanın en büyük kelimesidir. Dorothy'nin çektiği ceza aşırı derecede ağır olabilir, ama bunu seçen kendisi olmuştur. Ne sen sorumlusun bundan ne de ben; yalnızca Dorothy'nin kendisi sorumludur.

Bayan Koch'un geçen yıl Dorothy'nin davranışı hakkında yanılmış olduğunu

bilmenin seni kendini suçlamaktan vazgeçireceğine inanıyorum.

Seni seven Baban

Not : Kötü yazımdan dolayı beni affedeceğini umarım. Bayan Richardson'a dikte ettirilmeyecek kadar özel bir mektuptu bu.

Ellen Kingship'ten Bud Corliss'e mektup :

12 Mart 1951 Saat 8.35

Sevgili Bud,

Şu anda trenin lokanta vagonununda oturmuş elimde kâğıt kalem, sana niçin Blue River'e gitmekte olduğumu yazmaya çalışıyorum.

Bu akşamki basketbol maçı için özür dilerim. Connie veya Jane benim yerimi almaktan memnun olacaklardır eminim. Maç arasında da beni düşünürsün.

Bu yolculuğun anî bir yanı yok. Dün bütün gece düşündüm bunu. Beni düşünürken görseydin sanki

Kahire'ye kaçmaya karar verdiğimi sanardm! Derslerden de birşey kaçıracak değilim nasıl olsa. Sen her zamanki gibi not tutacaksın, hem bir haftadan fazla kalacağımı da sanmıyorum. Hem de dersi astığı için insanı sınıfta bırakmazlar ya! Üçüncü olarak da zamanımı boşa harcıyor da değilim. Mümkün olan her yolu denemeden rahat bir soluk alamayacağımı biliyorum.

Sıralayacağın itirazları böylece bir kenara attıktan sonra şimdi niçin böyle birdenbire yola çıktığımı anlatayım. Önce biraz gerilere gidelim.

Cumartesi günü babamdan gelen mektuptan da öğrendiğine göre Dorothy ilk başta Caldwell'e gelmek istiyordu. Ben, o zamanki inancıma göre, buna kendisinin iyiliği için karşı çıkmıştım. Ölümünden beri de acaba bu konuda fazla bencil miydim diye düşünüp duruyorum. O zamanlar farkına varmadığım halde evdeki hayatım, babamın sertliği ve Dorothy'nin bana olan bağlılığı yüzünden epey sınırlıydı. Onun için Caldwell'e gelir gelmez herşeyi bir yana atıp yaşamaya başladım, tik üç yılımda çok aranan, hep önemli kişilerin çevresinde dolanan, içki âlemlerine devam eden bir kız oldum. O zamanlar beni tanıyamazdın, îşte bunu için Dorothy'nin buraya gelip bağımsızlığını teşvik etmeye ya da benim bağımsızlığımı kısıtlamasına karşı çıkmış olabilirim. Bilirsin Caldwell, insanın ne yaptığını herkesin bildiği, kimseden birşey saklanamayan bir yerdir.

Babamın, benim Dorothy'nin ölümüne karşı duyduğum tepki konusunda

söyledikleri (herhalde Mairon'dan duymuştur bunları) doğrudur. Bunun intihar olduğunu kabul etmek istemiyorum, çünkü bu takdirde bundan ben de biraz sorumluydum. Ama kuşkum duygulardan başka nedenlere de dayanıyordu. Bana gönderdiği notu ele alalım. Yazı, Dorothy'nin yazısıydı bunda kuşku yok, ama üslubu değildi. Biraz soğuk gibiydi, 'Sevgilim' diye başlıyordu oysa bundan önce 'Sevgili Ellen' ya da 'Sevgili Ellen'ciğim' diye başlardı mektuplarına. Bunu polise de söyledim ama onlar mektubun gayet sıkıntılı bir durumda yazılmış olacağını ve eski üslubunda olamayacağını söylediler. Ben de bu açıklamayı mantıklı gördüm o zamanlar. Yanında nüfus kâğıdının bulunması da bana şüpheli görünmüştü, ama polisler bunu da açıkladılar. İntihar edecek bir kimse hemen tanınması için yanına bir belge alırmış. Çantasında üniversite kimliğinin filan bulunmasının buna yeterli olduğu gerçeğinin üzerinde hiç durmadılar. Onlara Dorothy'nin intihar edecek tipte bir insan olmadığını söylediğim zaman beni dinlemediler bile. Her söylediğimi bir gerekçeyle süpürüp attılar.

Sonunda Dorothy'nin intihar ettiğini kabul etmek zorunda kalmıştım ve bunun da kısmen sorumlusu ben oluyordum. Annabelle Koch'un hikâyesi de benim bu düşüncemi doğruluyordu. Dorothy'nin intihar etme nedeni beni daha da sorumluluk altına sokmuştu. Aklı başında kızlar bugün hamile kaldıkları için kendilerini öldürmezler artık. Ama bütün hayatı boyunca birine bağımlı olarak büyümüş de o kişiyi birdenbire yok olmuş görenler bunun dışında kalırlar elbette.

Fakat Dorothy'nin hamileliği başka bir insanın — bir erkeğin — de kendisini terk ettiğini ortaya koyuyordu. Dorothy'yi tanıdığım kadarı onun cinsel konuları hafife almadığını bilirdim. Öyle maceralara atılacak insan değildi. Hamüe olması demek, ortada sevdiği tek bir erkek bulunması ve bir gün onunla evlenmeyi düşündüğü anlamına gelebilirdi.

Ölümünden önceki aralık ayının başlarında Dorothy bana yazdığı bir mektupta ingilizce dersinde rastladığı bir gençten söz etmişti. Bu gençle bir süreden beri birlikte dolaşıyorlarmış ve kendisi için Gerçek Şey'miş bu. Noel tatilinde her şeyi ayrıntılarıyla anlatacağını yazıyordu. Fakat tatilde kavga ettikten sonra, değil hayatı konusunda birşey anlatmak, saati bile doğru dürüst söylemez olmuştu. Okula döndüğümüz zaman mektuplarımız artık iş mektupları gibi kısa notlar halini aldı. Adamın adını öğrenemedim. Onun hakkında bildiğim tek şey o sömester Dorothy ile ingilizce dersinde bulunduğu, yakışıklı olduğu ve bir akrabamızın kocası olan Lan Vernon'a benzediğiydi. Bundan da Dorothy'nin sevgilisinin uzun boylu, sarışın ve mavi gözlü olduğunu çıkarmıştım.

Babama bu gençten söz ettim, onun kim olduğunu bulup cezalandırmasını istedim. Ama o adamı bulsak bile Dorothy'nin ondan hamile kaldığını ispat edemeyeceğimizi, etsek bile bunun boş olduğunu söyledi. Dorothy işlediğ günah için kendini cezalandırmıştı. Babam için bu konu kapanmış bitmişti.

İşte cumartesi günü babamın mektubunu aldığım zaman işler bu durumdaydı. Şimdi de sıra yeni durumu açıklamaya geldi.

Babamın mektubu, onun bende yaratacağını sandığı etkiyi yaratmadı. Demin de söylediğim gibi benim ruhî durumumun tek nedeni değildi Annabelle Koch'un hikâyesi. Ama mektubu aldıktan sonra düşünmeye başladım: Dorothy'nin kemeri sağlamsa niçin yalan söylemiş ve Annabelle'in kemerini almıştı? Dorothy niçin kendi kemerini takamıyordu? Babam onun 'herhangi bir nedenle' kemeri aldığını söylemekle yetiniyor ama ben bu açıklamaya razı gelemiyorum. Çünkü o gün Dorothy'nin yaptığı birtakım şeyler beni çok şaşırtmıştı, hâlâ da bunları çözümleyebilmiş değilim. Bak sana sıralıyayım bunları:

1. O sabah 10'u çeyrek geçe yurt binasmın karşısındaki mağazadan bir çift ucuz beyaz eldiven satın almış. (Tezgâhtar gazetede resmini görünce Dorothy yi tanıyıp polise haber vermiş bunu.) Bir çift de çorap istemiş ama istediği numarayı bulamadığı için alamamış. Eldivene bir buçuk dolar vermiş. Öldüğü zaman bu eldivenleri giymekteydi. Oysa odasında Noel'de Marion'un kendisine hediye verdiği hiç giyilmemiş beyaz eldivenleri vardı. Niçin bunları giymemişti ?

2. Dorothy itinalı giyinirdi. Öldüğü zaman yeşil elbisesi vardı üzerinde Elbisenin altına, ona hiç de uymayan modası geçmiş fiyonglu bir bluz giymişti. Oysa dolabında tertemiz ipekli bir bluzu vardı ve bunu sırf o elbiseyle giymek için almıştı. O bluzu niçin giymemişti?

3. Dorothy'nin üzerindeki elbise koyu yeşildi. Ama çantasındaki mendil, üstündekilerle hiç uyuşmayan parlak mavi bir mendildi. Odasında üstündekilere uyacak en az altı tane mendil vardı. Niçin bunlardan birini almamıştı yanına?

O zaman bunları polise anlattım. Ama onlar diğer söylediklerim gibi bunları da dikkate almadılar. Aklı başında değildi. îtina ile giyinmesini beklemek gülünç olurdu, dediler. Eldiven örneğinin bunun tam tersini ispatladığını söyledim : kendi eldiveni varken gidip bir çift satın almıştı. Eğer bu noktalardan birinin ardında bilinçli bir hazırlanma yatıyorsa, üçünün de bir maksat güttüğünü düşünmek mantıksız birşey olmazdı. Ama polis, «İntihar edecek insanın ne

yaptığı bilinmez,» diye karşılık verdi bana.

Annabelle Koch'un mektubu bu üç noktaya bir dördüncüsünü ekledi. Kendi kemeri sağlam olduğu halde Dorothy, Annabelle'inkini takmıştı. Bu hareketlerin dördünde de uygun birşeyi bir kenara atmış, uygun olmayanını kullanmıştı. Niçin?

Cumartesi günü ve gecesi hiç durmadan bunu düşündüm. Ne ispat etmek istediğimi sorma bana. Bütün bunların bir anlamı olması gerektiğini hissediyordum. Dorothy'nin o zamanki ruhî durumu hakkında ne kadar çok bilgi toplarsam o kadar faydalı olacağına inanıyordum. Ağrıyan dişine dilinle dokunmak gibi birşey bu.

Bu noktalar üstünde düşündüklerimi yazmaya kalkarsam defterler doldurabilirim. Fakat sonunda hiçbir yere varamadım. Giydiği uygunsuz şeylerin ortak noktaları üzerinde düşünmem de bir sonuca bağlanmadı. Hatta birer sayfa alıp üzerlerine Eldiven Mendil, Bluz ve Kemer yazdım ve altlarına bunlar hakkında bildiğim her şeyi sıralayıp aralarında bir anlam aradım. Yine birşey bulamadım.—Boy, eskilik, kime ait olduğu, fiyatı, rengi, niteliği, satın alınan yerler — hepsini yazdım ama dört listede de uyuşan bir özelliğe rastlamadım. Sonunda kâğıtları yırtıp yattım. İntihar edenin ne yaptığı bilinemez deyip.

Fakat bir saat sonra birdenbire sırtımdan soğuk terler boşanarak fırladım ayağa. Bulmuştum. Modası geçmiş bluz, o sabah aldığı eldiven, Annabelle Koch'un kemeri, mavi mendil... Bunların hepsi evlilik konusunda eski bir deyişe uygun düşüyordu: 'biri eski, biri yeni, biri ödünç, biri mavi...'

Bunun bir rastlantı olabileceğini söyledim kendime. Fakat yüreğimden inanmıyorum buna.

Dorothy, Belediye Sarayı'na burasının en yüksek bina olduğu için gitmedi, nikahlanmak için Belediye Sarayı'na gidildiği için gitti. Üzerinde biri eski, biri yeni, biri ödünç ve biri mavi birşeyler vardı. Zavallı romantik Dorothy! Nüfus kâğıdını da onsekiz yaşını bitirmiş olduğunu ispatlamak için almıştı yanma. Böyle bir yere yalnız gidilmez. Dorothy oraya tek bir insanla gidebilirdi — kendini hamile bırakan, uzun süredir birlikte dolaştığı, sevdiği insanla — İngilizce dersinin yakışıkh mavi gözlü sarışın erkeğiyle. Adam, onu nasılsa dama çıkarmıştı. Bunun böyle olduğuna eminim artık.

Yazdığı nota gelince.. «Sebep olduğum mutsuzluk için beni affedeceğini umuyorum. Başka birşey yapamazdım.» Bütün yazdığı buydu. İntihardan söz ediyor muydu burada? Dorothy evliliğinden söz ediyordu! Babamın böyle acele

alınmış bir karara karşı çıkacağını biliyordu, ama hamile olduğu için başka yapacak birşey yoktu elinde. Polis, mektubun bir sıkıntı altında yazıldığın söylediğinde haklıydı, ama bu intihar etmeyi düşünen bir insanın sıkıntısı değil, gizlice evlenmek üzere olan bir kızın sıkmtısıydı.

'Bir eski, bir yeni' beni yola çıkarmaya yeterliydi ama bu polisi bir intihar olayım çözülmemiş bir cinayet olarak yeniden açtırmaya yeterli değildi. Üstelik beni geçen yıl kendilerini bıktırtan bir kaçık olarak gördüklerini hatırlayınca! Bunun gerçek olduğunu biliyorsun. İşte bunun için bu adamı bulacağım. Eğer kuşkularımı destekleten birşeye rastlarsam, polisi ilgilendirecek birşey bulursam, hemen onlara gideceğime söz veriyorum Kahramanın katili suçladığı ve katilin de «Hepsi doğru ama bunları kimseye anlatacak kadar yaşamayacaksın ki,» dediği filmleri çok seyrettim Onun için beni merak etme, sabırsızlanma. Babama da yazayım deme, yoksa öfkesinden deliye döner. Belki de bu şekilde işe girmek çılgınca ve güdüsel birşey ama yapılacak bir sürü şeyin olduğunu ve benden başka bunları yapanın bulunmadığını bildiğim halde elim kolum bağlı da oturamam ya!

Tam da zamanında bitirmişim mektubu. İşte şu anda Blue River'e giriyoruz. Pencereden Belediye Siirayı'nı görüyorum.

Mektubu sonra tamamlarım. Nerede kaldığımı neler yaptığımı da anlatırım, birşey yapabilirsem tabii. Stoddard, Caldwell'den on kat daha büyük olduğu halde işe nereden başlayacağımı bildiğimi sanıyorum. İyi şanslar dile bana...

■

DEKAN WELCH parlak pembe yüzlü, şişman bir adamdı. Yuvarlak, gri gözleri bir kil toprağına bastırılmış düğmelere benziyordu. Bir mabet gibi loş olan odasının duvarları ağır perdeler ve tahta kaplamalarla kaplıydı. Odanın tam ortasında da geniş bir yazı masası vardı.

Dekan, iç telefondan sekreterine talimat verdikten sonra yerinden kalktı, ve yüzünü kapıya döndü. Alışılmış nemli gülümsemesi yüzünden silinmiş, yerine kendi bakımı altındayken intihar etmiş bir kızın kız kardeşini karşılamaya uygun ciddi bir ifade yerleşmişti. Kapı açıldı ve içeri Ellen Kingship girdi.

Genç kız kapıyı kapatıp masasına yaklaşana kadar, Dekan Welch uzun yıllardır genç insanlarla bir arada yaşamaktan doğan bir insanın kesin tecrübesiyle onu ölçüp biçmiş, değerlendirmişti. Temiz giyinmişti, bundan hoşlanmıştı. Güzeldi de. Kızıl saçlı, kahve rengi gözlü, talihsiz bir geçmişi ifade eden gülümsemesi... Kararlı bir insana benziyordu. Çok parlak bir kimse değildi,

çalışkandı ama... sınıfının ortalarmdaydı herhalde. Pardösüsü ve elbisesi koyu mavi renkteydi, öğrencilerin çok renkli giyeceklerine kıyasla loş bir karşıtlık meydana getiriyordu. Biraz heyecanlı gibiydi, ama hangisi değildi ki?

Konuk iskemlesini işaret ederek, başını eğdi, «Bayan Kingship...» Oturdular. Dekan, pembe ellerini kavuşturdu. «Babanız afiyettedir, inşallah.»

«İyidir, teşekkür ederim.» Kızın sesi alçak ve güzeldi.

Dekan, «Kendisiyle... geçen yıl tanışmıştım,» dedi. Bir an sessizlik oldu. «Size bir yardımda bulunabilirsem...»

Kız, dimdik iskemlede oturuşunu değiştirdi. «Bİ2U babamla ben yani burada okuyan bir erkek öğrenciyi arıyoruz,» dedi. Dekan'ın kaşları saygılı bir merakla havaya kalktı. «Kız kardeşimin, ölümünden birkaç hafta önce kendisine epey bir para ödünç vermiş. Dorothy ban bunu yazmıştı. Geçen hafta Dorothy'nin çek defteri elime geçince bunu hatırladım. Bu borcunu ödediğine dair hiçbir kayıt yok. O kimsenin bu parayı istemeye çekineceğnii düşündük de..»

Dekan başını salladı.

Ellen, «Fakat adamın adını hatırlamıyorum,» diye sözüne devam etti. «Dorothy'nin onun sonbahar döneminde ingilizce sınıfında ve sarışın olduğunu söylediğini hatırlıyorum sadece. Belki de bu kimseyi bulmakta bize yardımcı olabileceğinizi düşündük. Epey fazla bir paraydı...» Derin bir soluk aldı Ellen.

Dekan, «Anladım,» dedi. Ellerini, sanki boylarını kıyaslıyormuş gibi birbirine yapıştırdı. Dudakları genç kıza güldüler. «Olabilir,» dedi. Bir an öyle durdu sonra iç telefonun düğmelerinden birine bastı. «Bayan Platt,» diye seslendi ve elini düğmeden çekti.

Uzun bir işe hazırlanıyormuş gibi koltuğunu masanın yanma çekti.

Kapı açıldı ve içeri solgun yüzlü bir kadın girdi. Dekan onu başı ile selâmhyarak koltuğuna yaslandı ve Ellen'in arkasındaki duvara bakarak, stratejisini planlamaya başladı. Birkaç dakika sonra, «1949 sonbahar döneminde okuyan Dorothy Kingship'in kartını getirin,» dedi. «Hangi İngilizce derslerine girdiğini öğrenin, o derse giren bütün erkek öğrencilerin dosyasını getirin.» Sekreterine baktı, «Anlaşıldı mı?»

«Evet, efendim.»

Kadına söylediklerini tekrarlattı.

«Tamam,» dedi. Kadın çıktı. Kapalı kapıya, «Çabuk olun,» diye seslendi.

Sonra Ellen'e dönerek kendi halinden memnun bir tavırla gülümsedi. Ellen de bir gülümsemeyle karşılık verdi adama.

Dekan'ın asker havası giderek yumuşayarak yerini bir akraba yakınlığına bıraktı. Öne doğru eğilerek, «Herhalde Blue River'e sadece bunun için gelmediniz?» dedi.

«Arkadaşlarımı görmeye gelmiştim.»

«Anladım.»

Ellen çantasını açarak, «Sigara içebilir miyim? diye sordu.

«Elbette, elbette.» Masanın öteki yanma kristal bir kül tabağı itti. «Ben de içerim.» Ellen bir sigara ikram ettiği zaman yine başını salladı. Sigarasını üzerinde bakır kabartma ile Ellen Kingship yazılı kutudan çıkarttığı kibritle yaktı.

Dekan düşünceli bir bakışla kibrit kutusuna bakarak, «Para konusunda bu kadar hassas oluşunuz hayran olunacak birşey,» dedi. «Herkes böyle olsaydı keşke. Şimdi yeni bir spor binası inşaatına başlıyoruz. Yardım edeceklerine söz veren çok kimse vazgeçmiş durumdalar bu yardımlarından.»

Ellen anlamış gibi başını salladı.

Dekan, «Belki babanız bir yardımda bulunur,» dedi. «Kızkardeşinizin anısı için...»

«Kendisine söylerim.»

«Söyler misiniz gerçekten? Çok memnun olurum. Bu gibi yardımlar vergiden indiriliyor zaten.»

Birkaç dakika sonra sekreter, kolunun altında bir yığın dosya ile geldi. Dosyaları Dekan'ın önüne koydu. «On yedi erkek öğrenci,» dedi

Dekan, «iyi,» dedi. Sekreter odadan çıkarken yerinde doğruldu, ellerini ovuşturdu, tekrar askerî kişiliği gelmişti üzerine, ilk dosyayı açtı, giriş kartını çıkardı. Kartın köşesinde bir fotoğraf vardı. «Esmer» diye mırıldanarak dosyayı sol yanına koydu.

Dekan, «Onikisi esmer, beşi sarışın,» dedi.

Ellen, eğilerek, «Dorothy bana yakışıklı olduğunu söylemişti,» dedi.

Dekan beş dosyayı önüne çekerek en üsttekini açtı. Düşünceli bir sesle, «George Speiser,» dedi. Bilmem Bay Speiser'e yakışıklı der misiniz?» Giriş

kartını çıkartıp Ellen'e uzattı. Âdeta çenesiz, boncuk gözlü bir delikanlıydı bu.. Ellen başını salladı.

İkincisi kalın gözlüklü kupkuru bir gençti.

Üçüncüsü ellibeş yaşındaydı, saçı da sarı değil beyazdı.

Ellen'in avuçları terlemeye başlamıştı..

Dekan dördüncü dosyayı açtı. «Gordon Gant,» dedi. «Bu ad size birşey ifade ediyor mu?» Giriş kartını Ellen'e uzattı.

Resimdeki sarışın ve gerçekten yakışıklı bir adamdı. «Olabilir... Evet, galiba., bilmem ki..»

Dekan beşinci kartı da uzatarak, «Yoksa Dwight Powell olmasın?» diye sordu.

Beşinci fotoğraf da ciddi bakışlı, dörtköşe çeneli, açık renk gözlü bir gence aiti.

«Hangi ad size daha yakın geliyor?» diye sordu Dekan.

Ellen bir resimden ötekine baktı çaresizce,

İkisi de sarışındı, ikisi de mavi gözlüydü, ikisi de yakışıklıydı.

İdare binasından çıkınca bir an durup çevresine baktı. Bir elinde çantası diğer elinde de Dekan'uı verdiği adresler vardı.

İki kişi... işi epey güçleşecekti. Hangisinin aradığı olduğunu bulmak kolaydı.. Ondan sonra onu gözetleyecek, belki de onunla tanışacaktı. Kendi adı altında değil elbette. Kaçırılan bakışı, dikkatle verilen cevabı bekleyecekti. Cinayet bir yerde izin bırakmış olmalıydı. (Cinayetti bu. Cinayetten başka birşey olamazdı.)

Ama fazla ilerisini düşünüyordu. Elindeki kâğıda baktı :

Gordon C. Gant

1312 West, 26 ncı Sokak

Dwight Powell

1520 West, 35 inci Sokak.

■

ÜNİVERSİTE'NİN karşısındaki küçük bir lokantada acele ile yemeğini yerken bir yandan da düşünüp duruyordu, işe nasıl başlamalıydı? Adamların arkadaşlarına sorular sormakla mı başlaması gerekirdi? Ne yapacaktı? ikisini de

izleyip, arkadaşlarının kimler olduklarını öğrenip, onlarla tanışsa, geçen yıl onların kimlerle arkadaşlık ettiklerini mi öğrenseydi? Zaman, zaman, zaman... Blue River'de çok kalırsa Bud, babasına telefon ediverirdi. Sabırsızlıkla masaya vurdu. Gordon Gont ve Dwight Powell hakkında en emin bilgiyi verebilecek kim vardı? Aileleri elbette. Ya da başka yerden gelmişlerse pansiyon sahipleri veya yurt arkadaşları, işe böyle birdenbire dalmak çok iyi birşey olmazdı ama hiç olmazsa zaman kaybetmezdi böylece... Parmaklan ile masaya vurarak dudaklarını ısırdı...

Az sonra bitirmediği kahvesini masaya bıraktı, yerinden kalktı ve telefon kulübesine gitti. Blue River rehberini karıştırmaya başladı. Gant diye bir ad yoktu, Powell de 35 inci sokakta değildi. Ya telefonları yoktu ki, bu imkânsız bir şeydi, ya da kendi ailelerinin yanında oturmuyorlardı.

Bilinmeyen numaralan açarak 1312 West, 26 ncı sokağın telefon numarasını istedi. 22014.

Orta yaşlı bir kadın sesi, «Alo,» dedi.

«Alo.» Ellen yutkundu. «Gordon Gant orada mı?»

Bir sessizlik. «Kim arıyor?»

«Arkadaşıyım ben. Evde mi kendisi?»

«Hayır.» Çok sert bir 'hayır'dı bu.

«Siz kimsiniz?»

«Pansiyon sahibiyim.»

«Kendisi ne zaman gelir acaba?»

«Gece geç vakit gelir.» Kadının sesi sinirli çıkıkordu. Telefon kapandı.

Ellen elindeki kulaklığı yerine koydu. Masasına döndüğü zaman kahvesi soğumuştu.

Bütün gün yoktu Oraya gitse miydi acaba?... Pansiyoncu kadınla ' konuşma, onun Dorothy'le gezip gezmediğini hemen ortaya çıkarırdı. Ya da aradığının Powell olduğu kesinleşirdi. Pansiyoncu ile konuşmak... ama nasıl?

Ne mazeret olursa olurdu aslında! Kadın inandıktan sonra ne zararı vardı? Kadın sonra Gant'a bunu anlattığı zaman yalanı ortaya çıksa da birşey çıkmazdı ki. Eğer aradığı o değilse, düşünsün dursun kendisi hakkında böyle bir soruşturma yapanın kim olduğunu. Yok eğer aradığı o ise: A) Dorothyyi

öldürmemişse yine birşey anlamayacaktı; B) Dorothy'yi öldürmüşse o zaman kendisi hakkında soruşturma yapan bu tanımadığı kız onu huzursuz yapacaktı. Fakat bu huzursuzluğunun Ellen'in planlarına bir etkisi olmayacaktı. Çünkü sonradan adamla tanıştığı zaman, bu kızın kendisi hakkında sorular soran kimse olduğunu bilemeyecekti ki. Üstelik bu huzursuzluğu Ellen'e faydalı bile olacak, belki de işini kolaylaştıracaktı. Hatta ürküp şehirden kaçmaya bile çalışabilirdi. O zaman şüphelerinin doğru olduğuna dair bir delil gösterebilecekti polise. Polis kendisi araştırma yapıp, kesin deliller elde ederdi...

Doğrudan doğruya işin içine dalmaktan başka çıkar yol yoktu. Düşününce bunun en mantıklı yol olduğu görülüyordu.

Saatına baktı. Biri beş geçiyordu. Telefon ettikten hemen sonra giderse kadın şüphelenebilirdi. Ellen arkasına yaslanıp bir fincan kahve daha ısmarladı.

Saat ikiyi çeyrek geçe 26 ncı Sokağa girdi. Önlerinde küçük birer bahçe olan iki katlı eski ahşap binaların bulunduğu bir sokaktı burası. Kaldırım kenarlarında birkaç eski Ford ve Chevrolet arabaları park yapmışlardı. Ellen sanki hiçbir işi yokmuş gibi ağır ağır yürümeye başladı. Sokakta onun ayak seslerinden başka bir ses yoktu.

Gordon Gant'ın oturduğu 1312 numaralı ev köşeden sonra üçüncüydü. Ellen bir an kadar binaya baktıktan sonra bahçenin ortasındaki çatlak çimento yoldan geçerek kapıya yürüdü. Mektup kutusunun üstünde Bayan Minna Arquette yazılı bir plaka vardı. Eski biçim, saat kolu gibi çevrilen bir zili vardı. Genç kız derinden bir soluk alarak, anahtarı çevirdi. İçerlerden bir yerden zil sesi geldi. Bekledi.

Ayak sesleri yaklaştı ve kapı açıldı. Kapıyı açan uzun boylu, zayıf, beyaz saçlı bir kadındı. Hastalıklı pembemsi gözleri vardı. Basma bir elbise giymişti. Ellen'i süzerek, «Buyrun?» dedi. Telefondaki kupkuru sesti bu.

Ellen, «Bayan Arquett sizsiniz değil mi?» diye sordu.

«Evet.» Kadın dişlerini göstererek gülümsedi.

Ellen de gülümsedi. «Ben Gordon'un kuzeniyim.»

Bayan Arquette'in ince kaşları havaya kalktı. «Kuzeni mi?»

«Bugün geleceğimi söylemedi mi size?»

«Yo. Kuzeninden hiç söz etmemişti. Hiç.»

«Garip şey. Ben buradan geçeceğimi yazmıştım kendisine. Şikago'ya

giderken, sırf onu görmek için yolumu değiştirip uğradım buraya. Unutmuştur her halde... »

«Ne zaman yazdınız?»

Ellen durakladı. «Evvelki gün. Cumartesi.»

«Ha!» Kadın yine gülümsedi. «Gordon sabah erken çıkar, postada saat onda gelir. Herhalde mektubunuz şimdi odasındadır.»

«Anladım..»

«Gordon şimdi evde değil..»

Ellen kadının sözünü keserek, «Birkaç dakika girebilir miyim?» diye sordu, istasyondan yanlış tramvaya binmişim, yarım saattir yürüyorum.»

Bayan Arquette bir adım geriye çekilerek, «Elbette, buyrun,» dedi.

«Teşekkür ederim.» Ellen loş ve kokulu bir hole girdi. Sağ tarafta yukarı doğru çıkan bir merdiven vardı. Solda da az kullanılan odaların havasına sahip bir salon görünüyordu.

Evin arka tarafından bir ses, «Bayan Arquette?» diye seslendi.

«Geliyorum.» Kadın Ellen'e döndü. «Mutfakta oturur musunuz?»

«Elbette.» Arquette'in dişleri yine parladı. Kadının peşinden yürüyen Elen, şimdi bu kadar iyi davranan bu kadının telefonda neden öyle sinirli olduğunu düşünüyordu.

Mutfağın ortasındaki çini kaplı bir masanın başında yaşlı, kabak kafalı bir adam oturmuş, bir harf oyunu oynuyordu. Bayan Arquette, «Komşu Bay Fishback,» dedi «Harf oyunu oynuyoruz.»

Adam kalın gözlüklerinin üstünden Ellen'e bakarak, «Kelimesi on kuruşa,» dedi.

«Bu da...» Bayan Arquette bekledi.

Ellen, «Gant,» dedi.

«Bayan Gant, Gordon'un kuzeni.»

«Nasılsınız? Gordon iyi çocuktur.» Bayan Arquette'e dönerek, «haydi sıra sende,» dedi.

Kadın, adamın karşısındaki iskemleye oturdu. Boş iskemlelerden birini göstererek, «Buyrun,» dedi. «Bir gazoz ister misiniz?»

«Hayır, teşekkür ederim.» Ellen pardösüsünü çıkarıp iskemlenin arkasına dayadı.

Bayan Arquette önündeki tahtaya dizili harflere bakarak, «Nereden geliyordunuz ?» diye sordu.

Kalif orniyada'dan.»

«Gordon'un Batı'da akrabası olduğunu bilmiyordum.»

«Ben Doğu'danım. Ziyarete gitmiştim Kaliforniya'ya.»

«Anladım.» Bayan Arquette Bay Fishback'e bakarak, «Haydi, tamam, pes ettim,» dedi. «Sessiz harflerle kelime bilmiyorum ben.»

Adam, «Sıra bende mi?» diyo sordu. Kadın başını salladı. Bay Fishback sırıtarak açık harfleri topladı. «Kaçırdın, kaçırdın,» dedi. «C.RY.P.T. Crypt. İnsan gömülen yer.» Harfleri toplayıp önünde dizdiği kelimelerin altına yerleştirdi.

Bayan Arquette, «Haksızlık ediyorsun,» diye itiraz etti. «Ben kapıyı açmaya gittiğimde sen düşünmüşsündür.»

Fishback, «Haklı haklıdır,» dedi. İki harfin yüzünü daha çevirip ortaya koydu.

Ellen, «Gordon nasıl?» diye sordu.

Bayan Arquette, «İyi» dedi. «Okulla program arasında mekik dokuyor.»

«Program mı?»

«Gordon'un programını bilmiyor musunuz?»

«Çoktandır kendisinden bir haber alamamıştım da...»

Bayan Arquette yerinde gururla doğrularak, «Üç ay oldu başlayalı,» dedi. «Radyo istasyonunda plak çalıyor, konuşuyor. 'Disk Atıcısı' diyorlar kendisine. Pazar dışında hergün saat sekizden ona kadar KBRI istasyonunda.»

«Fevkalâde,» dedi Ellen.

Kadın, yeni bir harf çevirerek, «Tanınmış bir insan oldu,» diye devam etti.» İki hafta önce gazeteden röportaj yaptılar. Gazeteciler buraya kadar geldiler. Kızlar bütün gün telefon edip dururlar. Stoddard'lı kızlar. Öğrenci rehberinden numarasını bulmuşlar sırf sesini işitmek için telefon ederler. Gordon'un onlarla hiç ilgisi olmadığı için telefona hep ben cevap veririm. İnsanı deli ediyorlar.»

Ellen elini masanın kenarında gezdirdi. «Gordon hâlâ bana geçen yıl yazdığı o kızla geziyor mu?»

«Hangisi o?»

«Sarışın, ufak tefek, güzel bir kız. Gordon geçen yıl mektuplannda sık sık yazardı. Ekim'de, kasımda, ta nisana kadar. Kızla gerçekten ilgilendiğini sanıyordum. Ama nisandan sonra bir daha yazmadı.»

«Bak sana gerçeği anlatayım.» dedi Bayan Arquette. «Gordon'un gezdiği kızlardan biri tekini bile tanımam ben. Program başlamadn önce haftada üç-dört akşam dışarı çıkardı, ama kız arkadaşlarından hiçbirini eve getirmemiştir. Zaten böyle birşeyi beklemem de kendisinden. Fakat kızların sözünü bile etmez yanımda. Ondan Önceki gençler bana hep kızlarla olan ilişkilerini anlatırlardı, ama o zaman kolejliler daha genç insanlardı. Şimdikilerin çoğu daha yaşlı ve savaş görmüşler. Ötekiler kadar gevezelik et. miyorlar. Hiç olmazsa Gordon gevezelik etmez. Ben onun işine pek karışmam ama ne de olsa biraz meraklıyımdır.» Bir harf daha çevirdi. «Kızın adı neydi? Adını söylersen belki bilebilirim Bazan ben salonda otururken telefonda konuştuklarını duyarım da.»

Elen, «Adını hatırlamıyorum,» dedi. «Fakat geçen yıl onunla gezdiğini biliyorum. Siz onun konuştuğu kızların adlarını hatırlıyabilirseniz, belki tanırım.»

Bayan Arquette düşündü. «Dur bakalım, bir Lou. ella vardı. Kocamın akrabalarından birinin adı da ondan hatırlıyorum. Sonra bir Barbara vardı... Hayır, Barbara önceki yıl gezdiği kızdı. İlk geldiği yıl. Dur bakalım, Louella..» Başını salladı. «Daha başkaları da vardı ama hatırlamıyorum doğrusu.»

Bir dakika kadar harf oyununa daldılar, sonunda Ellen, «Dorothy idi galiba,» dedi.

Bayan Arquette, Bay Fishback'e oyun sırasının onda olduğunu işaret etti. «Dorothy...» Gözleri kasıldı. «Hayır... eğer Dorothy'se, şimdi böyle birisiyle gezmiyor. Eminim, son zamnlarda bu adda birisiyle hiç konuşmadı. Ama bazan köşedeki telefon kulübesine gidip oradan konuştuğu da olur.»

«Fakat geçen yıl Dorothy'le geziyor muydu?»

Bayan Arquette tavana baktı. «Bilmem ki... Bir Dorothy hatırlamıyorum, ama zaten hiçbirini hatırlamıyorum ki.»

Ellen bir daha denedi. «Dottie diye biri?»

Bayan Arquette bir an düşündükten sonra omuzlarını silkti.

Bay Fishback, huysuz bir sesle, «Sıra sende,» dedi.

Tahta harfleri sıraya dizdi Bayan Arquete. Ellen, «Bana kalırsa nisan ayında filan bu Dorothy'le kavga edip ayrılmış olmalı. O zamandan sonra bir daha onun hakkında bir satır bile yazmadı çünkü. Nisan ayının sonlarında epey bozuk, sinirli olmuş olmalı...» Sorgu dolu bakışlarla baktı Bayan Arquette'e.

«Gordon değil herhalde. Geçen baharda bütün ateşi üstündeydi Gordon'un. Bütün gün şarkı söyler dururdu. Kaç kere takıldım bu yüzden kendisine.» Bay Fichback sabırsızlandı. «Haydi, devam et,» dedi kadın.

Bay Fishback oyuna başladı. «Yine kaçırdın,» diye bağırdı. «Yine kaçırdı n. FANE. Fane!»

«Ne atıyorsun yine? Fane diye bir kelime yoktur.» Kadın Ellen'e döndü. «'Fane' diye bir kelime biliyor musunuz?»

Bay Fishback «Benimle oyun oynayamazsın sen,» diye bağırdı. «Anlamını bilmiyorum ama böyle bir kelime vardır. Gördüm bir yerlerde.» Ellen'e döndü. «Haftada üç kitap okurum,» dedi.

Bayan Arquette köpürmüştü, «Hah! 'Fane' imiş,» dedi.

«İnanmazsan git sözlükte bak.»

«İçinde hiçbir şey yazmayan o küçük kitaba mı ? Oraya senin kelimelerine bakıp da bulamayınca hep sözlükte bulursun kabahati.»

Ellen ikisine de bakıp, «Gordon'un sözlüğü olmalı,» dedi. «Hangi odada olduğunu söylerseniz gider getiririm.

«Tamam;» dedi. Bayan Arquette. «Gordon'un sözlü var.» Ayağa kalktı. «Siz oturun, canım. Ben yerini biliyorum.»

«Ben de gelebilir miyim sizinle? Gordon'un odasını görmek isterdim. Ne kadar güzel bir yer olduğunu yazmıştı...»

«Haydi gelin.»

Bayan Arquette söylene söylene merdivenden yukarı çıktılar. Odanın duvarları çiçekli bir kâğıtla kaplanmıştı. Yeşil örtülü bir yatak, bir masa, bir koltuk... Bayan Arquette masanın üzerinden kaptığı bir kitabı almış pencerenin yanında aceleyle sayfalarını çeviriyordu. Ellen masanm üzerindeki kitapların adlarını okudu. Bir hatıra defteri bulsaydı, ya da bir defter, başka birşey...

Bayan Arquette parmağını kitabın bir köşesine bastırarak, «Hay Allah cezasını versin!» dedi. «Fane: mabet, kilise. » Kitabı kapattı. «Böyle kelimeleri de nereden bulur bilmem ki.»

Ellen'in masanın üstündeki üç mektuba baktığını görünce, «Göndericinin adresi olmayan sizinkidir herhalde,» dedi.

«Evet, benimki.» Diğer iki mektup Newsweek ve National Broadcasting'den geliyordu.

Bayan Arquette kapıdan, «Geliyor musunuz?» diye seslendi.

«Geliyorum.»

Ağır ağır inerek Bay Fishback'in kendilerini beklediği mutfağa döndüler. Adam, Bayan Arquette'in yüzünü görür görmez bir kahkaha kopardı. Kadın kötü kötü baktı adama. Yerine oturarak, «Kilise demekmiş,» dedi. Adam yine güldü. Bayan Arquette homurdanarak, «Haydi devam et,» dedi. Bay Fishback iki harfi daha çevirdi.

Ellen çantasını alarak, «Ben artık gideyim,» dedi.

Bayan Arquette, «Gidecek misiniz?» diye sordu.

Ellen başını salladı.

«İyi ama Gordon'u beklemeyecek misiniz?» Ellen buz gibi kesildi birdenbire. Bayan Arquette buzdolabının üstündeki saata baktı. «İkiyi on geçiyor. Dersi saat ikide biter. Neredeyse gelir.»

Ellen'in dili tutulmuştu. «Ama... ama bana bu gün gelemeyeceğini söylemiştiniz,» dedi güçlükle.

Bayan Arquette, «Ben size böyle birşey söylemedim ki,» dedi. «Eğer onu beklemiyorsanız ne diye oturuyordunuz burada ?»

«Telefon...»

Kadının ağzı açık kaldı. «O saat birde telefon siz miydiniz?»

Ellen başını salladı.

«Niçin telefon edenin siz olduğunuzu söylemediniz bana? Ben de o delifişek kızlardan biri sanmıştım. Birisi telefon edip de adını söylemediği zaman Gordon'un gelemeyeceğini söylerim. Hatta Gordon evde olsa bile. Zaten o söyledi bana...» Bayan Arquette'in yüzündeki içtenlik ifadesi birden siliniverdi. Bir kuşku geldi yerine. «Eğer bütün gün eve gelmeyeceğini biliyorsanız, o zaman buraya niçin geldiniz?» diye sordu ağır ağır.

«Sizinle tanışmak istiyordum. Gordon o kadar yazdı...»

Bayan Arquette ayağa kalktı. «Niçin o kadar soru sordunuz?»

Ellen pardösüsünü almak için elini uzattı. Bayan Arquette birden kızın kolunu kavradı, uzun parmakları kolunu acıtıyordu. «Bırakın beni... lütfen bırakın...»

«Niçin çocuğun odasına girdin?» At gibi yüzü Ellen'in yüzüne yaklaşmıştı. Gözleri öfkeden şişmiş yüzü kızarmıştı. «Ne istiyordun orada? Ben arkamı dönmüşken bir şey mi aldın yoksa?»

Ellen'in arkasında bir iskemlenin yere sürtünürken çıkardığı ses işitildi ve Bay Fishback, ince sesiyle, «İnsan kendi kuzeninden birşey çalar mı?» diye sordu.

«Kim diyormuş bunun Gordon'un kuzeni olduğunu ?»

Ellen, kadının elinden kurtulmak için boş yere çabalıyordu. «Ne olur bırakın. Kolumu acıtıyorsunuz.»

Soluk renkli gözler kasıldılar. «Bana kalırsa bu o delifişek kızlardan da değil. Niçin o kadar şey sordun bize?»

Ellen, «Kuzeniyim,» dedi. «Gitmek istiyorum şimdi. Beni burada tutamazsınız' Onu başka zaman görürüm.»

Bayan Arquette, «Şimdi göreceksin,» dedi. «Gordon gelene kadar buradan bir yere kımıldayamazsın.» Ellen'in omzu üzerinden arkasına baktı.. Bay Fishback, sen arka kapının önüne geç,» dedi. Adamın kapının önüne yerleştiğini gördükten sonra kızın kolunu bıraktı. Kendisi de bir hareketle ön kapının önüne geçti, kollarını kavuşturarak durdu. «Şimdi öğreniriz bunun ne demek olduğunu.»

Ellen kadının parmaklarının sıktığı yeri ovaladı. Mutfağın iki kapısını tutmuş kadınla erkeğe baktı. «Olmaz böyle şey,» dedi «Çantasını yerden aldı, pardösüsünün koluna attı, sert bir sesle, «Çekilin önümden,» dedi.

Hiçbiri kımıldamadılar.

Sokak kapısının açıldığını ve birisinin merdivenlerden yukarı çıktığını duydular Bayan Arquette, «Godon!» diye bağırdı. Ayak sesleri kesildi. «Ne o Bayan Arquette?» Kadın koşup merdiven başına gitti..

Ellen Bay Fishback'e koştu. «Ne olur beni bırakın,» diye yalvardı. «Hiçbir kötülük yapmadım ben.»

Adam başını salladı.

Kız, dışarda kadını heyecanlı heyecanlı birşeyler anlattığını duyuyordu. Ayak sesleri kapıya yaklaştılar. Bayan Arquette hâlâ anlatıyordu. «Senin geçen yıl gezdiğin kızları sordu, hatta beni kandırıp odana bile girdi. Kitaplarına, mektuplarına baktı...» Bayan Arquette'in sesi birden mutfağı doldurdu «İşte

burada!»

Ellen döndü. Bayan Arquette masanın başında durmuş kolunu kaldırmış kendisini işaret ediyoryordu. Gant kapıya yaslanmıştı, bir elinde kitapları vardı. Bir an Ellen'e baktı, sonra bir kaşını kaldırarak gülümsedi.

Gözlerini kızdan ayırmadan içeri girdi, kitaplarını buzdolabının üstüne koydu. «Vay, vay, vay,» dedi. «Bizim Hester'e bak ama da büyümüş ha!» Masanın çevresini dolaştı, ellerini Ellen'in omuzlarına koyarak, yanaklarından öptü.

■

«YANİ bu gerçekten senin kuzenin mi?» diye sordu. Bayan Arquette.

«Ne diyorsun, Arquette sevgilim, birlikte büyüdük sayılır hem de.» Ellen'in omzunu okşadı, «Öyle değil mi, Hester?»

Kız ağzı açık, yüzü kıpkırmızı, çılgın gibi bakışlarla bakıyordu adama. Bir Arquette'e, bir hole, bir elindeki çantaya bakıyordu. Sağa doğru fırladı, kapıdan çıktığı gibi sokağa atı kendini. Kadın arkasından, «Kaçıyor» diye bağırıyor, Gant da, Ailenin kaçık bir kolundandır,» diyordu. Kaldırıma gelince pardösüsünü giydi. Dişlerini kasmıştı, gözleri yaş doluydu. Her şeyi berbat etmişti. Gant kıza yetişip yanında yürümeye başladı. Adamın kendisinle alay eden yüzüne öfkeli bir bakış fırlatarak yoluna devam eti. Hem kendisine hem de ona kızıyordu.

Gordon Gant, «Parola yok mu?» diye sordu. Elime bir kâğıt sıkıştırıp 'Güney Rüzgârı' falan gibi birşey fısıldamayacak miydin? Yoksa iri yan bir adam bütün gün seni izledi de en yakın kapı dibine mi sığındın ? Hangisini istersen söyle, bana göre hava hoş...» Kız öfkeli bir sessizlik içinde yürümeye devam ediyordu. Ellen'in kolunu tutan Gordon, «Sevgili kuzenim Hester, ben çok meraklıyımdır..» dedi.

Kız kolunu kurtardı. Tam o sırada yol kavşağına gelmişlerdi. Karşıda bekleyen bir taksiye el salladı. Taksi döndü. Ellen genç adama dönerek, «Özür dilerim, bir iddiaya girmiştim de,» dedi.

Adamın yüzü ciddileşti, «iyi ama geçmişimi karıştırmak ne oluyor?

Taksi önlerinde durmuştu. Kız kapıyı açmaya çalıştığı zaman Gordon ona engel oldu. «Bana bak, kuzenim, şaka ediyorum sanma...»

Kız, arabanın kapısına asılarak inledi, «Ne olur, bırakın beni...» Şoför ön pencereden başını çıkararak durumu şöyle bir gözden geçirdikten sonra, «Hey, beyim..» diye seslendi. Sesi homurtu halinde çıkıyordu.

Gant kapıyı bıraktı. Ellen kapıyı açtı, içeri girdi ve kapattı. Gant içeri eğilmiş yüzünü belleğine kazımak istermiş gibi bakıyordu. Kız başını çevirdi. Gideceği yeri de ancak taksi yürümeye başlayıp Gant geride kalınca söyledi

On dakika sonra New Washington Oteli'ndeydi. On dakika kendi kendini yemiş, söylenip durmuştu. Hester ha! Berbat etmişti her şeyi. Bütün kozlarını oynamış, karşılığında hiçbir şey alamamıştı. Aradığının Gant olup olmadığını hâlâ bilemiyordu. Artık onun hakkında bir soruşturma da yapamazdı. Powell' in de aradığı adam olmadığı ortaya çıkarsa, katilin Gant olduğu anlaşılacaktı. O zaman doğruca Caldwell'e dönmek zorunda kalacaktı. Çünkü eğer Dorothy'yi öldüren Gant'se, o zaman Bayan Arquette'e sorduğu sorulardan kendisinin ne aradığını anlamış olmalıydı. Belki de yeniden öldürmeye hazır bir katil! Hele yüzüne o kadar dikkatli baktıktan sonra artık oralarda duramazdı. Şüphe içinde yaşamak bilip de ölmekten daha iyiydi. Bundan başka yapabileceği tek şey polise gitmekti. Ama onlar, anlatacağı hikâyeyi dinledikten sonra kendisini yine eskisi gibi kapıdışarı ederlerdi.

Berbat etmişti her şeyi!

Otel odası, bej renkli duvarları, kaba saba mobilyasıyla, banyodaki kâğıt kaplı sabun kalıbının temiz, kişiliksiz ve geçici havasına sahipti. Odada insan bulunduğunun tek delili yatağın ayakucunda, üstünde Caldwell etiketleri yapışmış bir bavuldu.

Ellen pardösüsünü dolaba astıktan sonra pencere yanındaki masanın başına oturdu. Cebinden dolmakalemini, çantasından Bud'a yazdığı mektubu çıkardı. Üstü yazılı fakat kapatılmamış zarfa bakarak Dekan'la yaptığı konuşmadan başka Gant fiyaskosunu da yazıp yazmamayı düşündü. Hayır... eğer aradığı Dwight Powell'se o zaman Gant konusunun hiçbir anlamı yoktu. Mutlaka Powell olmalıydı aradığı. Gant olamazdı, o neşeli haliyle imkânı yok Gant olamazdı. Ama ne demişti? 'Şaka ediyorum sanma.'

Kapı vuruldu. Ellen yerinden fırladı. «Kim o?»

Tiz bir kadın sesi, «Havlu getirdim,» dedi.

Ellen kapının yanma gidip. «Gi... giyinik değilim. Lütfen dışarıda bırakır mısınız?» dedi.

Ses, «Pekâlâ,» dedi.

Kız, iki dakika kadar kapının önünde öylece kaldı, arasıra kapının önünden geçen ayak seslen, uzaktaki asansörün boğuk sesi geliyordu. Eliyle tuttuğu

kapının tokmağı avcunun içinden nemlenmişti. Sonunda bu heyecanlı haline gülümsedi. Kapıyı açtı.

Karşısında Gant duruyordu. «Merhaba kuzenim Hester,» dedi. «Çok meraklı olduğumu söylemiştim sana. «Ellen kapıyı kapatmak istedi ama genç adam ayağını içeri atmıştı bile. Gülümsedi. «Çok eğlenceliydi. Şu önde giden taksinin peşinden! Tıpkı filmlerdeki gibi. Şoför o kadar heyecanlandı ki verdiğim bahşişi bile almak istemedi. Senin kanlık görevinden kaçtığını söyledim ona.»

Ellen, hırsla, «Git buradan,» diye fısıldadı. Otelciyi çağınrım şimdi.»

«Bana bak, Hester, — adam gülümsemiyordu artık — «Evime başka bir insanın kimliğini takınarak girdiğin için seni tutuklatabüirim. Onun için neden beni ufak bir görüşme yapmak üzere içeri çağırmıyorsun? Elâlemin ne diyeceğini düşünüyorsan kapıyı açık bırakabilirsin.» Kapıyı hafifçe iterek Ellen'i bir adım gerilemeye zorladı. Aralık kapıdan girerken, «Aferin,» dedi Mübalâğalı bir bakışla Ellen'in üstündeki elbiseyi süzdü. «Kız 'giyinik değilim' dedi bir de Senin doğuştan yalancı olduğunu bilmeliydim. «Yatağın yanına gidip, üstüne oturdu.. «Haydi, haydi, titreyip durma öyle, Seni yiyecek değilim.»

«Ne... ne istiyorsunuz?»

«Bir açıklama?»

Kız odanın kapısını ardına kadar açarak kapının önünde durdu. «Çok... çok basit bu,» dedi. «Ben hep sizin programınızı dinlerim.»

Adam bavula bakarak,« Wisconsin'de ini?»

«Uzak değil, yüz mil ötede buradan. KBRI istasyonunu alıyoruz.»

«Devam et.»

«Ben sizin programınızı çok beğeniyordum., Blue River'de bulunduğum için sizi görmek istedim.»

«Beni görünce de kaçmaya kalkıştın ama.»

«Siz olsaydınız ne yapardınız? Ben bunu böyle planlamamıştım kir Ben sizi ne tip kızlardan... hoşlandığınızı öğrenmek için kuzeniniz olduğumu söylemiştim.. »

Genç adam çenesini ovuşturarak ayağa kalktı «Telefon numaramı nereden aldın?»

«Öğrenci rehberinden.»

Adam yatağın ucuna gidip ayağı ile bavula dokundu, «Caldvrell'e gidiyorsun sen, Stoddard rehberini nerden buldun?»

«Buradaki kızlardan birinden.»

«Adı ne kızın?»

«Bir arkadaş, Annabelle Koch.»

«Annabelle...» Bu adı tanımıştı. Gözlerini kısarak Ellen'e baktı.

«Evet.» Kız ellerine baktı. «Bunun çılgınca bir şey olduğunu biliyorum ama sizin programınızı o kadar seviyorum ki...» Başını kaldırdığı zaman genç adam pencerenin yanındaydı.

Adam birdenbire, kızın arkasındaki koridora bakarak, şaşkın bir halde, «En budalaca...» diyerek sustu. Kız arkasına baktı. Ortalıkta olağan dışı hiçbir şey yoktu. Gant'e döndü, genç adam sırtı kendisine dönük pencerenin önündeydi. Gant, «Hester, beni pek pohpohlayan bir açıklamaydı bu,» dedi. Elini cebinden çıkardı, «Uzun bir süre unutmayacağım, bunu». Yan açık banyoya bakarak. «Girebilir miyim?» diye sordu. Kız bir kargılık vermeye fırsat bulamadan banyoya girip kapıyı kapattı. Anahtarın kilit içinde dönerken çıkardığı ses duyuldu.

Ellen boş gözlerle kapıya bakarak Gant'in kendisine inanıp inanmadığını düşündü. Dizleri titriyordu. Derin bir soluk alarak masaya gidip çantasından bir sigara aldı. İki kibrit kırdı elinde, sigarayı yakana kadar. Pencereden bakarken masanın üstündeki dolmakalemini eli altında yuvarlıyordu. Masada dolmakalemle çantasından başka birşey yoktu. Yoktu... ya mektup... Bud'a yazdığı mektup! Gant, masanın yanında duruyordu, kendisini koridora baktırtmıştı, sonra ona döndüğü zaman elini cebinden çıkarırken görmüştü onu.

Banyo kapısını deli gibi yumruklamaya başladı. «Ver mektubumu! Ver mektubumu diyorum sana!»

Gant birkaç saniye sonra, «Ben sana çok meraklı olduğumu söylemedim mi?» diye karşılık verdi.

Gant dışarı çıktığı zaman mektubu zarfına koyuyordu. Zarfı masanın üzerine bıraktı. «Yanlış kapıya başvurdun,» dedi.

Ellen, yerinden kımıldamadı.

«Bak, ben kız kardeşini tanımıyordum bile. Bir iki merhabamız vardı, hepsi o kadar. Sınıfta benden başka sansınlar da vardı. Gazetede resmi çıkana kadar

adını bile bilmiyordum. Sınıfta hiç yoklama yapılmazdı.

Ellen yine kımıldamadı.

Genç adam iki adımda yatağın yanına giderek, komodinin üstünden İncil'i aldı. Sağ elini havaya kaldırdı. «Bu İncil üzerine yemin ederim ki, ne kız kardeşinle bir yere gittim, ne de bir iki kelimeden fazla birşey konuştum., ne de., başka birşey yaptım.» İncil'i yerine bıraktı. «Tamam mı?»

Ellen, «Eğer Dorothy öldürülmüşse, onu öldüren kimse on İncil üzerine de yemin eder,» dedi. «Eğer Dorothy onun kendisini sevdiğini sanmışsa, bu adamın iyi bir aktör olduğunu da gösterir.»

Gant gözlerini yuvarlayarak, kelepçe takılması için ellerini uzattı. «Pekâlâ, ses çıkarmadan gideceğim,» dedi.

«Bunu alay konusu birşey olarak gördüğünüze memnun oldum.»

Adam elerini indirdi. İçtenlikle, «Gerçekten üz« günüm,» dedi. «Ama sizi nasıl inandırayım ki—»

«İnandıramazsınız. Gidin bari.»

«Sınıfta başka sarışınlar da vardı» diye genç adam ısrar etti. «Hatta Dorothy'nin bir süre birlikte gezdiği sarışın bir genç vardı. Gary Grant'a benzeyen çeneli, uzunboylu...»

«Dwight Powell mi?»

«Tamam.» Sustu birden, «O da listede mi?»

Kız bir an duraksadıktan sonra başını salladı.

«Odur öyleyse!»

Ellen kuşkuyla Gant'm yüzüne baktı.

Gant ellerini kaldırarak, «Peki, pes ettim,» dedi. Kapıya doğru yürüdü. Ellen geri geri koridora çıktı. Gant, «İstediğiniz üzere, gidiyordum,» dedi.

«Size Hester dememi istemiyorsanız bana gerçe adınızı söylemelisiniz.»

«Ellen.»

Gant pek gitmek istemiyor gibiydi «Şimdi ne yapacaksınız ?»

Kız bir an düşündükten sonra, «Bilmem,» diye cevap verdi.

«Eğer Powell'in evine giderseniz bugün yaptıklarınızı tekrarlamayın sakın.»

Ellen başını salladı.

Gant, kızı tepeden tırnağa gözden geçirdi. «Aklı başında bir kız,» diye mırıldandı.» Acaba bir Watson'a ihtiyacınız var mı?»

Ellen, «özür dilerim ama hayır..» dedi.

Gant omuzlarını silkti. «Ben de evet diyeceğinizi düşünmemiştim zaten. Talihiniz açık olsun..» Kapıdan çıkıp koridorda yürümeye başladı.

Ellen, odasına girip kapıyı kapattı.

.... Bud, saat 7:30. Yeni Washington otelinde güzel bir odaya yerleşmiş durumdayım. Yemeğimi biraz önce yedim, az sonra banyo yapıp yatacağım.

Bütün günümü Dekan'ın odasında beklemekle geçirdim. Sonunda beni yanma aldığı zaman Dorothy'nin ingilizce sınıfndaki sarışın bir gençten borç para aldığını, bunu ödemek istediğimi söyledim. Uzun bir süre giriş kâğıtlarını inceledikten sonra adamı bulduk. Bay Dwight Powell; adresi de 1520 West, 35 inci sokak. Av mevsimi yarın sabah açılıyor.

Nasıl? iyi başladım mı dersin? Kadının kudretini hiç küçümseme!

Sevgiler, Ellen

Ellen saat sekizde soyunurken yatağının yanıbaşmdaki radyoyu açtı. GBRI düğmesine bastı. Gant'ın sesi odayı doldurdu «...Disk atıcısı ile bir saat daha. Programın ilk plağı pek eski bir melodi. Bunu Wisconsin'li Bayan Hester Holmes'e armağan ediyorum..»

■

«ALO?» Bir kadın sesiydi bu.

«Alo. Dvvinght Powell evde mi acaba?»

«Hayır.»

«Acaba ne zaman gelir?»

«Bilmem ki. Dersten sonra Folger'de çalıştığını biliyorum ama saat kaça kadar çalıştığını bilemeyeceğim.»

«Siz pansiyoncusu musunuz?»

«Hayır, ben pansiyoncunun geliniyim, temizliğe geldim. Bayan Honig, lowa'ya gitti. Dwight'a bir not bırakmak isterseniz, yazayım ben.»

«Yoo, hayır. Zaten bir iki saat sonra derste görüşeceğiz. Önemli bir şey

değildi zaten.»

«Pekâlâ? İyi günler.»

«Güle güle.»

Ellen telefonu kapattı. Pansiyoncu ile konuşmak istemiyordu. Zaten aradığının Powell olduğuna emindi artık. Onun Dorothy'le gezdiğini pansiyoncuya tasdik ettirmek bir formaliteden başka birşey olmayacaktı. Bunu Powell'in arkadaşlarından da öğrenebilirdi. Ya da Powell'in kendisinden...

Çalıştığı yerin nasıl bir yer olduğunu merak etti. Belki de üniversite yakınlarında bir yerde burası. Keşke müşterilere hizmet ettiği mağaza gibi biryer olsaydı...

Telefon rehberini alıp F sayfasını açtı.

Folger Eczanesi 1448 Univ. Cad. .. 23800.

Üniversitenin karşısında 28 inci ve 29 uncu sokaklar'ın birleştiği yerde alçak bir binaydı, üstünde büyük harflerle Folger yazıyordu. Altında küçük harflerle 'Reçete Yapılır' ve daha küçük harflerle de 'DondurmaSandviç' yazıyordu. Ellen cam kapının önünde durarak saçlarını düzeltti, sonra sahneye girermiş gibi kendini şöyle bir toparlayıp içeri adımını attı.

Dondurma kısmı soldaydı: Aynalar, krom, mermer, tezgahın önünde kırmızı deriden tabureler. Öğle zamanı olmadığı için çok insan yoktu içerde.

Dwight Powel tezgâhın ardındaydı. Üzerinde beyaz bir ceket, sarı saçlarının üstünde geriye atılmış beyaz bir kasket vardı. Zayıf yüzünde ince bir bıyık göze çarpıyordu. Dekan'ın gösterdiği fotoğraftan sonra bırakılmış bir bıyık. Elindeki külaha dondurma dolduruyordu. Dudaklarının ifadesinden işinden nefret ettiği belliydi.

Ellen, tezgâhın öteki ucuna yürüdü. Powell'in önünden geçerken, gencin kendisini süzdüğünü hissetti. Gözleri ileride, boş olan iskemlelere doğru yürüdü. Pardösüsünü çıkartıp, çantasıyla birlikte bir tabureye yerleştirdi, kendisi de yanına oturdu. Ellerini soğuk mermere dayayıp karşısındaki aynada yüzüne baktı.

Powell, tezgâhın arkasından kendisine yaklaştı, önüne bir bardak su ile kâğıt bir peçete koydu. Gözleri açık maviydi. Hafif bir sesle, «Ne arzu edersiniz?» diye sordu. Gözleri karşılaşınca bakışlarını indirdi.

Ellen, gencin yüzüne bakarak, «Peynirli sandviç,» dedi. Powell yine

kendisine bakıyordu. «Bir fincan da kahve.»

«Peynirli sandviç ve kahve,» diye tekrarladı ve gülümsedi Powell. Sert bir gülümsemeydi, çabuk kayboldu yüzünden, sanki gülümsemeye alışık değilmiş gibi. Sandviçi hazırlarken aynadan Ellen'e bakıp gülümsedi. Kız da gülümsedi. Sandviçi Ellen'in önüne koyarken, «Kahveyi şimdi mi istersiniz, sonra mı?» diye sordu.

«Şimdi, lütfen.»

Kahveyi getirdiği zaman, «Stoddard'a mı gidiyorsunuz?» dedi.

«Hayır.»

Tezgâhın altından sütü çıkardı.

Ellen, «Ya siz?» diye sordu.

Başım salladı.

Tezgâhın öte yanında kaşığın fincana vurulmasından çıkan bir ses duyuldu. Powell o yana giderken yüzüne yine o aksi ifade gelmişti.

Bir dakika sonra yine kızın karşısındaki ızgaranın başına gelmişti. «Bundan önce buraya gelmemiştiniz değil mi ?» diye sordu Ellen'e.

«Hayır. Zaten Blue River'e geleli iki gün oldu.»

«Burada kalacak mısınız, yoksa geçerken mi uğradınız?» Ağır ağır konuşuyordu, avının çevresinde dolaşan avcı gibi.

«İş bulursam kalmayı düşünüyorum.»

«Ne gibi bir iş?»

«Sekreterlik filan gibi.»

«Kolay,» dedi.

«Öyle mi?»

Bir sessizlik oldu.

«Nerelisiniz?»

«Des Moines'liyim.»

«Orada iş bulmak daha kolay olmalı.»

Kız başını salladı. «Bütün iş arayan kızlar Des Moines'e gelirler.»

«Burada akrabanız falan var mı?»

Kız başını salladı. «Şehirde tek bir tanıdığım bile yok. İş bulma kurumundaki kadından başka.»

Fincana vurulan bir kaşık sesi daha işitildi. Powell, «Allah kahretsin,» diye mırıldandı. «Belki de benim işimi isterdiniz?» Söylene söylene gitti.

Birkaç dakika sonra geri geldi. Izgarayı temizlerken, «sandviç iyi miydi?» diye sordu.

«Evet.»

«Başka birşey ister miydiniz ? Biraz daha kahve vereyim mi?»

«Hayır, teşekkür ederim.»

Izgara temizdi ama o kazımaya devam ediyorEllen dudaklarını peçeteyle silerek, «Hesabı lütfen,» dedi.

Powell kıza döndü, cebinden defteri ile kalemini, çıkardı. Gözünü yazdığı sayfadan ayırmadan, «Bu gece Paramount sinemasında güzel bir film var. Görmek ister miydiniz?» diye sordu.

«Ben...»

«Şehirde kimseyi tanımadığınızı söylemiştiniz.»

Kız bir an düşünür gibi durdu, sonra, «Pekâlâ,» dedi.

Genç adam başını kaldırıp baktı, bu sefer rahatça gülümsedi. «Mükemmel. Nerede buluşalım?»

«New Washington otelinde. Salonda.»

«Saat sekiz iyi mi?» Defterden yazdığı sayfayı koparttı. «Benim adım Dwight Powell.» Kıza baktı, beklercesine.

«Benimki de Evelyn Kittredge.»

Genç adam, «Merhaba,» dedi gülerek. Kız da gülümsedi. Powell'in yüzünde birşey dolaştı: şaşkınlık mı?., birşey mi hatırlamıştı?..

Ellen, «Ne oldu ? Bana niçin öyle bakıyorsunuz ?» diye sordu.

Povrell huzursuzca, «Gülümsemeniz,» dedi. «Tıpkı tanıdığım bir kızın..»

Bir sessizlik oldu, sonra Ellen, «Joan Bacon mu Bascomb mu öyle biri galiba,» dedi. «Şehire geleli iki gün oldu herkes bana bu Joan bilmemneye benzediğimi söylüyordu»

Powell, «Hayır, henim tanıdığım kızın adı Dorothy idi,» dedi. Makbuzu

buruşturarak, «Borcunuz yok,» diye ilâve etti. Kapının yanındaki kasadaki kızın dikkatini çekmek için elini salladı. Makbuzu ve Ellen'i işaret etti, makbuzu cebine koydu. «Tamam, ödendi,» dedi.

Ellen kalkmış pardösüsünü giyordu. Powell, «Saat sekizde New Washington otelinin salonunda,» diye tekrarladı. «Orada mı kalıyorsunuz?»

«Evet.» Ellen gülümsemeye çalıştı. Adamın zihninden geçenleri okuyordu: Kolay tavlandı, şehirde yabancı, otelde kalıyor..

«Yemek için teşekkür ederim.» «Birşey değil.» Ellen çantasını aldı. «Bu akşam görüşürüz, Evelyn.» «Saat sekizde.» Ağır ağır kapıya doğru yürüdü, Powell'in bakışlarının sırtında olduğunu hissediyordu. Kapıda geri'dönüp baktı. Powell eli ile selâmladı. Kız da aynı hareketi yaptı.

Dışarı çıktığı zaman dizlerinin titrediğini fark etti.

■

ELLEN saat yedi buçukta otelin salonuna inmişti... Powell'in Bayan Kittredge'in oda numarasını sormasını istemiyordu. Powell, sekize beş kala geldi. Filmin 8 i altı geçe başladığını öğrenmişti, onun için sinema yakın olduğu halde bir taksiye bindiler. Filmin ortasında Powell kolunu Ellen'in omzuna attı. Ellen gözünün ucuyla omzundaki ele bakıyordu, Dorothy'nin vücudunu okşamış olan el, belki de., onu itmiş olan el..

Otele dönerken Belediye Sarayı'nın önünden geçtiler. Ellen, Powell'e bakarak, «Şehrin en yüksek binası bu mu?» diye sordu.

«Evet.»

Powell kaldırıma bakıyordu.

«Kaç katlı?»

«Ondört kat.» Bakışının yönü değişmemişti. Ellen düşündü: bir insana bir yerin yüksekliğini sorduğun zaman, o kimse cevabı bilse de elinde olmadan dönüp bakar. Elbette bakmamak için özel bir nedeni yoksa.

Otele döndükten sonra kokteyl salonunda oturup viski içtiler. Ellen Powell'in çok ağır konuşmasına rağmen konuşmayı sürdürmeye çalışıyordu. Gecenin başlangıcındaki neşe Belediye Sarayı'nın önünden geçtikten sonra sönmüş, içkilerini içerken tekrar yerine gelmiş, şimdi oturdukları sürece yeniden sönmeye yüz tutmuştu.

İşten söz ettiler. Powell işinden nefret ediyordu. İki ay olmuştu gireli, başka

bir iş bulunca çıkacaktı. Avrupa'ya gitmek için para biriktiriyordu.

Ne mi okuyordu? Esas konusu ingilizce idi. Ne yapacağı hakkında pek bir düşüncesi yoktu. Belki ilancılk, ya da yayımcılık işine girerdi. Geleceği hakkında pek kesin bir planı yoktu.

Kızlardan söz ettiler. «Bu kolejli kızlardan bıktım,» dedi. «Yetişkin değil hiçbiri, her şeyi ciddiye alıyorlar.» Ellen bunun, «Sen cinsel konulara çok önem veriyorsun. Birbirimizden hoşlandığımız sürece birlikte yatmaktan ne çıkar?'a kadar gideceğini sanıyordu. Ama öyle olmadı. Powell'i rahatsız eden bir bir şey vardı. Kelimelerini dikkatle seçiyor, üçüncü kokteyl kadehini uzun parmaklan arasında çevirip duruyordu. «Hele birisi insanın boynuna dolandıktan sonra, uğraş bakalım bir daha çıkarabilir misin oradan?» Ellerine baktı. «İşi berbat etmeden imkânı yok...»

Ellen gözlerini kapattı. Masanın üzerinde duran elleri terlemişti.

Powell devam etti, «Böyle insanlara acımak elden gelmiyor ama insanın önce kendisini düşünmesi gerek.»

Ellen gözlerini açmadan, «Nasıl insanlara?» diye sordu.

«Kendilerini başkalarının başına belâ eden insanlara..» Powell'in yumruğu masaya inince Ellen gözlerini açtı. Powell, masanın üstündeki paketten bir sigara alırken gülümsedi. «Çok içtim de bütün bunlar ondan,» dedi. Kızın sigarasını yakarken de, «Biraz da senden konuşalım,» dedi.

Ellen, Des Moines'de bir sekreterlik okulu hakkında birşeyler uydurdu. Hikâyesi bitince Powell, «Haydi gel gidelim buradan,» dedi.

«Başka bir yere mi gidelim yani?»

Powell isteksizce, «Sen istersen,» dedi.

Ellen yanındaki pardösüsünü alarak, «Ben pek istemiyorum,» dedi. «Bu sabah çok erken kalkmıştım.»

Powell, «Pekâla,» diye karşılık verdi. «Odana kadar götüreyim seni.»

Ellen kapıya arkasını vererek, «Çok teşekkür ederim, gerçekten güzel bir gece geçirdim,» dedi.

Powell kollarını kızın beline doladı, öpmek üzere eğilirken Ellen kaçındı ve erkeğin dudakları yanağına değdi. Powell, «Cilve yapma,» dedi. Çenesini elinle kavrayıp dudaklarını öptü kızın.

Sonra, «Haydi içeri girelim... bir sigara içeriz,» dedi.

Ellen başını salladı.

«Evvie...» Eli kızın omzundaydı.

Ellen yine başını salladı. «Gerçekten çok yorgunum bu akşam.» Reddediyordu, ama sesinini yumuşaklığı başka bir gece durumun daha değişik olabileceğini belirtiyordu.

Powell onu bir kere daha öptü. Kız erkeğin elini belinden omuzlarına kaldırdı. «Ne olur yapma... birisi...» Powell kızı bırakmadan başını geri atarak gülümsedi. Ellen de gülümsedi.

Mucize olmuştu. Sanki elektrik teline dokunmuş gibi. Powell'in yüzünde bir gölge dolaştı.

Kızı kendine doğru çekti, iki kolunu beline sardı, gülümsemesini görmek istemiyormuş gibi çenesini kızm omzuna gömdü. Ellen, «Sana hâlâ o kızı mı hatırlatıyorum?» diye sordu. Sonra. «Herhalde bir kere birlikte çıktığın bir kızdı,» diye ilâve etti.

«Hayır, uzun süre birlikte dolaştık» Geriledi. «Kim demiş seninle bir kere çıkacağız diye? Yarın gece işin var mı?»

«Hayır.»

«Aynı saatta, aynı yerde. Tamam mı?»

«İstersen.»

Yeniden Ellen'in yanağını öptü ve kendine doğru çekti. Kız, «Ne oldu?» diye sordu.

«Ne demek istiyorsun?»

«O kız. Niçin bıraktın onu? Belki de ben onun yanlışlarından faydalanabilirim.» Olağan bir şeymiş gibi söylemeye gayret ediyordu.

«Haa!» Bir sessizlik oldu. «Aşağıda söylediğim gibi... ilişkimiz sıkıntılı bir durum almaya başlamıştı. Bozmak zorunda kaldım.» Powell derin bir soluk aldı. «Çok çocuktu,» dedi.

Bir an sonra Ellen geri çekilmek istedi, «Ben gitsem iyi... »

Powell kızı bir daha öptü. Ellen midesi bulanmış gibi gözlerini kapattı.

Erkeğin kollarından sıyrılarak arkasına döndü ve anahtarı kilide soktu.

Powell, «Yarın akşam saat sekizde,» dedi. «İyi geceler, Evvie.»

Ellen kapıyı açtı, içeri girdi kapattı. «İyi geceler.»

Beş dakika sonra telefon çaldığı zaman hâlâ paltosu elinde yatağın üzerinde oturuyordu. Telefondaki Gant'ti.

«Geç kalmışsın yatmaya..»

Ellen içini çekti, «Seninle konuşabilmek ne iyi birşey.. »

«Demek ki suçsuzluğum kesin olarak anlaşıldı ha!»

«Evet, Powel'miş Dorothy'le gezen, intihar olmadığına eminim bu işin. Hep kendilerini başkalarının başına belâ eden, her şeyi ciddiye alan kızlardan söz edip duruyor.»

«Bu ne ustalık böyle, kız. Bu kadar şeyi kimden öğrendin.»

«Powell'in kendisinden.»

«Ne?»

«Çalıştığı yerde tavladım kendisini. Ben Des Moines'li iş arayan sekreter Evelyn Kittredge'im. Bütün geceyi onunla birlikte geçirdim.»

Gant bir süre sustu. Sonunda yorgun bir tavırla, «Her şeyi anlat,» dedi. «Elinden yazılı bir itirafnameyi ne zaman alacaksın?»

Ellen, Gant'e Powell'in Belediye Sarayı önünden geçerken birdenbire nasıl sustuğunu, viskinin etkisiyle söylediklerini bir bir anlattı.

Gant konuştuğu zaman sesi çok ciddiydi. «Bana bak. Ellen, bu pek oyuna benzemiyor.»

«Neden? Benim Evelyn Kittredge olduğumu sandığı sürece ne çıkar ki?»

«Sözüne kanmış olduğunu nasıl bilebilirsin? Ya Dorothy ona senin resmini göstermişse?»

«Dorothy de benim bir tek resmim vardı, o da bulanık ve grup halinde çekilmiş bir resimdi. Üstelik eğer görmüşse bile, üzerinden bir yıl geçmiştir şimdi. Hiç de tanıyacağını sanmıyorum. Hem eğer benden kuşkulanmış olsaydı o söylediklerini söylemezdi ki.»

Gant istemeye istemeye, «Evet, doğru» dedi. «Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Bu öğleden sonra kitaplığa gidip Dorothy'nin ölümünden bahseden bütün

gazeteleri okudum. Şapkasının rengi, elinde eldivenleri olduğu gibi bir çok küçük şeylerden hiç söz etmemişler. Yarın gece yine buluşacağız. Eğer onu Dorothy'nin 'întihar'ından konuşmaya ikna edebilirsem belki de ancak onunla olduğu takdirde bilebileceği bu şeyleri ağzından kaçırır.»

«Ama bu bir delil olamaz ki. Dorothy'nin düştüğü sırada binada olduğunu ve bunları orada gördüğünü iddia edebilir.»

«Ben kesin delil aramıyorum. Benim bütün istediğim polisin beni hayali geniş bir kaçık olarak görmemesi. Eğer ben onun Dorothy'nin yanında olduğunu ispat edebilirsem, gerisini onlar araştırırlar.

«Peki ama Allah aşkma söylesene bana, onu şüphelendirmeden bunları ağzından nasıl alacaksın? Eninde sonunda aptal değil ya bu herif.»

«Denemeye mecburum. Elimden başka ne gelir?»

Gant bir an düşündü. «Elimde ağır bir balyoz var,» dedi. «Ne dersin, kafasına bir tane indirip, cinayet yerine sürükleyip, zorla söyletelim mi?»

Ellen, ciddiyetle, «Başka yolu yok, gördüğün gibi,» dedi. Sesi zayıflamıştı.

«Alo?»

«Buradayım.»

«Ne oldu? Telefon kapandı sandım,.»

«Düşünüyordum.»

«Bak, ciddi konuşacağım, ne olur kendine dikkat et, olmaz mı? Fırsat bulursan yarın akşam bana yine telefon et durumu bildir. Olur mu?»

«Neden ?»

«Sağlama gitmek için.»

«O, benim Evelyn Kittredge olduğumu sanıyor ama.»

«Sen yine de bana telefon et. Sana bir zararı olmaz nasıl olsa. Ben çok kaygılı bir insanım.»

«Pekâlâ.»

«İyi geceler, Ellen.»

«İyi geceler, Gordon.»

Ellen kulaklığı yerine bırakıp alt dudağını ısırarak, eliyle masaya vurmaya başladı. Her zaman aklına bir fikir geldiği her zaman yaptığı gibi.

■

ELLEN çantasını kapatarak Powell'in kendisine doğru yaklaşmasını bekledi. Sırtında mavi bir elbise ile gri bir pardösü vardı, ağzında da bir gece önceki gülümsemesi. Meşin divana çökerek, «Merhaba.» dedi. «Senin hiç de bekletme huyun yok galiba.»

«Bazı beklettiklerim de olur.»

Powell'in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

«Nasıl, iş bulabildin mi?»

«Birşey buldum sanıyorum. Bir avukatın yanında.»

«Mükemmel. Şu halde Blue River'de kalacaksm demek ?»

«Öyle anlaşılıyor.»

«Fevkalâde.» Powell saatma baktı. «Ama haydi acele etmemiz lâzım. Buraya gelirken dans salonunun önünden geçtim, epey bir kuyruk vardı.»

«Eyvah,» diye içini çekti Ellen.

«Hayrola ?»

«Önce bir işim var. Bu avukata bir mektup götüreceğime söz vermiştim... bir tavsiye mektubu..» Eliyle çantasına dokundu.

«Sekreterlerin tavsiye mektubuna ihtiyaçları olduğunu da hiç duymamıştım. Ben stenonu filan bir kontrol ederler sanırdım.»

«Öyle ama ben eski patronumdan böyle bir mektup almış olduğumu söyleyince bir kere görmek istedi. Saat sekiz buçuğa kadar bürosunda olacak.» Ellen yine içini çekti. «Çok özür dilerim.»

«Neyse, zarar yok.»

Powell'in elini tuttu. «Ben dansa gitmek de istemiyordum,» diye itiraf etti. «Başka bir yere gitsek, bir iki kadeh birşeyler içşek...»

Powell biraz daha neşelenmiş olarak; «Oldu,» dedi. Kalktılar. Powell, Ellen'in pardösüsünü tutarken, «Bu avukatın yazıhanesi neredeymiş?» diye sordu.

«Uzak değil. Belediye Sarayı'nda.»

Belediye Sarayı'nın merdivenlerinin dibine vardıklarında Powell durakladı. Döner kapıyı itmek üzere olan Ellen, genç adamın yüzüne baktı. Yüzü biraz solgundu ama bu içerden gelen ışığın etkisiyle böyle görünüyor da olabilirdi.

«Ben seni burada beklerim. Evvie.» Powell'in çenesi kasılmıştı, sesi boğuk çıkıyordu.

Ellen, «Benimle gelmeni isterdim,» diye cevap verdi. «Mektubu saat sekizden önce getirebilirdim ama bu saatta getirmemi söylemesi epey garip geldi bana. Zaten pek sağlam bir ayakkabıya benzemiyor.» Gülümsedi. «Sen benim koruyucumsun.»

Powell, «Öyle mi,» dedi.

Ellen döner kapıyı iterek içeri girdi, bir anlık bir duraklamadan sonra Powell de onu izledi. O içeri girerken Ellen dönmüş onu girişini seyrediyordu. Genç adamın yüzünde hiçbir ifade yoktu, aralık dudakları arasından hızlı hızlı soluyordu.

Koskoca mermer salon ıssızdı şimdi. Dört asansörden üçünün ışıklan söndürülmüştü. Dördüncüye doğru yürürken ayak sesleri kubbeli tavanda çınlıyordu. Zenci asansörcü okuduğu dergiyi koltuğunun altına sıkıştırarak kapıyı kapatan düğmeye bastı ve, «Kaçıncı kata?» diye sordu.

Ellen cevap verdi. «Ondörcüncü.»

Asansörün duvarındaki kat ışıklarına bakarken hiç konuşmadılar. 7... 8... 9... Powell parmağı ile bıyığını çekiştirmeye başladı. Işık 14 numaranın üstüne geldiği zaman asansör birdenbire durdu.

Ellen bomboş koridora çıktı. Powell peşindeydi. Arkalarından kapının boş bir sesle kapandığını duydular. Asansör aşağı inmeye başladı. Ellen sağa doğru yürüyerek, «Bu tarafta,» dedi. «1405 numara.» Koridor boyunca yürüyüp sağa döndüler, önlerindeki upuzun koridorda açılan odaların yalnız ikisinde ışık vardı. Kendi ayaklarının seslerinden başka çıt çıkmıyordu. Ellen birşeyler söylemek için çaba sarfediyordu... «Uzun sürmez, mektubu verince işim bitecek.»

«İşe alacak mı dersin?»

«Sanırım. Epey kuvvetli bir tavsiye mektubu bu götürdüğüm.»

Koridorun sonuna varınca yine sağa saptılar. Sol tarafta bir odadan ışık geliyordu. Powell o yana yürüdü. Ama Ellen, «Orası değil,» dedi. Sağ taraftaki karanlık bir odanın önünde durdu. Buzlu camlı kapının üstünde Frederic H. Clausen, Avukat yazıyordu. Ellen kilitli kapıyı boş yere açmaya çalışırken Powell de yanına gelmişti. Ellen saatına bakarak, «Şu işe bak,» dedi. «Bir de, sekiz buçuğa kadar burada olacağını söylemişti.» (Oysa telefona çıkan sekreter yazıhanenin beşte kapandığını söylemişti.)

Powell, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

Ellen çantasını açarak, «Kapının altından atarım ben de,» dedi. Çantasından büyük bir zarf ve bir dolmakalem çıkararak yazmaya başladı. «Dansa gidemedik, yazık oldu,» dedi yazarken.

Powell, «Zarar yok,» diye cevap verdi. «Ben de pek istemiyordum zaten.» Şimdi daha rahat nefes alıyordu. Gergin ipin ortasına kadar gelmiş acemi bir ip cambazına benziyordu.

Ellen onun yüzüne bakarak, «Mektubu şimdi buraya bırakırsam yarın sabah yine geleceğim nasıl olsa,» dedi. «Bari sabah kendim getiririm daha iyi.» Kalemini çantasına soktu. Mürekkebin henüz kurumadığını görünce zarfı yelpaze gibi sallayarak kurutmaya başladı Birden gözü ileride Merdiven yazılı bir kapıya ilişti. Gözleri parladı. «Bil bakalım şimdi ne istiyorum? dedi.

«Ne istiyorsun?» Powell gülümsüyordu.

Ellen zarfı onu yüzüne doğru sallayarak, «Dama çıkmak,» dedi.

Cambaz, aşağı bakınca emniyet ağının altından çekilmek üzere olduğunu gördü. Ağır ağır, «Bu da nereden çıktı?» diye sordu.

«Gelirken mehtabı görmedin mi? Ya yıldızları? Şahane bir gece var dışarda. Kimbilir ne manzara vardır.»

Powell, «Bana kalırsa hâlâ dansa yetişebiliriz,» dedi.

«Boşver! Nasıl olsa ikimiz de pek hevesli değiliz bu akşam dans etmeye.» Zarfı çantasına koyup, kapattı. Koridorun karşı tarafına geçerek, neşeyle, «Haydi yürü,» dedi. «Dün akşam otelin koridorunda gösterdiğin o ateşin nerede kaldı?» Powell kızın kolunu tutmak için elini uzattı ama kız kapıyı açmıştı bile.

«Evvie, ben... Benim başım döner, yükseğe çıkamam.» Gülümsemeye çalıştı.

Kız, Aşağı bakmazsın, hatta kenara bile gitmezsin,» diye onu kandırıyordu.

«Kapı kilitlidir herhalde...»

«Çatıya açılan kapıların kilitli olacağını sanmam. Yangın talimatnamelerini unutuyorsun galiba.» Şakadan yüzünü buruşturdu, «Haydi yürü, neolur. Sanki sana Niyagara Şelalesi'nin üstünde sandalla geçmeni istiyormuşum gibi duruyorsun.» Ara kapıyı açarak Powell'in yanma gelmesini bekledi.

Powell sanki uykuda gezermiş gibi çaresiz kızın yanına doğru yürüdü. Sanki kendisinin bir kısmı onun peşinden gitmek istiyordu. Yanına geldiği anda Ellen

birden kapıyı bıraktı. Kapı hafif bir sesle kapanınca koridordan gelen ışık kesildi. Şimdi on mumluk bir ampulün loşluğu altındaydılar.

Sekiz basamak çıktılar, sonra dönüp sekiz basamak daha çıktılar. Önlerine kalın madeni bir kapı çıktı. Üstünde büyük beyaz harflerle 'Tehlike Anı Dışında Çıkış Yasaktır' yazılıydı. Powell yazıyı 'Çıkış Yasaktır' kelimelerinin üstüne basa basa yüksek sesle okudu.

Ellen küçümseyerek, «Hıh,» dedi. Kapının kolunu çevirmeye çalıştı.

Powell, «Herhalde kilitlidir,» dedi.

Ellen yazıyı gösterdi. «Kilitli olsaydı onu oraya yazmazlardı. Haydi bir de sen dene. »

Powell kola asılıp itti «Sıkışmış, açılmıyor.»

«Haydi, haydi. Şöyle kuvvetlice bir it bakalım.»

«Peki, peki. Dediğin gibi olsun.» Geri çekilip olanca gücüyle bir omuz vurdu kapıya. Birdenbire açılan kapıdan dışarı fırlıyordu az daha. Eşikten atlayarak ziftli zemine bastı. Sonra kendini bir toparlayıp kapıyı açık tutarak, «Haydi gel, Evvie,» dedi. «Gel de şu şahane mehtabına bak.»

«Asık surat sen de.» Ellen'in sesindeki sevinç Powell'i yumuşatmıştı. Eşikten atlayarak bir iki adım attı. Buzun inceliğini düşünmemeye çalışan korkak bir kayakçı gibiydi. Kapının arkasından kapandığını duydu, bir an sonra da Powell yanına geldi.

Powell, «Özür dilerim,» dedi. «Az daha omzumu kırıyordum da ondan. Başka birşey sanma.» Gülümsemeye çalıştı.

KBRI radyo istasyonunun anteninin karşısındaydılar. Antenin tepesindeki döner kırmızı ışık, dama hafif bir pembelik veriyordu. Kırmızı ışığın arasından da tepelerindeki yarım ayı görüyorlardı.

Ellen, Powell'in yukarı çevrilmiş profiline baktı: önce hafif beyaz, sonra kırmızı, sonra yine beyaz. Çeneleri kasılmıştı. Powell'in arkasında da beyaz taştan korkuluğu karanlıkta bile görülen aydınlık boşluğu fark ediliyordu. Ellen gazetelerin birinde gördüğü bir taslağı hatırladı: X işaretli yer onlara en yakın olan noktaydı. İçinde oraya yanaşmak, Dorothy'nin düştüğü yeri görmek için karşı konulmaz bir istek yükseldi. Başı dönüyordu. Gözü Powell'in beyaz profiline ilişince, geri geri çekildi.

Birşey yok diye düşündü, tehlikede değilim. Kokteyl salonunda oturmuş

konuşmaya çalışırken olduğumdan daha daha az tehlikedeyim. Evvelyn Kittredge'im ben...

Powell kızın kendisine baktığını fark etti. Mehtaba çevrilmiş yüzünü indirmeden, «Ben senin gökyüzüne bakmak istediğini sanıyordum,» dedi. Ellen birdenbire başını kaldırınca baş dönmesi fazlalaştı. Yıldızlar dönüyorlardı..

Terasın kenarına kadar gitti. Elini korkuluğa dayayıp içine serin havayı çekti.. İşte burada öldürdü onu. Nasıl olsa ele verecek kendini, hiç olmazsa polise gidecek kadar. Ben tehlikede değilim..

Sonunda kendine gelmişti. Aşağıya ışıklara baktı. «Dwight, gel bak bir kere.»

Powell kıza doğru yürüdü ama korkuluğa iki üç adım kala durdu.

Ellen arkasına bakmadan, «Ne kadar güzel, değil mi?» diye sordu.

«Evet.»

Powell bir an rüzgârdan gerilen kablolara baktı sonra aydınlık boşluğuna döndü. Boşluğun korkuluığuna baktı. Sağ ayağı ileri atıldı ve bacakları yürümeye başladılar. İçkiye tövbe etmiş bir alkoliğin tek bir kadeh içmek için meyhaneye doğru yürüyüşü gibi yürüyordu. Ayakları kendisini aydınlığın korkuluğuna kadar götürdüler, elleri kalkıp soğuk taşın üstüne yerleşti. Eğilip aşağı baktı.

Ellen, Powell'in yanında olmadığını hissetmişti. Başını çevirip bakınca, onun durduğu yeri görür görmez yüreği ağzına geldi. Kırmızı ışık dönüp gitmiş fakat mehtabın soluk aydınlığında genç adam hâlâ seçilebiliyordu. Ziftli zemin üzerinde hiç ses çıkarmadan yürüyerek yanına yaklaştı.

Powell aşağıya baktı. Aydınlık pencerelerden sızan ışıklar boşluğu aydınlatıyordu. Işıklardan bir tanesi ta aşağıda, zemindeydi. Duvarların birleştiği dar alanı aydınlatıyordu.

«Yüksekden bakınca başının döndüğünü sanıyordum.»

Şimşek gibi geri döndü Powell.

Kaşları ve bıyıklarının üstünde boncuk boncuk terler birikmişti. Sinirli bir gülümseme belirdi dudaklarında. «Öyledir,» dedi. «Ama yine de bakmaktan kendimi alamıyorum...» Gülümseme kayboldu. «Kendi kendine işkence... Benim özelliğim de bu.» Derin bir soluk aldı. «Şimdi artık gitmeye hazır mısın?» diye sordu.

Ellen, «Daha şimdi geldik,» diye karşı koydu. Terasın öteki tarafına doğru

yürüyünce Powell de istemeyerek onun peşinden gitmek zorunda kaldı. Kenara gelince sırtını korkuluğa dayayıp, «Burası çok güzel bir yer,» dedi. Powell eleri korkuluğa dayalı, yüzü şehire dönük, karşılık vermedi. Ellen, «Hiç geceleyin gelmiş miydin buraya?» diye sordu.

«Hayır. Buraya hiç çıkmamıştım.»

Ellen yüzünü şehire dönüp eğildi ve iki kat aşağıdaki balkona bakarak, düşünceli bir tavırla, «Geçen yıl galiba burada bir kız düşmüştü,» dedi.

Powell, «Evet,» diye karşılık verdi. Sesi kupkuruydu. «Düşmedi ama, intihar etti.»

Ellen hâlâ balkona bakarak, «Şu kadarcık yerden düşmeyle insan ölür mü?» diye sordu.

Powell parmağı ile omzunun arkasını göstererek, «Oradan., aydınlık boşluğundan...» dedi.

«Doğru ya!» Kız doğruldu. «Hatırlıyorum şimdi. Des Moines gazeteleri epey yer vermişlerdi bu olaya. Kız Stoddard'lıydı değil mi?»

«Evet.» Powell eliyle uzaklarda bir yeri göstererek,» Şu üstü ışıklı yuvarlak binayı görüyor musun?» diye sordu. «Stoddard Rasathanesi orası. Birkere bir ders için gitmiştim...»

«Kızı tanıyor muydun?»

«Niçin soruyorsun?»

«Hiç. Tanıdığını düşünmüştüm. İkiniz de Stoddard'da okuduğunuza göre... »

Kesin bir sesle, «Evet,» dedi. «Tanıyordum. İyi bir kızdı. Şimdi başka şeyden konuşalım artık.»

«Hep şapkası yüzünden aklıma takılmıştı benim,»

Powell pes edercesine soluğunu bıraktı. Yorgun bir sesle, «Ne şapkası?» diye sordu.

«O gün başında fiyonklu bir kırmızı şapka varmış. Şu işe bak ki ben de tam o gün öyle bir şapka almıştım.»

«Kim demiş kırmızı şapkası vardı diye?»

«Yok muydu? Des Moines gazeteleri....»

Gazetelerin yanıldıklarını söyle bana, şapkanın yeşil olduğunu söyle...

Bir dakika kadar konuşmadılar. Sonra Powell, «Clarion kırmızı şapka hakkında hiçbir şey yazmadı.» dedi. «Kızı tanıdığım için, hakkında bütün çıkan yazıları okumuştum..»

«Blue River gazeteleri yazmadı diye kızın şapkasının olmadığını söyleyemezsin ya.»

Powell karşılık vermedi. Ellen gözünün ucuyla ona baktığı zaman genç adamın saatma baktığını gördü. Powell sert bir sesle. «Bak saat dokuza yirmibeş var,» dedi. «Sıkıldım artık bu şahane manzaradan.» Birden olduğu yerde dönerek merdivenin kapısına doğru yürüdü.

Ellen peşinden koştu. Kolunu tutarak, «Daha gitmeyelim,» dedi.

«Niçin ?»

Kız gülümseyerek zaman kazanmaya çalıştı. «Bir... bir sigara içmek istiyorum.»

«Hay...» Powell'in eli cebine giderken durdu. «Sigaram yok. Haydi gidelim aşağıdan alırız.»

Kız çantasını göstererek, «Bende var,» dedi. Gözünün önünde gazetedeki kroki vardı. X işaretli yer. Hafifçe dönerek oraya doğru yürüdü. Çantasını açarak, «Burada da sigara içmek epey keyifli olur,» dedi. Sırtı korkuluğa dayanmıştı. X. Çantasını karıştırarak, «Sen de ister misin?» diye sordu.

Erkek öfkeden dudaklarını çiğneyerek geldi yanma. Kız buruşuk paketini sallarken, bu gece olmalı diye düşünüyordu. Yoksa bir daha Evelyn Kittredge'i bir yere davet edeceği yok. «Al.» Powell asık yüzle aldı sigarayı.

Kız paketin içinden bir sigara daha çıkarırken gözü ilk defa aydınlık boşluğuna takıldı. Hafifçe arkasına dönerek, «Burası mıydı?» diye sordu. Dönüp Powell'e baktı.

Powell'in gözleri kasılmıştı, çenesinin gerginliğinden sabrının artık taşmak üzere olduğu anlaşılıyordu. «Bana bak, Evvie,» dedi. «Sana bundan sözetmemeni rica etmiştim. Lütfen bu kadarcık bir iyilikte bulunur musun bana? Lütfen.» Sigarayı dudaklarının arasına soktu.

Kız gözlerin onun yüzünden ayırmıyordu. Bir sigara alıp ağzına koydu, ve paketi sakinlikle çantasına yerleştirdi. Soğuk bir sesle, «Özür dilerim,» diyerek çantasını kolunun altına sıkıştırdı. «Niye bu kadar heyecanlandığını anlamıyorum doğrusu.»

«Anlamıyor musun? Tanıyordum diyorum sana bu kızı.»

Ellen bir kibrit yakıp Powell'in sigarasına tuttu. Turuncu parıltı yüzünü aydınlattı, mavi gözleri alev alev yanıyor, çene kasları piyano telleri gibi gergindi... Bir dürtükleme daha, biraz daha kurcalama... Kibriti sigaranın ucundan çekerek erkeğin yüzüne doğru uzattı. «Niçin intihar ettiğini hiç yazmadılar, değil mi?» diye sordu. Powell acıyla gözlerini kapattı. Ellen devam etti, «Bana kalırsa hamileydi herhalde»

Kibrit sönerken, dönen kırmızı ışık da gencin yüzüne gelmişti. Kasları birden çatlayacak kadar gerildiler, mavi gözleri parladı... Tamam, işte şimdi tamam, diye düşündü Ellen. Bari iyi birşey söylese, kendini bütün bütüne ele verecek birşey söylese...

«Pekâlâ,» diye bağırdı Powell. «Pekâlâ söyleyeyim sana neden bunun hakkında konuşmak istemediğimi. Buraya niçin gelmek istemedim, biliyor musun? Bu kahrolası binaya niçin girmek bile istemedim? —sigarasını fırlattı— «Çünkü sana dün akşam bahsettiğim kız burada intihar eden kızdı da ondan. Senin gibi gülümseyen kız!» Gözlerini kızın yüzünden indirdi. «Hani o kız—»

Birdenbire, bıçakla kesilmiş gibi anîden sustu. Ellen, onun gözlerinin faltaşı gibi açıldığını gördü, tam o sırada ışık üzerlerinden geçerek onları karanlıkta bıraktı. Powell birden ileri atlayarak kızın sol bileğini kavradı ve bütün gücüyle sıkmaya başladı. Ellen bir çığlık kopardı. Powell, kızın sıkılı yumruğunu açmaya çalışıyordu. Ellen'in çantası kolunun altından kayarak yere düştü. Boş yere sağ eliyle erkeğin başını itmeye çalıştı. Powell teker teker açıyordu sol elinin parmaklarını.. Sonunda kızı bırakarak iki adım geri çekildi. Yine karanlıkta bir gölge olmuştu.

Ellen, «Ne aldın?» diye bağırdı. «Ne aldın?» Şaşkınlıkla yere eğilip çantasını kaldırdı. Sol elini açtı, elinde az önce ne tuttuğunu hatırlamaya çalışıyordu.

O sırada kırmızı ışık tekrar üzerlerinden geçerken Powell'in aldığı şeyi incelediğini gördü. Kibrit kutusu. Bakır harfler ışığın altında parıl parıldı : Ellen Kingship.

Bir soğukluk kapladı vücudunu. Başı dönmeye başladı, bulantıyla gözlerini kapattı. Geriye doğru düşerken, sırtı aydınlık korkuluğuna çarptı.

■

KIZ KARDEŞİ... kız kardeşiymiş...»

Ellen gözlerini açtı. Powell anlamsız bakışlarla elindeki kibrit kutusuna

bakıyordu. Kızın yüzüne kaldırdı bakışlarını. «Bu ne demek ?» diye sordu. Birdenbire kibrit kutusunu kızın ayakları dibine fırlatarak «Benden ne istiyorsun?» diye sordu.

Kız, aceleyle, «Hiçbir şey,» dedi. «Hiçbir şey.»

Gözleri korkuyla çevresine bakıyordu. Powell merdiven kapısı ile kendisinin arasındaydı. Ah, bir onun arkasına geçebilse... Yavaş yavaş sola doğru sürünmeye başladı, sırtı korkuluğa yaslıydı.

Powell alnını kaşıyarak, «Beni... gelip kandırdın.. Onun hakkında sorular soruyorsun... buraya çıkardın beni...» dedi. Sesi bir yalvarma halini almıştı şimdi. «Ne istiyorsun benden?»

Kız, yine adım adım yanaşarak, «Hiç... hiçbir şey,» dedi.

«Öyleyse niye yaptın bunları?» Powell öne doğru atılacakmış gibi gerildi.

«Dur!»

İlerlemek üzere olan genç olduğu yerde dona kaldı.

Kız, «Eğer bana birşey olursa, senin hakkında her şeyi bilen birisi daha var,» dedi. «Bu gece seninle birlikte olduğumu biliyor. Bana birşey olursa...»

«Birşey olursa mı?» Powell'in alnı kırışmıştı. «Ne söylüyorsun sen Allahaşkına?»

«Ne söylediğimi bilirsin sen. Eğer aşağıya düşecek olursam.. »

«Niye düşecekmişsin aşağıya...?» İnanmaz bakışlarla bakıyordu kıza.» Yani ben seni... «Bir eliyle korkuluğu gösterdi. «Tanrım!» diye fısıldadı.» Kız, çılgın mısın sen yoksa?»

Ellen beş metre kadar uzaklaşmıştı bu sırada. Hiç belü etmeden korkuluktan ayrılıp, kapıya doğru yöneldi. PoweD olduğu yerde dönerek onun bu hareketini izliyordu. «'Hakkında her şeyi biliyor' ne demek ? Ne biliyor hakkımda ?»

«Her şeyi. Hem de aşağıda bekliyor şimdi. Beş dakikaya kadar inmezsem polise haber verecek.»

Powell eliyle alnına vurarak «Pes ettim» dedi. «Aşağı inmek mi istiyorsun. Gitmek mi istiyorsun? Git öyleyse, seni tutan mı var?» Geri dönüp az önce Ellen'in durduğu yere geldi. Ellerini korkuluğa dayadı. «Haydi yürü. Git!«

Ellen kuşkuyla kapıya doğru yürüdü, her an onun yerinden fırlayıp yolunu kesebileceğinin farkındaydı. Powell yerinden kımıldamadı.

«Eğer polis tarafından tutuklanacaksam, hiç olmazsa bunun nedenini bilmeliyim,» dedi. «Yoksa bu da sorulmayacak birşey mi?»

Ellen kapıyı açana kadar cevap vermedi. Sonra, «Senin ikna edici bir aktör olacağını ummuştum zaten,» dedi. «Dorothy'yi onunla evleneceğine kandırman için öyle olmalıydım.»

«Ne?» Powell'in şaşkınlığı daha derin, daha acı verici idi şimdi. «Bana bak, ben hiçbir zaman ona kendisiyle evleneceğimi ima edecek birşey söylemedim. Bu onun fikriydi sadece.»

Ellen nefretle dişlerini gıcırdattı. «Yalancı! Pis yalancı!» Yüksek eşikten atlayarak kapının içine geçti.

«Dur!» Doğrudan doğruya üstüne koşarsa kızın kaçacağından korkarmış gibi korkuluğun kenarından Ellen'in az önce yürüdüğü yoldan yürüdü. Kapının sekiz on metre kadar karşısında durdu. Ellen'in eli kapının tokmağında, kapatmaya hazırdı.

Powell, «Allahaşkına bana bütün bunların ne demek olduğunu anlatır mısın?» diye yalvardı. «Ne olur?»

«Blöf yaptığımı sanıyorsun değil mi? Bizim herşeyi bildiğimize inanmıyorsun değil mi?»

«Hay Allahım...»

«Pekâlâ. Sana birer birer sayayım hepsini. Bir: Dorothy hamileydi, iki : sen onun—»

«Hamile mi?» Powell'in karnına bir kaya parçası çarpmıştı sanki. Acıyla öne doğru eğildi. «Dorothy hamile miydi? Bunun için mi öldürdü kendisini?»

Ellen, «Dorothy kendisini öldürmedi,» diye bağırdı. «Sen öldürdün onu!» Kapıyı kapatıp koşmaya başladı.

Topukları madenî basamaklarda çınlaya çınlaya son hızla inmeye başladı. İki kat kadar ancak inmişti ki arkadan Powell'in 'Evvie! Ellen! Bekle!' diye bağıra bağıra koştuğunu duydu. Asansöre de binemezdi. Koridora çıkıp asansörün gelmesini bekleyene kadar nasıl olsa yetişirdi arkasından. Ün dört kat, yani yirmi sekiz merdiveni döne döne inmekten başka hiçbir çaresi yoktu Döne döne, ayakları merdivenlere takılarak, elleri merdiven korkuluğuna sürtünmekten yanarak inmeye başladı. Sonunda kendini mermer salona attı ve asansörcü zencinin hayretten açılan gözleri karşısında son hızla döner kapıdan fırladı, yolda bir kadına çarptı ve ıssız sokaklardan koşmaya başladı. Bir köşeyi dönmeden önce bir kere arkasına bakınca Powell'in hâlâ «Bekle! Bekle!» diye bağırarak koşmakta olduğunu gördü. Sonunda ileride otelin ışıklı kapısını gördü. Yaklaşıyor ama sakın geriye bakma Koşmaya devam. Az kaldı. Güzelim otel kapısını gülümseyerek açan bir adam çıktı karşısına. «Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim.» Oh, sonunda otelin salonundaydı: garsonların, gazetelerinin arkasına gömülmüş oturan insanları ile otelin salonu... Kendini bir koltuğa atmak için ölüyordu ama önce telefon etmeliydi. Tanınmış bir kişi olan Gant'la polise giderse, o zaman belki sözünü dinlerler, araştırmaya başlarlardı. Soluk soluğa telefon rehberini kapıp K harfini açtı. Saat dokuz olduğunu göre Gant şimdi radyodaydı. Tamam : KBR1 —51000 Çantasını açıp para aradı. Beşbin beşbin. Rehberi yerine koyarken gözü Powell'e ilişti. Unun da yüzü kıpkırmızıydı, o soluk soluğaydı Sarı saçları darmadağınıktı. Ellen korkmuyordu artık, insanların içindeydi şimdi, ortalık aydınlıktı. Nefreti, soluğunun düzelmesini sağladı. «Sen öteki yana doğru koşmalıydın. Pek bir faydası olmaz ama ben senin yerinde olsam şimdiden kaçmaya başlardım.»

Powell kendisine öyle acınacak, öyle inandırıcı bir bakışla bakıyordu ki. Üzgün bir sesle, «Ellen, seviyordum onu,» dedi.

«Telefon edeceğim, önümden çekil lütfen.»

«Seninle konuşmam gerek, Ellen. Söyle bana, söyle gerçekten hamile miydi?»

«Telefon edeceğim dedim sana.»

«Hamile miydi?»

«Pekâlâ biliyorsun hamile olduğunu.»

«Ama gazeteler bu konuda hiçbir şey yazmadılar, Hiçbirşey...» Birden kaşları çatıldı, sesi hafifledi. «Kaç aylıktı?»

«Öff. İki aylıktı.»

Powell birden üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi derin bir soluk aldı.

«Şimdi lütfen çekilir misin yolumdan?»

«Bu olup bitenleri anlatana kadar çekilmem Bu Evelyn Kittredge oyunu..»

Kızın bakışı asit gibi yakıcıydı.

Powell şaşkınlıkla, «Yani onu benim öldürdüğümü mü sanıyorsun?» diye sordu. Kızın bakışlarında hiçbir değişiklik yoktu. «Ben New York'taydım. İspat edebilirim. Geçen yıl baharda New York'taydım ben.»

Ellen sarsılır gibi oldu ama bir dakika sonra kendini toparlamıştı. «Sen Mısır'da olduğunu ispat için bile bir yol bulursun herhalde.»

«Hey Tanrım! Seninle beş dakika konuşmama izin verir misin. Beş dakikacık topu topu.» Powell arkasına baktığı anda bir adamın başının gazetesinin arkasında kaybolduğunu gördü. «Bak herkes bizi dinliyor. Gel beş dakika kokteyl salonuna geçelim. Sana orada da birşey yapamam ya. Eğer korktuğun buysa.»

«Ne faydası var bunun. Sen o sırada New York'taysan ve onu öldürmemişsen niçin Belediye Sarayı'nın önünden geçerken başını kaldırıp bakmadın bir kere? Sonra bu gece terasa çıkmayı da istemedin. Niçin aydınlık boşluğuna öyle bakıyordun?»

Povrell acıyla Ellen'e baktı; sesi kesile kesile, «Hepsini anlatabilirim, ama bilmem anlayabilecek misin,» dedi. «Ben., ben» —aradığı kelimeyi bulamıyordu — «..kendimi sorumlu tutuyordum onun intiharından.»

Kokteyl salonundaki bölmelerin çoğu boştu. Bardak şıngırtıları duyuluyor, köşede bir piyano Gershwin'den hafif parçalar çalıyordu. Bir gece önceki yerlerine oturdular. Ellen sırtını duvara verdi. Yüzünde, aralarında hiçbir içtenliğin olmadığını belirten bir ifade vardı. Garson gelince birer viski ısmarladılar. Viskiler gelip de Powell ilk yudumunu alana kadar Ellen'in konuşmaya niyeti olmadığını anlamıştı. Kendisi anlatmaya başladı, tik başta kekeleyerek konuşuyordu, sonra kelimeler daha rahat çıkmaya başladılar.

«Geçen yıl dersler başladıktan bir iki hafta sonra tanışmıştım Dorothy'le,» diye söze başladı. «Onu dana önce de görmüştüm ama ben hep ön sıralarda, o da arkada köşede oturduğu için hiç konuşmamıştık Onunla konuştuğum günün sabahı arkadaşlarla şundan bundan söz ederken birisi sessiz kızların en çok...

«Durdu, kadehi ile oynadı bir süre.» Sessiz kız'arla daha iyi vakit geçirileceğini söylemişti. İşte o gün onu her zaman oturduğu köşede görünce bu çocuğun söylediği aklıma geldi.

«Dersin sonunda dışarı çıkarken yanına gidip not tutamadığımı söyledim. Kendi tuttuğu notları bana verip veremeyeceğini sordum. Verdi. Bunun konuşmak için bir mazeret olduğunu bildiğini anlamıştım, ama yine de karşılık vermişti., hem de öyle bir hevesle karşılık vermişti ki, şaşırmıştım. Yani demek istediğim, güzel bir kız böyle şeylere pek önem vermez, akıllıca cevaplar verir falan filan.. Fakat o, o kadar... masum görünüşlüydü ki., biraz utanmıştım kendimden.

«Her neyse o cumartesi gecesi sinemaya ve dansa gittik. Epey eğlenmiştik. Kötü birşey yapmadık. Sadece eğlendik. Ertesi cumartesi ve ondan sonra iki hafta daha birlikte çıktık. Ayrıldığımız zaman her gece buluşmaya başlamıştık. Birbirimizi iyice tanıdıktan sonra çok eğlenmeye başladık. Dorothy hiç de sınıftaki gibi değildi, neşeli canlı bir kızdı. Mutluydu. Çok beğeniyordum onu.

«Kasım başlarında o günkü arkadaşın söyledikleri doğru çıktı. Hani o sessiz kızlar hakkında söyledikleri. Hiç olmazsa Dorothy için geçerliydi, bu. «Gözlerini kaldırıp Ellen'in gözlerini içine baktı.» Ne demek istediğimi anlıyorsun ya?»

Ellen, bir yargıç kadar ifadesiz, soğuk bir sesle, «Evet,» dedi.

«Bir kızın kız kardeşine anlatılmayacak şeyler bunlar.»

«Devam et.»

Powell, hâlâ Ellen'e bakmaya devam ederek, «İyi bir kızdı,» dedi. «Ama., nasıl söyleyeyim bilmem.. Sevgiye susamıştı. Cinsiyete değil Sevgiye.» Bakışını indirdi. «Bana evinden, ailesinden, annesinden senin annenden söz ederdi. Okula nasıl birlikte gittiğinizi anlatırdı..»

Ellen birdenbire ürperdi; bunun arka locada oturan birisinin kendisinde yarattığı titreşimden olduğunu söyledi kendi kendine.

Powell, «Bir süre böyle devam ettik,» dedi. Dorothy gerçekten âşıktı bana. Yürürken koluma asılır, hep yüzüme bakar gülerdi. Bir kere desenli yün çoraptan çok hoşlandığımı söylemiştim, tam üç çift örmüştü. «Tırnağıyla masayı kazıdı.» Ben de onu seviyordum ama onun beni sevdiği gibi değil. Bir sempatiydi benimkisi. Acıyordum ona. Ona karşı iyi davrandığımı sanıyordum.

«Aralık ortalarında evlilikten söz etmeye başladı. Doğrudan doğruya değil ama, dolambaçlı olarak. Tam Noel tatilinden önceydi, ben burada, Blue River'de

kalacaktım. Zaten ailem yoktur. Topu topu Şikago'da iki kuzenimle birkaç okul ve askerlik arkadaşım vardır o kadar. Dorothy benim kendisiyle birlikte New York'a gitmemi istiyordu. Ailesinle tanışacakmışım falan. Ben ne kadar hayır dediysem de, o ikide bir bu konuyu açtığı için sonunda açık konuşmak gerekti.

«Ben henüz evlenip bağlanmaya hazır olmadığımı söyledim. O yirmi iki yaşında pek çok gencin ni. şanlı hatta evli olduğunu, eğer geleceğimi düşünüyorsam, üzülmeye neden olmadığını, babasının bana bir yer bulacağını söyledi. Benim aradığım bu değildi oysa. Ben hırslı bir insandım. Birgün sana, gelecek konusundaki düşüncelerimi anlatırım. Amerikan reklâmcılığında ihtilâl yaratmak istiyordum. Dorothy, okulu bitirince ikimizin de işe girebileceğini söyledi. Ama ben onu bütün hayatı boyunca zengin olarak yaşadığı için o havata katlanamayacağını söyledim. Dorothy, benim kendisini onun beni sevdiği kadar sevmediğimi söyledi, ben de bunun doğru olduğunu söyledim. Ayrılmamızın en büyük nedenlerinden biri de bu söz oldu.

«Dorothy bağırıp çağırmaya, ağlamaya başladı, benim pişman olacağımı söyledi bundan sonra. Az sonra da taktiğini değiştirip haksız olduğunu kabul etti ve aynı şekilde yaşamaya devam ederek beklememizi söyledi. Ama ben başından beri kendimi biraz suçlu hissettiğim için, hazır yolun burasına kadar gelmişken tamanma varmayı düşündüm. Üstelik tatil başı bunun tam zamanıydı. Ona aramızdaki herşeyin artık bitmiş olduğunu söyledim. Biraz daha ağladı, biraz daha 'Sonra pişman olacaksın' dedi ve maceramız da böylece sona erdi. iki gün sonra da New York'a gitti.»

Ellen, «Bütün tatil boyunca suratından düşen bin parçaydı,» dedi.

Powell, kadehinin ıslak dibiyle masanın üzerinde daireler çizerek, «Tatilden sonra daha da kötüydü,» diye devam etti. «Hâlâ aynı derslere giriyorduk. Ben sınıfın önünde oturur arkaya bakmaya cesaret edemezdim. Bahçede de hep karşılaşır dururduk. Stoddard'dan bıktığıma karar verip New York Universitesi'ne yazıldım.» Ellen'in yüzündeki ifadeyi görünce, «Ne o? Yoksa inanmıyor musun?» diye sordu. «New York Üniversitesi'nin kâğıtları hâlâ yanımdadır. Dorothy'nin, kendisine verdiğim bileziği iade ederken yazdığı mektup da yanımda, istersen göstereyim.»

Ellen, «hayır,» dedi. «İnanıyorum sana. Zaten bütün iş de burada ya. »

Powell ona şaşkın şaşkın bakarak devam etti. «Ben ocak sonlarında buradan ayrılırken o başka birinle gezmeye başlamıştı. Ben—»

Ellen öne doğru eğildi, «Başka biri mi?»

«Onları bir arada gördüm birkaç kere. Demek ki, bu kadar büyük bir darbe olmamış diye düşünmüştüm hatta. Vicdanım temiz olarak ayrıldım buradan. Hatta kendimi üstün bile görüyordum.»

Ellen, Kimdi o,» diye sordu.

«Kimi soruyorsun?»

«Öteki adamı?»

«Tanımıyorum. Benim girdiğim derslerden birine girdiğini sanıyorum. Dur da anlatacaklarımı bitireyim.»

«Mayıs başında New York gazetelerinden birinde Dorothy'nin intihar ettiğini okudum. İki üç satır bir şeydi. Hemen Times Meydanı'na gidip bir Clarion-Ledger aldım. O hafta hergün Clarion'u aldım. Sana gönderdiği mektupta ne yazdığını merak ediyordum. Ama bunu hiç açıklamadılar. Neden intihar ettiğini yazmadılar...»

«Neler hissettiğimi düşünebiliyor musun ? Benim yüzümden bu işe kalkışmadığını biliyordum ama bana karşı duyduğu da bir çeşit bir bağımlılıktı. Bunun suçlusu da bendim.

«Bundan sonra derslerime devam edemedim. Notlarım hergün biraz daha kırık geliyordu. Ona karşı yaptığımı haklı göstermek için deliler gibi çalışıyordum. Her sınavdan önce soğuk terler döküyordum. Sınav sonunda da hep kırık notlar alıyordum. Yıl ortasında okul değiştirdiğime yordum bunu. New York Üniversitesi'nde Stoddard'da okuduğumdan başka dersler okumak zorunda kalmıştım. Eylül'de tekrar buraya dönmeye karar verdim. «Acı acı gülümsedi.» Belki de kendimi suçlu olarak hissetmediğime inandırmak için.»

«Her neyse bu da bir yanlışlık olmuştu. Birlikte gittiğimiz yerlere gittikçe, Belediye Sarayı'nın önünden her geçişte...» Kaşlarını çattı. «Kendi kendime bunun onun kabahati olduğunu, herhangi bir kızm böyle bir olayı omuz silkerek geçiştireceğini söylerdim. Ama bana bir faydası olmazdı bunun. Artık öyle bir an geldi ki binanın yanından geçebilmek işin yolumu değiştirmeye başladım. Tıpkı bu akşam aydınlık boşluğuna baktığım gibi kendimi zorluyordum buna... Onu orada iken gözlerimin önüne getirmek istiyordum.. »

«Ben de öyle. Ben de bakmak istedim. Doğal bir tepki olmalı herhalde, dedi.

Powell, «Hayır,» diye cevap verdi. «Sen sorumlu olmanın ne demek olduğunu bilmezsin... » Ellen'in acı gülümsemesini görünce, «Niye gülümsüyorsun?» diye sordu.

«Birşey yok.»

«İşte.. hepsi bu kadar. Şimdi de sen bana onun hamile olduğu için., hem de iki aylık hamile olduğu için intihar ettiğini söylüyorsun. Berbat birşey ama beni kendime getirdi bu haber. Eğer onu terketmemiş olsaydım ölmeyecek olduğunu biliyorum ama insan herşeyi de önceden bilemez ki. Eninde sonunda sorumluluğun da bir sınırı vardır. Eğer devamlı olarak geriye gitmekte ısrar edersen herkesi suçlayabilirsin.» içkisini bitirdi. «Polise gitmediğine sevindim,» dedi. «Onu öldürmüş olacağım da nereden geldi aklına?»

Ellen, «Biri öldürdü onu,» dedi, Powell kızın yüzüne baktı. Piyano susmuştu. Birdenbire çöken sessizlikte Ellen arkasındaki bölmede oturan kimsenin yerinde kımıldadığını duydu.

Öne doğru eğilerek konuşmaya başladı, Powell'e Dorothy'nin yazdığı mektubu, nüfus kâğıdını, bir eski, bir yeni, bir mavi'yi anlattı.

Kız sözünü bitirene kadar Powell hiçbir şey söylemedi. Sonra, «Aman Allahım,» dedi. «Rastlantı olamaz bunlar» —o da Ellen kadar hevesliydi bunun intihar olmadığını ispat'için.

Ellen, «Onunla birlikte gördüğün bu adam kimdi?» diye sordu. «Onun kim olduğunu bilmediğine emin misin?»

«O dönemde benimle birlikte aynı derslere girdiğini hatırlıyorum. Ama sık sık dolaştıkları zaman artık sınavlar başlamıştı, derslere girmiyorduk, onun için adınrhiç duymadım. Hem zaten ben birkaç gün sonra New York'a gittim.»

«Onu bir daha görmedin mi?»

«Bilmem ki. Emin değilim. Stoddard büyük bir yer.»

«Adını bilmediğine emin misin ?»

«Şimdi bilmiyorum ama bir saata kadar öğrenirim.» Powell güldü. «Adresi var bende.»

■

SANA onları iki kere gördüğümü söylemiştim ya. ikinci defa üniversitenin karşısındaki lokantada görmüştüm. Dorothy'yi orada görünce pek şaşırmıştım, pek sık gidilen bir yer değildi orası. Zaten ben bunun için oraya gidiyordum. Ben tezgâhın başına oturana kadar görmemiştim onları, oturduktan sonra da Dorothy beni aynadan görmüş olduğu için kalkmak istemedim. Ben tezgâhın ucunda oturuyordum, yanımda iki kız, onların yannıda Dorothy'le bir adam vardı. Bira

içiyorlardı.

«Dorothy beni görür görmez durmadan konuşmaya, adamın koluna dokunmaya başladı. Bana yeni birisini bulduğunu göstermeye çalışıyordu. Sonra gitmek üzere kalktıkları zaman o aramızda oturan iki kıza dönerek selâm verdi ve gereğinden yüksek bir sesle adama, 'Haydi gel kitaplarımızı sende bırakırız,' dedi. Bana adamla ne kadar dost olduğunu göstermek istiyor diye düşünmüştüm.

«Onlar kapıdan çıkar çıkmaz kızlar dedikodu yapmaya, adamın ne kadar yakışıklı olduğunu söylemeye başladılar. Kızlardan biri, 'Geçen yıl da bilmem kimle geziyordu. Anlaşılan parası bol olanlara düşkün' dedi.

«Dorothy benim kendisini bıraktığımdan dolayı kederli olduğu için önüne ilk çıkan bir para avcısının eline düşer korkusuyla ben de dışarı fırlayıp onları izlemeye başladım.

«Üniversiteden az ötede bir evin önünde durdular. Adam cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı, içeri girdiler. Ben de az sonra gidip adresi defterlerimden birinin içine yazdım. Daha sonra evde yoklarken bir telefon edip adamın kimliğini öğrenmeyi düşünmüştüm. Okulda kızlara ondan söz ettiğimi de hatırlıyorum.

«Ama o telefonu hiç etmedim. Bir gün yolda yürürken birdenbire yapmak istediğim şey kafama dank etti. İki kız konuşurken, üstelik kıskançlıkla konuşurlarken duyduğum bir söz yüzünden ne diye adam hakkında soruşturma yapacaktım. Nasıl olsa Dorothy'ye benden kötü bir davranışta bulunamazdı. Üstelik birbirlerine uyup uymadıklarını da bilmiyordum ki.»

Ellen, merakla, «Adresi hâlâ var mı? diye sordu.

«Zannederim. Bütün eski defterlerim odamda bir bavulda duruyor. İstersen şimdi gider bakarız.»

«Tamam. Ondan sonra bir telefon ettik mi adım sanını öğreniriz.»

Powell para cüzdanını çıkartırken, «Ama unutma ki aradığın kimsenin o olduğundan emin değildin,» dedi.

«Odur mutlaka.» Ellen kalktı. «Gitmeden önce bir telefon etmem gerekiyor.»

«Yardımcına mı? Hani beş dakikada gelmediğin takdirde polise telefon edecek olana mı ?»

Kız gülerek, «Evet,» dedi «Aşağıda değildi ama gerçekten biri var.»

Loş salona girerek bir kenarda ayağa dikilmiş tabut gibi duran telefon

kulübesine girdi. 51000'i çevirdi :

«KBRI radyo istasyonu, iyi geceler.»

«İyi geceler. Gordon Gant'le konuşmak istiyordum.»

«Özür dilerim Bay Gant şimdi stüdyoda. Eğer saat onda telefon edebilirseniz binadan çıkmadan önce kendisini bulabilirsiniz.»

«Stüdyodayken konuşamaz mıyım?»

«Ne yazık ki program esnasında stüdyoya bağlantı yapamıyoruz, efendim.»

«Peki, kendisine verilmek üzere bir not bırakabilir miyim?»

Kadın not bırakılabileceğini söyleyince Ellen, ona Powell'in zararsız olduğunu fakat aranan kişiyi tanıyabilmesi ihtimali bulunduğunu ve saat onda Povyell'in evinde olacaklarını Gant'in kendisini oradan aramasını yazdırdı.

«Telefon numarası bırakacak mısınız?»

«Hay Allah..» diyerek Ellen çantasını karıştırdı.» Numarası yok ama adresi yazın lütfen 1520 West, Otuzbeşinci sokak.»

Kadın yazdıklarını bir kere okudu. Ellen, «Tamam,» dedi. «Lütfen eline geçmesini sağlayın olmaz mı?»

Kadın soğuk bir sesle, «kuşkusuz,» diye karşılık verdi.

«Çok teşekkür ederim.»

Ellen geri döndüğü zaman Powell garsonun uzattığı tepsiye bozukluk paralar dolduruyordu. Garson gülümsedi ve sessizce çekildi. Ellen, «Oldu» dedi. Yanında duran pardösüsünü giyerken, «Bu aradığımız adamın tipi nasıl bari,» diye sordu. «Kızların kendisini yakışıklı bulduğunu öğrenmiştik.»

Powell cüzdanım cebine sokarken, «Sarışın, uzun boylu..» dedi.

«Bir sarışın daha mı ?»

«Dorothy sarışınlardan hoşlanırdı.»

Ellen pardösüsünü giyerken gülümsedi «Babamız da sarışındır,» dedi. «Yani saçları dökülene kadar sarışındı. Üçümüz de...» Ellen'in pardösüsünün kolu yandaki bölmeye sarmıştı. «Özür dilerim,» diyerek başını uzattığı zaman orasının boşalmış olduğunu gördü. Masanın üstünde boş bir kokteyl kadehi, bir kâğıt dolar ve dantel gibi kesilmiş bir kâğıt peçete vardı.

Powell, kızın giyinmesine yardım ettikten sonra kendi de giyindi, «Tamam

mıyız?» diye sordu.

«Hazırım.»

Taksi Powell'in evi önünde durduğu zaman saat 9'u beş geçiyordu. Otuzbeşinci sokak, sokak ışıklarının yere vurmak için dallar yapraklar arasından geçmek zorunda oldukları sakin bir sokaktı. Taksi uzaklaşınca Ellen'le Powell karanlık ve tahtaları gıcırdayan bir merdivenden çıktılar. Powell bir iki başarısız darbeden sonra anahtar deliğini buldu ve kapıyı açtı. Geri çekilerek Ellen'e yol verdi. Sonra bir eliyle kapıyı kapatarak diğeriyle elektrik düğmesini çevirdi.

Powell yukarı çıkan merdivene doğru giderek «Yukarısı berbat, misafir falan beklediğim yoktu, sen burada kal,» dedi. «Pansiyoncu kadın hastanede.» İlk basamakta geriye dünerek, «Benim aramam üç beş dakika sürer,» dedi. «Mutfakta kahve var. istersen bir kahve yapıver.»

Ellen, pardösüsünü çıkararak, «Olur,» diye cevap verdi.

Powell koşa koşa yukarı çıktı. Odasının kapısı tam merdivenin karşısındaydı. Işığı yakıp, pardösüsünü bir kenara fırlattı. Pencerenin yanındaki yatağı yapılmamıştı, her taraf darmadağındı. Yatağın üzerine oturup altından bavulunu çekecekken birden durdu, ayağa kalktı ve dolap kapısıyla koltuğun arasında sıkışmış olan masaya gitti. Üst çekmeceyi açarak bir sürü kâğıt, kırık çakmak, mendil arasında birşeyler aradı. Sonunda aradığım çekmecenin dibinde bulmuştu. Kâğıdı aldığı gibi merdiven başına koşarak aşağı seslendi. «Ellen!»

Ellen mutfakta gazocağının başındaydı. «Geliyorum,» diye cevap verdi. Yemek odasından geçip oturma odasına geldi. Merdivenin altında durarak «Buldun mu?» diye sordu.

Powell, «Hayır,» dedi. «Ama belki bu kâğıdı görmek istersin diye düşündüm de.» Kâğıdı aşağıya attı. «Hâlâ şüphe ediyorsan..»

Kâğıt, Ellen'in önüne düşmüştü. Ellen kâğıdı kaldırınca bunu New York Üniversitesi'ndeki karnesinin fotokopisi olduğunu gördü «Hâlâ şüphe ediyor olsaydım, şimdi burad olmazdım, değil mi?» diye seslendi.

Powell, «Doğru, doğru,» diyerek odasına girdi.

Ellen karneye bir daha baktığı zaman Powell'in notlarının gerçekten zayıf olduğunu gördü. Kâğıdı masanın üzerine bırakıp mutfağa döndü.

Powell, yatağının önünde dizçökerek elini altına uzattı ve bavulunu çekti. Cebinden anahtarlarını çıkarttı, bavulun iki kilidini açtı. Anahtarları cebine

soktu. Bavulun içi eski defterler, bir tenis raketi, bir şişe Canadian Club viskisi, bir çift golf ayakkabısı ve daha bir sürü ıvır zıvırla doluylu. Büyük eşyaları çıkartıp yere koydu.

Bavulun altında dokuz tane defter vardı: açık yeşil kaplı, kenarları telli defterler. Hepsini bir araya toplayarak ayağa kalktı. Defterlerin her iki kabına da bakıyor, aradığını bulamayınca yine bavulun içine atıyordu.

Yedinci defterin arka kapağında buldu aradığını. Kurşun kalemle yazdığı adres biraz silinmişti ama yine de okunabiliyordu. Son iki defteride bavula at tıktan sonra arkasına döndü, Ellen'e seslenmek için ağzını açtı.

Fakat ağzından ses çıkmadı. Sevinçli ifadesi bir an yüzünde birdenbire durulmuş film gibi dondu, sonra yavaş yavaş çözüldü ve kayboldu.

Karşısındaki dolabın kapısı açılmış ve içinde bir adam belirmişti. Uzun boylu, sarışın bir adam. Eldivenli sağ elinde kocaman bir tabanca vardı.

■

TERLİYORDU. Ama soğuk bir ter değildi bu: hava geçirmeyen pardösüsünün içinde kapalı dolapta ayakta durmaktan meydana gelen bir terdi. Elleri de terliyordu; içi tüylü kalın eldivenleri de hava geçirmiyorlardı.

Fakat bütün gece cebinde taşıdığı otomatik tabancası şimdi elinin bir parçası gibiydi, ağırlığını hiç hissetmiyordu. Kurşunun izleyeceği yolu sanki çizilmiş gibi görüyordu. A noktası: titremeden duran namlunun ucu; B noktası: İovva'dan alındığı şüphesiz olan ceketin yakası altındaki yürek. Elindeki 45 lik Colt'a bir kere, gerçekliğini tartmak istermiş gibi baktıktan sonra dolaptan bir adım öne çıkarak AB çizgisinin uzunluğunu bir adım kısalttı.

Bay Dwight Powell'in yüzünün aptalca eriyişinden haz duyarak, haydi birşeyler söyle bakalım şimdi, diye düşündü. Başla konuşmaya. Yalvar. Konuşamaz herhalde. Kokteyl salonunda o kadar konuştuktan sonra artık söyleyecek birşeyi kalmamıştır.

Powell tabancaya bakarak, «Sen., sen Dorothy'nin yanındaki adamsın,» dedi.

«Sen de amma çok konuşan bir insanmışsın. Kokteyl salonunda kulaklarım düşecek sandım.» Powell'in büyüyen gözlerini görünce gülümsedi. «'Dorothy'nin ölümünden ben sorumluyum',» diye alay etti. «Yazık. Çok yazık doğrusu.» Bir adım daha yaklaştı. Sol elini uzatarak, «Not defterini lütfen,» dedi. «Oyun oynamaya kalkışayım deme sakın.»

Powell'in uzattığı defteri aldı, bir adım geri gitti, gözünü ne tabancadan ne de Powell'den ayırmadan defteri elinde kıvırarak kapağına baktı. «Bunu bulmuş olduğuna üzüldüm doğrusu,» dedi. «Dolabın içindeyken bulamayacağını umut etmiştir.» Kıvırdığı defteri cebine soktu.

«Demek onu sen öldürsün... »

«Lütfen bağırmadan konuşalım. Aşağıdaki detektif kızın keyfini kaçırmak istemeyiz, değil mi?» Bay Dwight Powell'in öyle bomboş durması keyfini kaçırmıştı. Belki de anlamayacak kadar aptaldı... «Belki farkında değilsin ama bu elimdeki gerçek bir tabancadır, ve doludur.»

Powell cevap vermedi. Hâlâ tabancaya bakıyordu, ama bu bakışı ilgisiz bir bakıştı, yılın ilk uğur böceğine bakarmış gibi.

«Bana bak, seni öldüreceğim şimdi.»

Powell karşılık vermedi.

«Sen kendini bu kadar incelemeye meraklısın? Sövle bakalım şimdi ne hissediyorsun? Dizlerinin titrediğine bahse girerim. Soğuk terler dökmeye başladın mı?»

Powell, «Dorothy oraya nikâh için gittiğini sanıyordu,» dedi.

«Unut onu artık! Sen şimdi kendi başına gelecekleri düşün.» Niçin titremiyordu. Yoksa kafasızın biri miydi bu?

«Niçin öldürdünonu?» Powell sonunda gözlerini tabancadan kaldırmıştı. «Onunla evlenmek istemiyorsan bırakıp gidebilirdin. Bu, onu öldürmekten daha iyi olurdu.»

«Onun hakkında konuşma dedim sana. Nen var senin böyle ? Blöf mü yapıyorum sanıyorsun ? Ha, öyle mi? Eğer—»

Powell ileri doğru sıçradı.

Bir adım bile atamamıştı ki silah patladı. AB çizgisi bir kurşunla tam olarak çizilmişti şimdi.

Ellen mutfakta durmuş hem açtığı radyoyu dinliyor hem de her taraf kapalı olduğu halde bu serin rüzgârın nereden geldiğini düşünüyordu.

Mutfağın köşesindeki kapının perdesini aralayınca kapı tokmağına yakın camın kırılmış olduğunu gördü. Cam parçalan yere serpilmişti. Dwight'ın bundan haberi olup olmadığını düşündü. İnsan hiç olmazsa süpürür.

Tam bu anda duydu silah sesini. Ses kaybolurken sanki yukarıda ağır birşey düşmüş gibi mutfağın lambası titredi. Sonra bir sessizlik çöktü.

Radyo, «Gong çaldığı zaman saat tam on olacaktır,» diyordu.

Ellen, «Dwight» diye seslendi.

Karşılık yoktu.

Yemek odasına geçip daha yüksek sesle seslendi «Dwight?»

Oturma odasından merdiven başına giderken tereddüt etti. Yukardan hiçbir ses gelmiyordu. Bu sefer boğazı korkudan kupkuru kesilmişti seslenirken

Bir dakika daha hiç ses çıkmadı. Sonra bir ses, «Yukarı gel, Ellen,» dedi.

Yüreği küt küt atarak çıktı merdivenleri. Sağdan bir ses, «Buraya,» dedi. Aydınlık odadan içeri girdi.

Gözüne ilk çarpan şey Powell'in yerde bacakları ~ açılmış yatan vücudu oldu. Ceketi açıktı. Yüreğinin üzerindeki kara bir lekeden yayılan kanlarla beyaz gömleği kıpkızıl kesilmişti.

Ellen yere yığılmamak için kapının pervazına dayandı. Sonra gözlerini Powell'in berisinde, elinde tabanca tutan adama kaldırdı.

Birden gözleri sulandı, bir türlü dudaklarına kadar yükselemeyen sorularla yüzü katılaştı.

Adam tabancanın namlusunu çevirerek, «Ben dolaptaydım,» dedi. Kızın gözlerinin içine bakıp, sorulmayan soruların cevabını veriyordu. «Bavulunu' açıp bu tabancayı çıkardı. Seni öldürecekti. Üzerine atladım. Tabanca ateş aldı.»

«Hayır., olamaz., olamaz..» Kız eliyle alnını ovuşturdu. «Ama sen., sen nasıl..»

Adam tabancayı cebine soktu. «Ben de kokteyl salonunda, sizin hemen yanınızdaydım,» dedi. «Seni buraya gelmen için kandırdığını duydum. Telefon kulübesindeyken de çıkıp geldim buraya.»

«Ama o bana...»

«Onun sana neler söylediğini duydum, tyi bir yalancıydı.»

«Aman Tanrım, ben de inamıştım ona., inanmıştım ....

«Senin çektiklerin de hep bu yüzden zaten. Herkese inanıyorsun....

Ellen titredi.

Adam, Powell'in açık bacakları arasından geçerek kızın yanına geldi.

Kız, «Ama ben hâlâ anlamıyorum,» dedi. «Sen nasıl olur da kokteyl salonunda olursun..?»

Kızın karşısında kolları açık, savaştan dönen bir asker gibi duruyordu.«Bana bak, kadın kahramanlar en son anda kendilerini kurtaranlara bu kadar çok sofu sormazlar. Baha adresini verdiğin için talihine şükret o kadar Senin aptal olduğunu düşünürdüm ama kendini öldürtmene de razı gelemezdim.»

Kız hıçkırarak kendini erkeğin kolları arasına attı. Deri eldivenli eller kızın sırtını okşadı, «Haydi, haydi Ellen birşey yok. Herşey düzeldi artık.»

Ellen yanağını erkeğin omzuna dayadı Hıçkırarak, «Oh, Bud!» dedi. «Sağol Bud! Sen olmasaydın halim ne olacaktı?.

■

AŞAĞIDA telefon çaldı.

Kız geri çekilirken Bud, «Cevap verme,» dedi.

«Ama kim olduğunu biliyorum.»

«Hayır, cevap verme. Nasıl olsa komşular silah sesini duymuşlardır Birkaç dakikaya kadar polis buraya gelir. Gazeteciler de peşlerinden.» Bunun anlamını kavraması için bir süre sustu, sonra, «Bunun gazetelere geçmesini pek istemezsin, değil mi? diye devam etti «Dorothy hakkında her şeyi ortaya açacaklar, resimler... »

«Onlara engel olamayız..»

«Ben bir yol biliyorum. Aşağıda arabam var. Seni otele götürüp hemen buraya dönerim. «Işığı söndürdü.» Eğer o zamana kadar polis gelmemişse ben telefon eder çağırırım Gazeteciler gelince sen burada olmazsın böylece. Ben de gazeteciler gitmeden ifade vermem. Polis seni sonra sorguya çeker ama böylece gazeteciler de senin varlığından habersiz olmuş olurlar.» Kızı dışarı çıkardı. «Sen babana haber verince de, o bütün forsunu kullanıp senin ve Dorothy'nin adını dillere düşürtmez. Powell'in sarhoş olduğunu, benimle kavgaya başladığını filan söylerler.»

Telefon sustu.

Merdivenlerden inerken kız, «Seni bırakıp gitmeye gönlüm razı olmuyor..» dedi.

«Ama neden? İşi yapan benim, sen değilsin. Se*nin burada olmadığını da söyleyecek değilim. Benim sözüme inanmaları için senin tanıklığına ihtiyacım olacak zaten. Benim bütün istediğim gazetelerin bunu dört bir yana yaymamaları.» Oturma odasına inerlerken kıza dönüp elini tuttu. «Güven bana. Ellen.»

Kız derin derin içini çekerek sorumluluğu ve gerginliği attı omuzlarından. Bud'a minnettardı. «Pekâlâ,» dedi. «Ama beni senin götürmene ihtiyaç yok. Bir taksi bulurum nasıl olsa.»

«Bu saatta telefonla çağırmadığın takdirde taksi falan bulamazsın. Tramvaylar da saat ona kadar çalışıyorlar zannedersem.» Kızın pardösüsünü tuttu.

Ellen, «Arabayı nereden buldun?» diye sordu.

«Bir arkadaştan ödünç aldım.» Işıkları söndürerek kapının önüne çıktı «Haydi, Ellen. Fazla vaktimiz yok.»

Arabayı karşı kaldırımın yanma elli metre kadar aşağıya park etmişti. Eski bir Buick'ti bu. Ellen'in girmesi için kapıyı açtı, sonra öteki kapıya giderek direksiyonun başına geçti. Ellen, elleri kucağında, sessiz oturuyordu. «Hasta filan değilsin ya?»

«Hayır,» diye karşılık verdi Ellen. Sesi zayıf ve bitkindi. «Beni., öldüreceğini düşünmek...» içini çekti. «Hiç olmazsa Dorothy konusunda haklıymışım.

Onun intihar etmediğini biliyordum.» Gülümsemeye .çalıştı. «Bir de sen buraya gelmeme engel olmak istemiştin.. »

Bud; motoru çalıştırdı. «Evet,» dedi. «Haklıymışsın.»

Kız bir süre konuşmadı. «Neyse bunun da iyi bir yanı oldu.» dedi.

«Neymiş o?»

«Hayatımı kurtardın. Gerçekten de hayatımı kurtardın. Babamla tanıştığın zaman ileri süreceği bütün itirazları yok etmeye yeter bu.»

Washington Caddesi'nde birkaç dakika gittikten sonra Ellen, Bud'a yaklaşarak koluna girdi. Kalçasına sert bir şey değdiği zaman bunun tabanca olduğunu anladı ama geri çekilmek istemedi.

«Bak, Ellen, bu işin sonu pek berbat olacak.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Adam öldürme suçundan içeri atacaklar beni.»

«Ama sen onu öldürmek istemedin ki! Sen onun elinden tabancasını almaya çalışıyordun.»

«Biliyorum ama yine de tutuklayacaklar beni.. kırtasiyecilik yanı çoktur bu işin...» Bir an yanında sokulmuş duran kıza baktıktan sonra başını yine ileriye çevirdi. «Ellen., otele gittiğimiz zaman eşyalarım alıp çıkmaz mısın... İki saatta Caldwell'de oluruz..»

«Bud!» Şaşırmıştı Ellen. «Böyle birşey yapamayız!»

«Neden yapamayalım ? Senin kız kardeşini öldürmemiş miydi? Hak ettiğini aldı sonunda. Niye biz de karışalım—»

«Hayır, olmaz» diye diretti kız. «Bunun kötü birşey olmasının yanısıra ya senin onu... öldürdüğünü anlarlarsa. O zaman kaçtığın için dünyada senin sözüne inanmazlar.»

«Benim olduğumu anlayamazlar ki. Elimde eldiven var, parmak izi bırakmadım. Beni orada seninle ondan başka kimse de görmedi.»

«Ama ya bulurlarsa! Ya da başkasını suçlarlarsa? O zaman ne olur?» Bud karşılık vermedi. «Ben otele gider gitmez babama telefon ederim. O avukatları falan hep ayarlar. Sıkıntılıb ir iş olacağını kabul ederim ama kaçmak... »

«Budalaca bir fikirdi. Zaten senin kabul edeceğini sanmamıştım.»

«Bud, sen böyle birşeyi yapmazdın, değil mi?»

«Ben son bir çare olarak başvurdum buna.» Direksiyonu birden çevirerek aydınlık Washington Caddesinden karanlık bir sokağa daldı.

Ellen, «Bu caddeden gitmeyecek miydik?» diye sordu.

«Bu yol daha kısa. Trafik de az burada.»

Ellen, sigarasını küllüğe silkerek, «Benim anlamadığım şey için bana terasta birşey yapmadığı» dedi. Sol bacağını altına almış, Bud'ın koluna yaslanmıştı, sigara dumanını çektikçe içine bir rahatlık geliyordu.

«Gece vakti oraya girdiğinizi gören olmuştur. Asansörcünün veya başka birisinin kendisini sonradan tanıyacağından korkmuştur.»

«Belki de. Ama beni evine götürüp orada... orada öldürmeye kalkışması daha tehlikeli değil miydi?»

«Belki de evde öldürmeyecekti. Belki seni arabaya bindirip, uzakta bir yerde öldürecekti.»

«Arabası yoktu ki.»

«Bir tane çalardı. Araba çalmak da iş mi sanki» Karşıdan gelen bir arabanın farları bembeyaz yüzünü aydınlattı Bud'ın.

«Ne kadar da yalan söyledi bana. 'Onu seviyordum. New York'taydım. Sorumlu hissediyorum kendimi.'» Başını acı acı sallayarak sigarasını küllüğe bastırdı. Birden «Aman Allahım!» dedi.

Bud kıza baktı, «Ne oldu?»

Kızm sesi yine bitkindi. «Bana New York Üniversitesi'nden aldığı karneyi göstermişti... New York'taydı demek ki...»

«Sahteydi herhalde. Orada büroda birini tanıyordu anlaşılan Böyle karnelerin sahtelerini yaptırtmak çok kolaydır»

«Ama ya sahte değilse... ya gerçeği söylemişse.. »

«Tabancasını çekmesi yeter delil değil mi? Yalan söylediğini ispat etmez mi bu ?»

«Emin misin, Bud? Belki de tabancayı bir kenara koyup altından defteri çıkaracaktı.»

«Tabancayı eline almış kapıya gidiyordu.»

«Aman Yarabbim, bir de Dorothy'yi öldürmemişse...» Bir an sustu. «Polis araştırma yapar,» dedi sonra. «Onun burada Blue River'de olduğunu ispat ederler! Dorothy'yi onun öldürdüğünü ispat ederler!»

«Ederler.»

«Fakat eğer o öldürmemişse —ve bu akşam olanlar büyük bir yanlışlıksa— seni suçlamazlar, değil mi Bud? Sen bilemezdin ki. Sen onu tabancayla gördün. Seni suçlayamazlar.»

«Doğru.»

Ellen ayağını altından çekti. Arabanın saatına baktı. «Onu yirmi beş geçiyor. Otele varmış olmalıydık şimdiye kadar.»

Bud karşılık vermedi.

Kız camdan dışarı baktı. Gittikleri yolda ne sokak ışıkları ne de bina vardı. Göğün yıldızların parıltısıyla daha da koyulaşan karanlığı altında kapkaranlıktı ortalık «Bud, şehire buradan gidilmez.»

Bud karşılık vermedi.

«Bud yanlış yolda gidiyorsun!»

■

POLİS Müdürü Eldon Chesser; «Benden ne istiyorsun?» diye sordu.

Gordon Gant, «Arabanın peşinden gidin. İşte bunu istiyorum,» dedi.

«Hah ha ha,» diye güldü Chesser. «Komşudaki adamın tek gördüğü şey koyu renkli bir otomobil. Silah sesinden sonra bir kadınla bir erkeğin evden çıkıp koyu renkli bir otomobile bindiklerini görmüş. Şu anda şehirde içinde bir kadınla bir erkek olan kaç tane koyu renkli araba var, biliyor musun. Sen deli gibi içeri gelene kadar kızın nasıl birşey olduğunu bile bilmiyordu. O zaman da Cedar Rapids'e varmış olurlardı. Ya da buradan iki sokak ötede bir garajda, bilemeyiz ki.»

Gant odayı arşınlayarak, «Peki ne yapacağız» diye sordu.

«Beklemekten başka çaremiz yok. Devriye arabalarına haber verdim. Otursana.»

Gant aksi aksi, «Evet, otur,» dedi. «Kız öldürülebilir diyorum size!» Chesser karşılık vermedi. «Geçen yıl kız kardeşi, şimdi de kendisi.»

«Haydi bakalım, yine başladık.» Chesser gözlerini kapattı. Ağır ağır, «kız kardeşi intihar etti,» dedi. «Yazdığı mektubu ben kendi gözlerimle gördüm. Elyazısı uzmanı...» Gant homurdandı. «Peki kim öldürdü onu?» diye sordu Chesser «Sen bunun Powell olduğunu düşündüğünüzü ama sonra kızın sana Powell'in suçsuz olduğu hakkında haber bıraktığını söylüyorsun. Sonra da bulduğun bu New York Üniversitesi karnesine göre adamın geçen yü buralarda olmadığı da anlaşılıyor. Tek şüpheli kimse yapmadıysa bu işi, kim yaptı öyleyse? Karşılık: Hiç kimse.»

Polis Müdürü'nün sesi gergindi. Gant, «Ellen bıraktığı notta PovveH'in katilin kişiliği hakkında bilgisi olduğunu bildirmişti.» dedi. «Katil, PovveH'in...»

«Bu geceye kadar katil filan yoktu. Kız kardeşi intihar etmişti.» Gözlerini kırpıştırarak tavana baktı.

Gant adama ters ters bakarak odada bir aşağı bir yukarı yürümeye devam etti.

Chesser birkaç dakika sonra, «Şimdi her şey aydınlandı,» dedi.

«Öyle mi?»

«Evet. Sen beni burada tembel tembel oturuyor sanıyordun, değil mi ? Oysa ayaklarını böyle başından yukarıda tutarsan daha iyi düşünürsün. Bütün kan insanın beynine gider.» Boğazını temizledi. «Adam saat ona çeyrek kala eve camı kırıp giriyor. Komşu cam sesini duymuş ama önem vermemiş. Bir iki dakika sonra da Powel'le kız geliyorlar. Adam yukarıda bu sırada. PovveH'in dolabına saklanıyor — Bü tün elbiseler bir yana itilmişti. Powell'le kız mutfağa giriyorlar. Kız radyoyu açıyor, kahve yapmaya başlıyor. Powell yukarı çıkıyor. Belki de bir ses işitmiştir. Adam dolaptan çıkıyor. Bavulda eldiven izleri bulduğumuza göre daha önce bavulu açmaya çalışmış olmalı. Powell'e bavulu açtırıp içini karıştırıyor. Her şey yere saçılmış. Belki para ya da başka bir şey buluyor. Her neyse, Powell adamın üzerine atlıyor. Adam Powell'i vuruyor. Belki de korkuyor, — ateş etmek niyeti olmayabilir — çoğu korkar zaten, silahı da başkalarını korkutmak için taşırlar. Ama sonunda hepsi de katil olurlar. Kırk beşlik bir tabanca. Her halde eski bir askerî Colt tabancası. Milyonlarcası vardır şu anda.

«Bu sırada kız koşa koşa yukarı çıkıyor — yukarı kapıda da kahve fincanlarında bulduğumuz parmak izlerini bulduk — Adam ise artık korkmuş durumda, düşünecek zamanı kalmamış... Kızı kendisiyle birlikte gitmesi için zorluyor.»

«Neden ama? Onu da burada Powell gibi... bırakamaz mıydı?»

Bunu bana sorma. Belki de cesaret edemedi. Belki de aklına başka şeyler geldi. Bu tip adamlar ellerinde silah, silahın ucunda da güzel bir kız gördüler mi başka başka şeyler düşünürler.»

Gant, «Teşekür ederim,» dedi. «Bu anlattıklarınız beni epey rahatlattı doğrusu. Çok teşekkür ederim.»

Chesser içini çekti. «Otur bari. Beklemekten başka yapacağımız hiçbir şey yok.»

Gant oturdu. Eliyle alnını kaşıdı.

Chesser başını tavandan indirdi. Gant'e bakmaya başladı. «Kız senin nen oluyor?» diye sordu. «Dostun falan mı?»

Gant, «Hayır,» diye cevap verdi. Sonra Ellen'in odasında okuduğu mektubu hatırlayarak, «Wisconsin'de bir dostu vardı,» dedi.

■

FARLARIN yarışan ışık adacıkları arasında son hızla ilerleyen araba, asfaltın

üzerinde kayıyordu. Kilometre göstergesi tam seksenin üstündeydi. Gaz pedalı üstündeki ayak bir heykel ayağı kadar hareketsizdi.

Bud, arabayı sol eliyle kullanıyor, arada bir monotonluğu bozmak için arabayı sağa sola savuruyordu. Ellen kapı dibinde yığılıp kalmıştı. Gözlerini avuçları içinde sıktığı mendilinden ayırmıyordu. İkisinin arasında Bud'un eldivenli sağ eli duruyordu. Tabancanın namlusu kızın kalçasına dayalıydı.

Ellen inleye inleye ağlamıştı.

Bud her şeyi anlatmıştı. Sık sık kızın yüzüne bakarak acı bir sesle her şeyi anlatmıştı. Arasıra durakladığı oluyordu hikâyesinin bazı yerlerinde. Tıpkı izinli dönmüş bir askerin madalyalarını nasıl kazandığını anlatırken, sakin kasaba halkına süngüsünün düşmanın barsaklannı nasıl parçaladığını tarif ederken duraklaması gibi. Fakat kendisinden madalyalarını nasıl aldığını anlatmasını isteyenler onlar değil miydi? Kimsenin barsaklannı deşmek zorunda kalmayan sakin insanlar. Böylece Ellen'e hapları, terası, Dorothy'yi neden öldürmesi gerektiğim, Caldwell'e ve Ellen'in peşine niçin gitmek zorunda olduğunu, Dorothy'den onun sevdiği sevmediği şeyleri öğrendiğini kendisini Ellen'in aradığı erkek sandıracağı davranışlarda bulunduğunu, elinde bu kadar bilgi olduğu bir kızın peşine düşmesinin normal olduğunu hep anlatı. Bu insanı tatmin edici, geçmişteki kötü talihini yenen birşeydi. Bunlan anlatırken sesinde nefret ve küçük görme vardı; ellerini dehşetle ağzına kapamış olan bu kızın hayatında bir dediği iki olmamıştı. O yenilgi nedir bilmiyordu, millerce ötede olan başarıya ulaşmak için çamurlar arasında adım adım yürümenin ne demek olduğunu bilemezdi.

Ellen bütün bunları tabancanın namlusu kalçasına dayalı olduğu halde dinlemişti. Namlu önce etini acıtıyordu fakat sonra uyuşmuştu orası, sanki vücudunun o parçası şimdiden ölmüştü. Ölüm bir kurşunun deliciliğinden değil de namlunun temasından gelmişti sanki. Önce dinledi sonra ağlamaya başladı, o kadar iğrenmiş, ezilmiş ve şaşırmıştı ki hislerini belirtmek için başka birşey yapamıyordu. Yaralı bir hayvan gibi inliyordu, gözyaşından çok hıçkırıyor sarsılıyordu.

Sonra kucağında mendilini büken eline bakmaya başladı bir kenara yığılıp.

Bud, kavgacı bir sesle, «Ben sana buraya gelmemeni söylemiştim,» dedi. Sana Caldwell'de kalman için yalvarmıştım, değil mi? Ama ne münasebet! Sen ille de detektiflik oynayacaktın. İşte detektif kızların başına da bunlar gelir. Pazartesi gününden beri çektiğimi bir bilsen!» Ellen'in pazartesi sabahı telefon

edip, 'Dorothy intihar etmedi. Ben Blue River'e gidiyorum,' dediğini hatırlayarak yüzü gerildi. Nasıl birdenbire dünyası altüst oluvermişti. İstasyona koşmuş, tren kalkarken yetişmişti ama Ellen trendeydi bile. "Sana şimdi yazıp, her şeyi anlatacağım!' diye seslenmişti giderken. Bud, korkudan titreyerek, terleyerek trenin uzaklaşmasın seyretmişti. Şimdi bunu düşünürken bile midesi bulanıyordu.

Ellen birşeyler mırıldandı.

«Ne dedin?»

«Seni yaklarlar nasıl olsa..»

Bud bir an sonra karşılık verdi. «Sen yakalanmayanların sayısını bir bilsen. Cinayet işleyenlerin yüzde ellisinden fazlası yakalanmıyor. Belki de daha fazlası.» Bir dakika kadar sonra, «Beni nasıl yakalayacaklar?» diye sordu. «Prmak izinle mi?» İz bırakmadım ki. Tanık mı var? Yok. Bir neden var mı? Bilebildikleri kadar cinayet işlememin bir nedeni de yok. Silahımdan dolayı mı? Unutma ki CaldvvelPe dönerken Missisipi nehrinden geçeceğim. Bu arabayı bulunca mı? Sabahın ikisinde üçünde arabayı aldığım yerden bir iki sokak aşağıda bırakırım. Bir iki serseri gencin alıp gezdiğini sanarlar. Zaten dün gece de başka bir araba çalmıştım.» Gülümsedi. «Sinemada sizin iki sıra arkanızda oturuyorum. Powell seni öptüğü zaman ben de oradaydım.

Kızın buna ne tepki göstereceğini anlamak için yüzüne baktı. Kızın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bakışlarını öne çevirdiği zaman yüzü bulutlanmıştı. «Nasıl terledim o mektubun gelene kadar! İlk satırlarını okuduğum zaman tehlike yok diye düşündüm. Sen Dorothy'nin geçen sonbahar döneminde ingilizce dersinde tanıştığı birini arıyordun. Oysa ben onunla ocak ayında, felsefe dersinde tanışmıştım. Fakat birden aradığın kimsenin benden önceki sevgilisi olduğunu anladım. Onunla birlikte matematik dersine girerdik, beni birkaç kere Dorothy'le görmüştü. Benim adımı bildiğini sanıyordum. Eğer seni Dorothy'nin ölümüyle bir ilişkisi olmadığına inandırabilseydi... benim adımı sana söyleseydi...»

Bud, birdenbire frene basınca araca acı bir ses çıkararak durdu. Sol elinle vitesi değiştirip yine gaza bastı. Araba geri geri gitti. Sağ taraflarında karanlık bir ev gözüktü. Evin önünde geniş bir park alanı vardı. Geri geri giden arabanın farları bir ilanı aydınlattı: Lillie ve Doane'ın Yeri . En Mükemmel Biftekler. Daha küçük bir üanda da 15 Nisan'da Yeniden Açılıyor diye yazıyordu.

Bud arabayı birinci vitese geçirdi, direksiyonu sağa kıvırdı ve gaza bastı. Park alanından geçerek binanın yanma gidip arabayı durdurdu, motor hâlâ

çalışıyordu. Klaksona bastı. Bir dakika bekledikten sonra yine bastı. Hiçbir şey olmamıştı. Ne bir pencere açılmış ne bir ışık yanmıştı. Farları söndürerek, «Evde kimse yok anlaşılan,» dedi.

Elen, «Ne olur... lütfen...,» diye yalvardı.

Araba hareket ederek evin arkasındaki dar avluya girdi. Bud el frenini çekti, motoru kapatmadı.

«Lütfen...»

Kıza baktı. «Bunu yapmak istediğimi mi sanıyorsun,» dedi. «Bundan hoşlanıyor muyum sanıyorsun? Nişanlanmıştık neredeyse!» Sol yandaki kapıyı açtı. «Çok mu gerekti akıllılık etmen?» Tabancayı kızın üstüne çevirmiş olarak arabadan indi. «Gel,» dededi. «Bu taraftan gel.»

«Lütfen...»

«Ellen, ne yapayım istiyorsun? Bundan sonra seni bırakamam ki. Sana kimseye birşey söylemeden Caldwell'e dönmeni söylemiştim, değil mi?» Silahla öfkeli bir hareket yaptı. «Haydi, çık dışarı. »

Kız çantasını kavrayarak doğruldu. Dışarı çıktı.

Silah, kıza sırtını tarlalara vermesini işaret etti.

Ellen kendini korumak istermiş gibi çantasını kaldırarak, «Lütfen...» dedi. «Ne olur...»

15 Mart 1951 tarihli «Blue River Clarion Ledger» den :

ÇİFTE CİNAYET

Polis meçhul katili arıyor

Dün gece iki saatin içinde meçhul bir katil iki kişiyi vahşice öldürmüştür. Kurbanları New York City'den 21 yaşındaki Ellen Kingship'le Stoddard Üniversitesi öğrencilerinden 23 yaşındaki Dwight Powell'dir...

Powell, pansiyoner olarak kaldığı Bayan Elisabeth Honig'in 35 inci sokaktaki evinde gece saat 10'da öldürülmüştür. Polisin bildirdiğine göre Powell, saat 9.50 de Bayan Kingship'le eve gelmiş, sonra yukarı kata çıktığı zaman, daha Önce mutfak kapısını kırarak eve giren silahlı hırsızla karşılaşmıştır...

...adlî tabip Bayan Kingship'in gece yarısı civarında öldürüldüğünü tespit etmiştir. Cesedi bu sabah 7:20'de Willard Herne tarafından lokantanın yanında bulunmuştur... KBRI spikerlerinden Gordon Gant polise Bayan Kingship'in

geçen yıl Belediye Sarayı'nın terasından atlayarak intihar eden Dorothy Kingship'in kız kardeşi olduğunu bildirmiştir...

Kingship Bakır îşletmeleri'nin başkanı olan Leo Kingship'in bu sabah, kızı Marion Kingship'le Blue River'e gelmesi beklenmektedir...

19 Nisan 1951 tarihli «ClarionLedger» in bir makalesinden :

GORDON GANT İŞTEN ÇIKARILDI

KBRI radyosunun bildirdiğine göre «Radyo programını Polis Müdürlüğü'ne hakaret etmek için kullanmakta devam etmesi yüzünden «Gordon Gant spikerlik görevinden atılmıştır. Olay, bir ay kadar önce KingshipPowell cinayetleriyle başlamıştı. Bay Gant bu konuda sert ve kişisel bir mücadeleye girmişti. Polisi, eleştirmesi biraz aşırı olmuşsa da, olayın bugüne kadar aydınlığa kavuşmaması karşısında, kendisine hak verdiğimizi de belirtmek isteriz.

■

OKUL döneminin sonunda Menasset'e döndüğü zaman Bud çok sıkıntılıydı. Annesi onun bu aksiliğini gidermeye çalışmış, bunda başarıh olamayınca o da aksilenmişti. Durmadan tartışıyorlardı. Bud, evden kurtulmak için yine eski işine girdi. Her gün dokuzdan beşbuçuğa kadar cam tezgâhın ardında duruyor, camı çevreleyen bakır çerçeveye bakmamaya çalışıyordu.

Bir temmuz günü dolabından küçük kasasını çıkardı. İçindeki gazete kupürlerini masanın üzerine yaydı. Bunlar Dorothy'ye ait yazılardı. Hepsini teker teker yırtıp çöp tenekesine attı. Ellen'e ait olanları da aynı işleme tabi tuttu. Sonra Kingship Bakır İşletmeleri'nin broşürlerini çıkardı. Ellen'le arkadaşlığa başladığı zaman bunları yeniden getirtmişti. Tam yutacakken acı acı gülümsedi. Dorothy, Ellen.

Dorothy, Ellen... Marion.

Yine gülümseyip broşürleri elinde büktü..

Fakat yırtamamıştı. Yine masanın üzerine bırakarak, eliyle buruşuklarını düzeltmeye çalıştı.

Kasa ile broşürleri masanın ucuna itti ve oturdu. Bir kâğıdın üzerine Marion yazıp bir çizgiyle ortasından ikiye ayırdı. Bir sütunun başına 'Lehte', diğerinin başına 'Aleyhte' yazdı.

Lehte sütununa yazacak o kadar çok şey vardı ki: Dorothy'le aylar süren konuşmaları, Ellen'le olan konuşmaları, Marion hakkında neler söyledikle, ri,

Marion'un hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler, düşünceleri, geçmişi. Kızı görmediği halde tanıyordu; yalnız, sıkıntılı, içine kapanık... Mükemmel birşeydi bu.

Duygular da lehte sütunundaydı. Bu da bir fırsattı. Bundan önceki iki denemenin başarısızlıkla sonuçlanması talihsizlikti. Ama üç, talihli sayı idi... Bütün çocuk masallarında üç sayısı hep uğurlu sayı değil miydi...

Aleyhte sütununun altına yazacak birşey bulamadı.

O gece lehte ve aleyhte listesini yırtıp yeni bir liste hazırladı. Marion'un sevdiği şeyleri, sevmediği şeyleri, fikirlerini, karakteristik noktalarını bir bir sıraladı. Bundan sonraki haftalar aklına geldikçe listeye yeni yeni bilgiler ekliyordu. Her boş dakikasında Dorothy ve Ellen'le konuştuklarını hatırlamaya çalışıyordu.

Liste uzadıkça keyfi de yerine gelmeye başladı. Bazan ekleyeceği birşey olması bile listeyi kasadan çıkarır hayranlıkla bakardı. Dorothy ve Ellen hakkında gazetelerde yazılanları kesip saklamak gibi iyi birşeydi bu.

Bir gün, listeye bakarken, kendi kendine, «Sen delisin,» dedi. «Delinin birisin sen!» Ama gerçekten inanmıyordu buna, o kendisini yürekli, akıllı, korkusuz olarak görüyordu.

Ağustosta bir gün annesine, «Artık okula gitmeyeceğim,» dedi.

«Ne?» Kadın oğlunun odasının kapısında dona kalmıştı. Ufak tefek ve zayıf.

«Birkaç hafta sonra New York'a gideceğim.»

Kadın yalvaran bir sesle, «Ama okulu bitirmen lâzım,» dedi. «Yoksa New York'ta iş falan mı buldun ?»

«Bulmadım, ama bulacağım. Bir düşüncem var da. Bir plan...»

Kadın, tereddütle, «Ama okulunu bitirmelisin, Bud,» dei.

«'Bitirmelisin' diye hiçbir şey yok,» diye Bud annesinin sözünü ağzına tıkadı. «Bu düşündüğüm şeyi başaramazsam gelecek yıl yine dönerim okula.»

Kadın, ellerini sinirli bir hareketle önlüğüne sildi. «Bud, yirmibeş yaşım geçtin artık. Bir baltaya sahip olma zamanın geldi. Hep böyle»

«Bak, bırak da kendi hayatımı ben yaşayayım, olmaz mı?»

Kadın, oğlunun yüzüne baktı. «Baban da böyle derdi,» diyerek, çekildi Bud'ın karşısından.

Bud birkaç dakika masanın yanında durarak mutfaktan gelen sesleri dinledi. Sanki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi bir dergi aldı eline.

Birkaç dakika sonra mutfaktaydı. Annesi sırtını kapıya çevirmiş, musluğun başında birşeyler yıkıyordu. Yalvarırcasına, «Anne,» dedi. «Benim de senin kadar istediğimi bilirsin hayatta başarılı olmak istediğimi.» Kadın arkasına dönmedi. «Bu düşündüğümden pek emin olmasaydım, okulu bırakmayacağımı bilirsin.» içeri girip masanın başına oturdu. «Başaramazsam gelecek yıl okulu bitireceğime söz veriyorum.»

Kadın istemeye istemeye geri döndü. «Neymiş bu düşüncen?» diye sordu. «Yeni birşey mi keşfettin?»

«Şimdi söyleyemem. Daha henüz planları üzerinde çalışıyorum...»

Kadın içini çekerek ellerini kuruladı. «Gelecek yıla kadar bekleyemez mi?»

«Çok geç kalırım sonra, anne.»

Kadın, elindeki havluyu bıraktı. «Bunun ne olduğunu bana söylemeni isterdim.»

«Kusura bakma, anne. Ben de söylemek isterdim ama bu, öyle açıklanacak birşey değil.»

Kadın oğlunun arkasına geçip ellerini omuzlarına dayadı. Bir dakika kadar oğlunu kendisine çevrilmiş yüzüne baktı. «Pekâlâ,» dedi. «Nasıl istersen öyle olsun.»

Bud, mutlu mutlu gülümsedi annesine.

3

M A R İ O N

MARİON, kolejden mezun olduğu zaman babası bunu söz arasında Kingship Bakır İşletmeleri'nin reklam işlerini üstüne almış olan reklam şirketinin müdürüne söylemişti. (Marion ciddi bir bilim yuvası olan Columbia Üniversitesi'nden mezun olmuştu, Ellen'inkı gibi öyle filim stüdyosu gibi bir kolejden değil.) Reklam şirketi hemen genç kıza bir iş teklif etti. Fakat Marion bunu reddederek, Kingship adının ancak musluk borularında geçtiği başka bir reklam şirketinde iş buldu. Sırası gelince kendi çalışması sonunda yükseleceğine emindi.

Bir yıl sonra Dorothy de Ellen'in peşinden başka bir koleje gidince Marion sekiz odalı dairede babası ile yalnız kalmıştı. Bir süre sonra da babasının istememesine ve bu istememesini de açıkça söylememesine rağmen kendi başına yaşamaya karar verdi.

Eski bir apartmanın en üst katında iki odalı bir daire kiraladı. Burasını zevkine göre döşedi. Evi iki odalı olduğu için babasının evinden bütün eşyalarını getirememişti. Bunun için seçtikleri uzun uzun düşünerek getirdiği eşyalardı. Kendi kendine en çok sevdiği, ona en çok anlamlı gelen şeyleri seçmiş olduğunu söylüyordu, bir bakıma gerçekti de bu. Fakat her bir resmi duvara asarken, her bir kitabı rafa yerleştirirken, bunu yalnız kendi gözüyle değil, günün birinde evine gelecek olan ve o anda henüz cinsiyetini düşünmediği bir konuğun gözüyle de görüyordu.

Haftasını ikiye bölmüştü; çarşamba geceleri babasıyla birlikte yemek yerler. Cumartesileri de odalarını baştan aşağı temizlerdi. Birincisi bir görev, ikincisiyse bir zevkti. Tahtaları cilalar, camları parlatır, eşyaların tozunu kutsal şeylermiş gibi dikkatle alırdı.

Konukları yok değildi. Dorothy'le Ellen, tatillerinde gelirler, bir hayat kadını olarak gördükleri Marion'u kıskanırlardı. Babası üç kat merdiveni soluya soluya çıkarak gelir, küçük yemek-yatak odası ile mutfağa kuşkuyla bakar başını sallardı. Çalıştığı yerden bir iki kız arkadaşı gelir, hep birlikte Canasta oynarlardı, sanki bütün varlıkları buna bağlıymış gibi. Bir keresinde bir erkek de gelmişti: şirkette çalışan genç bir müdür, çok kibar ve çok akıllı bir adamdı. Onun apartmana duyduğu ilgi, divana attığı kaçamak bakışlardan belli oluyordu.

Dorothy'nin intiharından sonra Marion iki haftalık babasımn yanma gitti. Ellen'in öldürülmesinden sonra da bir ay yanında kaldı. Ne kadar çaba sarfetseler de bir türlü birbirlerine yaklaşamıyorlardı. Bir ayın sonunda babası, kızının artık hep kendi yanında oturmasını söyledi. Fakat Marion'a kendi evini bırakmak çok güç geliyordu, sanki büyük bir parçasıım orada bırakmış gibiydi. Fakat ondan sonra haftada bir gece yerine üç gece yemeğe gitmeye başladı babasına.

Cumartesi günleri yine evini baştan aşağı temizliyor, ayda bir kere de ciltleri sertleşmesin diye bütün Kitaplarını bir bir elden geçiriyordu.

Eylül ayında bir cumartesi günü telefon çaldı. Marion yere eğilmiş cam bir sehpanın altını parlatıyordu. Telefon sesini duyunca birden donmuş gibi kaldı olduğu yerde. Birisinin yanlış numara çevirdiğini, zilin bir daha çalmayacağını umut etti. Fakat telefon yine çaldı. Marion istemeye istemeye kalkarak telefonun

yanına gitti. Toz bezi hâlâ elindeydi.

«Alo,» dedi.

«Alo.» Bir erkek sesiydi bu. Tanımadık bir insan sesi. «Marion Kingship'le mi konuşuyorum?»

«Evet.»

«Beni tanımazsınız. Ben... Ellen'in bir arkadaşıydım.» Marion bir garip hissetti kendini birdenbire; Ellen'in arkadaşı; yakışıklı, akıllı, ağzı söz yapan biri... Sıkıcı biri, onunla ilgisi olmayan bir tip herhalde.» Adım Burton Curliss... Bud Corliss.»

«... Evet, Ellen sizden bahsetmişti...» (Ellen son ziyaretinde, 'Onu çok seviyorum. O da beni seviyor' demişti. Marion da onun için sevindiği halde sonra bütün gece bir sıkıntı duymuştu içinde.)

«Acaba sizi rahatsız edebilir miyim? Ellen'e ait olan birşey var. Bir kitap. Tam... tam Blue River'e gideceği zaman bana ödünç vermişti. Belki istersiniz diye düşündüm de.»"

Marion, ucuz bir aşk romanı herhalde, diye düşündü, ama sonra birden utandı kendinden, «Evet, isterdim, isterdim,» dedi.

Telefonun öteki ucunda bir sessizlik oldu. «Sizin evinizin yakınlarındayım şu anda. isterseniz şimdi getirebilirim.»

Marion aceleyle, «Şimdi sokağa çıkıyorum,» dedi.

«Şu halde, belki yarın... »

«Ya... yarın da evde olmayacağım.» Yalan söylediğinden dolayı utanmıştı. Adamı evinde kabul etmek istemediğinden utanmıştı. Belki de iyi bir insandı. Ellen'i sevmişti Ellen'se ölmüştü şimdi. Adam kalkmış ona Ellen'in kitabını vermek istiyordu... «Bu öğleden sonra bir yerde buluşalım isterseniz,» dedi.

«Olur. Nasıl isterseniz.»

«Ben... ben Beşinci cadde civarında olacağım.»

«Öyleyse Rocfeller Meydanı'nda buluşalım isrseniz, Atlas heykelinin altında.»

«Peki.»

«Saat üç sizin için iyi mi?»

«Tamam. Saat üçte. Beni aradığınız için çok teşekür ederim. Çok naziksiniz.»

«Rica ederim, iyi günler, Marion.» Bir sesizlik oldu. «Size Bayan Kingship diyemedim, kusura bakmayın. Ellen sizden o kadar çok bahsederdi ki!»

«Zararı yok...» Yine bir sıkıntı hissetti içinde. «İyi günler...» Bud mı yoksa Bay Corliss mi diyeceğine karar vermemişti.

«Güle güle.»

Marion telefonu kapattıktan sonra bir süre olduğu yerde kaldı. Sonra dönüp temizlediği sehpaya gitti. Alışılmamış bir aceleyle camı parlatmaya başladı, bütün öğleden sonrası programı altüst olmuştu.

■

BUD, bronz heykelin gölgesinde, sırtını heykelin kaidesine dayamış, tertemiz elbiselerini giyinmiş olarak bekliyordu. Kolunun altında bir paket vardı. Önünden geçen insanların yüzlerini tetkik ediyordu. Dorothy'nin kendisine o kadar zaman önce gösterdiği fotoğrafı hatırlamaya çalışıyordu. «Marion çok güzel bir kız olabilir isterse, ama saçını şöyle tarar hep.» Dorrie'nin saçını geriye çekerek kaşlarını çatmış halini gözlerinin önüne getirerek gülümsedi.

Kız, sol taraftan geliyordu. Daha yirmi otuz metre ötedeyken tanımıştı onu. Uzun boylu, zayıf, biraz fazlaca zayıftı. Çevresindeki kadınlar gibi giyinmişti: kahverengi bir tayyör, sarı bir eşarp, omzuna asılmış bir çanta. Sanki başkasının ölçüsüne göre yapılmış gibi elbisesinin içinde biraz rahatsız duruyordu. Arkaya taranmış saçları kumraldı. Dorothy gibi iri kahverengi gözleri vardı. Ama yüzüne göre fazla büyüktü gözleri. Kız kardeşlerinde güzel görünen çıkık elmacık kemikleri Marion'da çok belirliydi. Kız yaklaşınca kendisini gördü. Kararsız, sorgu dolu bir gülümsemeyle yaklaştı. Bakışlarının içinde bulunmaktan biraz rahatsız olmuştu.

«Marion siz misiniz?»

«Evet.» Kız elini uzatı. Adamın gözlerinin altındaki bir noktaya bakarak, «Nasılsınız?» dedi.

Bud'ın elinin içindeki el uzun parmaklı ve soğuktu. «Merhaba,» dedi. «Uzun zamandan beri sizinle tanışmak istiyordum.»

Köşenin hemen yanındaki bir kokteyl salonuna girdiler. Marion, kısa bir kararsızlıktan sonra bir daquiri istedi.

İskemlesinin ucunda oturuyordu. Kokteyl kadehini tutan parmakları

kaskatıydı. «Kusura bakmayın, çok... çok kalamayacağım,» dedi.

Bud, gülümseyerek, «Bu güzel kadınlar da hep böyle aceleyle nereye giderler,» dedi. Fakat hemen bunun yanlış bir taktik olduğunu gördü. Kız gülümsedi ama sıkıntısı biraz daha artmıştı. Bud merakla kıza bakarak sözlerinin etkisinin kaybolmasını bekledi. Bir dakika kadar sonra, «Siz bir reklam şirketinde çalışıyorsunuz, değil mi?» diye sordu.

«Camdan ve Galbraith'de. Siz hâlâ Caldwell'de misiniz?»

«Hayır.»

«Ellen'in daha bir yılınız olduğunu söylediğini sanıyordum.»

«Öyleydi ama okulu terk zorunda kaldım.» Martinisinden bir yudum aldı. «Babam hayatta değil. Annemin daha fazla çalışmasını istemedim.»

«Oo, özür dilerim..»

«Belki gelecek yıl bitiririm ama. Ya da bir gece üniversitesine gireceğim. Siz nerede okudunuz?»

«Columbia'da. New York'lu musunuz?»

«Hayır, Massachusets'liyim.»

Bud, sözü kıza getirmek istedikçe o hep uzaklaşıyor, dönüp dolaşıp yine Bud'a getiriyordu. Ya havadan, ya da Claude Raines'e benzeyen garsondan söz ediyordu.

Sonunda, «Kitap bu mu?» diye sordu.

«Evet. **Dinner at Antoine's.** Ellen mutlaka okumamı istiyordu. Kabının içinde özel bir iki notu var, onun için belki istersiniz diye düşünmüştüm.» Kitabı kıza uzattı.

«Ben daha anlamlı kitapları severim,» dedi.

Marion ayağa kalktı. «Özür dilerim ama gitmem gerekiyor.»

«Ama içkinizi bitirmediniz daha.»

«Özür dilerim. Bir randevum var da. Iş randevusu. Geç kalamam.»

Bud da kalktı. «Fakat...»

«Özür dilerim.» Kız rahatsız bakışlarla baktı Bud'a.

Bud, parayı masanın üstüne bıraktı.

Beşinci caddeye doğru yürüdüler. Kız köşede elini uzattı. «Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Corliss,» dedi. «İçki için teşekkür ederim. Kitap için de. Çok takdir ettim. Çok düşüncelisiniz...» Birden geriye dönüp insan selinin içinde kayboldu.

Bud bir an için bomboş kaldı köşe başında. Sonra dudaklarını kasarak yürümeye başladı.

Marion'u izliyordu. Kızm şapkasında pırıl pırıl parlayan bir süs vardı. On metre geriden rahatça görebiliyordu, gittiği yeri.

Marion, Otuz dördüncü sokağa kadar yürüdü, karşıya geçti Madison'a doğru yürümeye başladı. Bud kızın nereye gittiğin biliyordu; rehberden adresini almıştı. Köşede durup kızın apartmandan içeri girmesini seyretti.

«İş randevusu,» diye mırıldandı. Niçin beklediğini bilmeden birkaç dakika oyalandı orada. Sonra geri dönüp ağır ağır Beşinci caddeye doğru yürümeye başladı.

■

MARİON, pazar günü öğleden sonra Çağdaş Sanat müzesi'ne gitti. Birinci katta daha önce gördüğü otomobil sergisi vardı. İkinci kat ise çok kalabalıktı. Üçüncü kata çıkarak sevdiği tablolar arasında dolaşmaya başladı.

Lehbruck'un heykellerinin bulunduğu salonda iki adam vardı, fakat Marion girdikten az sonra onlar da çıkınca kız, biri odanın bir köşesinde diğeri öteki köşesinde olan bir kadınla bir erkek heykelinin arasında tek başına kaldı. Heykellerin duruşları onlara bu dünyanın dışında bir hava verdiği için Marion, genellikle çıplak heykellere bakarken duyduğu hafif utanmayı duymadan seyredebiliyordu bunları. Ağır ağır genç erkek heykelinin çevresinde dolaştı.

Arkasından bir ses, şaşırmışcasma, «Merhaba,» dedi.

Marion, burada başkası olmadığına göre bu selâm bana olacak diye düşündü. Arkasına baktı.

Bud Corliss kapını yanında durmuş gülümsüyordu.

Marion, kafası allak bullak, «Merhaba,» dedi.

Bud, kıza yaklaşarak, «Dünya epey küçükmüş,» dedi. «Ben sizin hemen arkanızdan girdim, ama sizin olduğunuza pek emin değildim. Nasılsınız?»

«Teşekkür ederim, iyiyim.» Huzursuz bir sessizlik çöktü. «Siz nasılsınız?»

«Ben de iyiyim, teşekkür ederim.»

Heykele döndüler. Marion niçin bu kadar garip hissediyordu kendini? Adamın yakışıklı olmasından mı? Ellen'in çevresinden biri olduğu için mi? Onunla birlikte o gürültülü eğlenceli hayatı, öpücükleri, aşkı paylaştığı için mi?

Bud, «Buraya sık sık gelir misiniz?» diye sordu.

«Evet.»

«Ben de.»

Bud Corliss yanı başında durduğu için heykelden utanıyordu şimdi. Diz çökmüş duran kadın heykeline doğru yürüdü. Adam da onunla birlikte yürüyordu. «O gün randevunuza yetişebildiniz mi bari ?»

«Evet.» Niye gelmişti buraya acaba? Tipine bakılırsa yanında kusursuz bir Ellen, Central Park'ta geziniyor olmalıydı şimdi...

Heykele baktılar. Biraz sonra Bud, «Sizi aşağıda gördüğüm zaman, inanamadım,» dedi.

«Neden?»

«Ellen pek müzeye gitmekten hoşlanmazdı da.»

«Kardeşler ille de birbirlerine benzemezler ya.»

«Doğru.» Bud heykelin çevresinde dolaşmaya başladı.

«Caldwell'de Güzel Sanatlar bölümünün küçük bir müzesi vardı,» dedi. «Bir iki kere Ellen'i götürmüştüm. Sanat zevki aşılamaya çalıştım.» Başını salladı. «Başaramadım ama.»

«Sanata karşı Ugi duymazdı.»

«Doğru duymazdı. Kendi zevklerimizi hoşlandığımız insanlara aşılamak istememiz ne garip, değilnıi ?»

Marion, heykelin öte tarafından Bud'm yüzüne baktı. «Bir gün Ellen'le Dorothy'yi buraya getirdim Dorothy küçük kızkardeşimizdi »

«Biliyorum..»

«Daha küçük çocuklarken onları bir kere buraya getirmiştim' Ama canları sıkıldı çabucak. Çok küçüktüler de ondan herhalde.»

Bud, kıza doğru yaklaşarak, «Bilmem ki,» dedi. «Benim oturduğum yerde de böyle bir müze olsaydı.. Siz on oniki yaşlarındayken gelir miydiniz buraya?»

«Evet.»

«Gördünüz mü?» Bud'ın gülümsemesi onların Dorothy ile Ellen'in hiçbir zaman katılmadıkları bir grubun üyeleri olduğunu ispatlıyordu.

İçeri iki çocuklu bir karı koca girdi.

Bud, yine kızın yanındaydı. «Haydi gidelim,» dedi.

«Ama ben...»

«Bugün Pazar: İş randevusu falan yok.» Gülümsedi, yumuşacık, rahatlatıcı bir gülümsemeydi bu. «Ben de yalnızım, siz de...» Hafifçe kızın dirseğini tuttu. Kandırıcı bir gülümsemeyle, «Haydi gelin,» dedi.

Aşağı inerken gördükleri eserler hakkında konuşuyorlardı. Bahçedeki heykelleri teker teker gezdiler. Karşılarına Maillol'un çıplak kadın heykeli çıktı.

Marion gülümseyerek, «Böyle... böyle heykellere bakarken biraz utanıyorum,» dedi.

Bud gülümseyerek, «Bu beni de biraz utandırıyor,» dedi. «Çıplak değil bu... çırılçıplak.» İkisi de güldüler.

Bütün heykelleri seyrettikten sonra bahçedeki bir sıranın üzerine oturdular. Birer sigara yaktılar.

«Ellen'le iyi dostsunuz, değil mi?»

«Eh...»

«Ben sanıyordum ki...

«Resmen birşey yoktu. Zaten kolejdeki dostluklar dışardaki dostluklar kadar ciddî değildir.»

Marion sesini çıkarmadan sigarasından bir iki nefes çekti.

«Pek çok ortak şeyimiz vardı. Ama hep görünürde ortak şeylerdi bunlar; arkadaşlarımız, sınıflarımız, yaptığımız şeyler... Ama okulu bitirdikten sonra... evleneceğimizi sanmıyordum.» Bud sigarasının ucuna baktı. «Ellen'e çok düşkündüm. Onu tanıdığım bütün kızların hepsinden çok severdim, öldüğü zaman çok kötü duruma düştüm. Ama... ama bilmem ki., pek düşünceli bir insan değildi.» Durakladı. «Sizi gücendirmiyorum inşallah.»

Marion başını salladı.

«Aramızda her şey şu müze işi gibiydi. Onu hiç olmazsa basit bir iki

sanatçıya karşı ilgi duyar hale getirmek istiyordum. Ama hiç ilgisi yoktu bunlarla. Kitaplar, siyaset, ciddi olan her konuda da böyleydi. O her zaman birşeyler yapmak isterdi.»

«Evde çok baskı altında yaşamıştı da ondan herhalde. Acısını çıkarmak istiyordu.

«Olabilir. Ama benden dört yaş küçüktü de.» Bud sigarasını söndürdü. « Ama tanıdığım en tatlı kızdı,» dedi.

Sustular.

Bud, inanmayarak, «O işi kimin yaptığı hakkında bir ipucu bile ele geçiremediler mi?» diye sordu.

«Hayır, ne korkunç değil mi?»

Yine sustular. Sonra New York'ta yapılacakşeylerden, müzenin ne hoş bir yer olduğundan, yakında açılacak olan Matisse sergisinden söz ettiler.

Bud, «Ben kim severim bilir misiniz?» diye sordu.

«Kimi?»

«Bilmem eserlerini hiç gördünüz mü? Charles Demuth.»

■

LEO KİNGSHİP masanın başına oturmuş, dirseklerini masaya dayamış, elleri arasındaki bir bardak soğuk süte sanki güzel bir şarapmış gibi bakıyordu. Sesine olağan birşey söylüyormuş tonu vermeye çalışarak, «Onu sık sık görüyorsun, değil mi?» diye sordu.

Marion kahve fincanını bırakarak babasına baktı. Yüzü yumuşaktı. Gözlüğünün camında yansıyan ışık gözlerinin görülmesine engel oluyordu. Babasının Bud'ı kastettiğin bile bile, «Bud'mı?» diye sordu.

Kingship başını salladı.

«Evet,» dedi Marion açıkça. «Sık sık görüyorum onu.» Durakladı. «Bu akşam da beni almaya gelecek, on beş dakika sonram» Babasının ifadesiz yüzüne baktı, bir tartışma çıkmasını istemiyordu, yoksa bütün gecesi berbat olurdu. Aynı zamanda Bud'a karşı hislerinin kuvvetini ortaya koyacağı için bir tartışma olmasını istiyordu da.

Kingship, sütünü masanı üzerine bırakarak, «işinin geleceği nasıl?» diye sordu.

Buz gibi bir dakikadan sonra Marion, «Şimdi eğitim döneminde,» diye karşılık verdi. «Birkaç aya kadar kısım şefi olacak. Niçin soruyorsun bunları? Yalnız dudakları ile gülümsüyordu.

Kingship gözlüğünü çıkardı. Mavi gözleri Marion'un soğuk bakışlarıyla çarpıştılar. «Marion, sen onu buraya yemeğe getirdin,» dedi. «Bugüne kadar kimseyi yemeğe getirmemiştin. Bu, benim birkaç soru sormamı haklı kılmaz mı?»

Marion, «Tek başına bir pansiyonda oturuyor,» dedi. «Birlikte yemediğimiz zamanlar yalnız başına yer. Onun için bir gece buraya gelirken onu da aldım yanıma.»

«Sen burada yemediğin zamanlar onunla birlikte yiyorsun demek?»

«Evet, çoğunlukla öyle oluyor, ikimiz de niçin tek başımıza yiyelim? Zaten birbirimizden beş sokak ötede çalışıyoruz.» Niçin savunmaya geçtiğini anlayamıyordu, kötü birşey yapmamıştı ki. Sert bir sesle, «Birbirimizden hoşlandığımız için birlikte yemeğe çıkıyoruz.» dedi.

«Şu halde birkaç soru sormama hakkım var demek, değil mi?»

«O benim hoşlandığım bir insan. Kingship Bakır İşletmelerinde bir iş isteyen biri değil.»

«Marion...»

Marion gümüş tabakadan bir sigara alıp gümüş çakmakla yaktı. «Ondan hoşlanmıyorsun değü mi?»

«Böyle birşey söylemedim.»

«Yoksul diye..»

«Bu doğru değil, Marion. Ve sen de doğru olmadığını biliyorsun bunun.»

Bir an sustular.

Kingship, «Doğru, yoksul,» dedi. «Geçen gece üç kere belirtti bunu. Hani bir de annesinin elbise diktiği kadın hakkında anlattıkları..»

«Annesi terzilik yapıyorsa, suç mu bu?»

«Değil, Marion, değil. Ama o bunu o kadar olağanmış gibi söyledi de. Bana kimi hatırlatıyor biliyor musun? Kulüpte bir ayağı hafifçe sakat bir' adam var. Golf oynadığımız zamanlar hep, 'Siz önden gidin çocuklar, bu aksak size yetişir,' der. Tabii herkes daha yavaş yürür ve adamı yenince de kötü birşey yapmışız

gibi hissederiz kendimizi.»

Marion, «Özür dilerim ama benzerliği pek anlayamadım,» dedi. Masadan kalkarak oturma odasına geçti. Oturma odasının geniş penceresi East Nehri'ne bakıyordu. Marion kalın perdelerin ardından dışarı baktı. Babasının da arkasından odaya geldiğini duydu.

«Marion, inan bana, ben ancak seni mutlu görmek istiyorum.» Pek rahat değildi konuşurken. «Her zaman... böyle... ilgili olmadığımı biliyorum., ama Doorthy ile Ellen'in... ölümlerinden beri sana yaklaşmaya çalışmadım mı.»

Kız istemeye istemeye, «Biliyorum,» dedi. Perdeyi elledi. «Ama ben yirmibeş yaşma geldim artık., koskoca bir kadınım. Beni sanki çocukmuşum gibi..»

«Ben senin hiçbir şeye acele karar vermeni istemiyorum. Marion.»

«Ben hiçbir şeye karar vermiş değilim.»

«Benim de bütün istediğim bu zaten.»

Marion pencereden dışarı bakarak, «Ondan niçin nefret ediyorsun"?» diye sordu.

«Nefret etmiyorum. O... bilmem ki, ben...»

«Senden uzaklaşacağımdan mı korkuyorsun?» Sanki bu düşünce kendini şaşırtmış gibi, ağır ağır sormuştu bunu .

«Sen benden zaten uzak değil misin? O evde...»

Kız arkasına dönerek babasının yüzüne baktı. «Aslında Bud'a teşekkür etmelisin,» dedi. «Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben onu buraya getirmek istememiştim. Söyler söylemez pişman olmuştum. Ama o ısrar etti. 'Ne de olsa babandır,' dedi. 'Hislerine saygı göstermelisin,' dedi. Aile bağları konusunda Bud çok kesin. Onun için düşman olmamalısın ona. Onun yapacağı her şey bizi birbirimize daha çok yaklaştıracaktır.» Yine pencereye döndü.

«Pekâlâ,» dedi Kingship. «Belki de mükemmel bir çocuktur. Ben senin bir yanlışlık yapmamanı istiyorum sadece.»

«Ne demek istiyorsun?» Marion yine babasına döndü Bu sefer vücudu kaskatı keslmişti.

Kingship, kararsızca, «Herhangi bir yanlışlık yapmanı istemiyorum,» diye sözünü tekrarladı.

Marion, «Başkalarına da onun hakkında sorular soruyor musun?» diye sordu.

«Peşine birilerini mi taktın yoksa?»

«Hayır!»

«Ellen'e yaptığın gibi?»

«Ellen onyedi yaşındaydı o zamanlar. Hem de haklıydım, değil mi? O çocuktan bir hayır geldi mi sonunda?»

«Ben yirmibeş yaşımdayım ve ne istediğimi biliyorum. Eğer Bud'ın peşine birini takmışsan...»

«Bu fikir aklıma bile gelmemişti.»

Marion bakışıyla iğneledi babasını. Sesi gergin, ağır ağır, «Bud'dan hoşlanıyorum,» dedi. «Ondan çok hoşlanıyorum. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Hoşlandığın birine rastlamanın ne demek olduğunu biliyor musun?»

«Marion, ben »

«Onun için ne yaparsan yap, onu rahatsız edici davranışlarda bulunma. Onun benim için iyi olmadığını belli etmeye çalışma... Yoksa seni hiç affetmeyeceğim. Yemin ederim ki bir daha ömrümün sonuna kadar yüzüne bakmayacağım senin.»

Yine pencereye döndü.

«Marion, yemin ederim, böyle bir şeyi düşünmemiştim bile...» Kızının dimdik sırtına bakarak çaresizce koltuğa oturdu.

Birkaç dakika sonra kapı çaldı. Marion pencerenin önünden ayrılarak hole doğru gitti.

Kingship ayağa kalktı, «Marion.»

Kız durup babasına baktı. Holden kapının açıldığını duydular, birtakım mırıltılar geldi.

«Birkaç dakika içeri davet et onu... bir içki için hiç olmazsa..»

Bir dakika geçti «Pekâlâ.» Kapıda bir an daha tereddüt etti. «Demin söylediklerim için özür dilerim,» dedi.

Kingship kızının ardından baktı. Sonra dönüp, gözlerini şömineye dikti. Bir adım geri giderek aynada kendisine baktı. Ayda yediyüz dolar kirası olan evin salonundaki vüzkırk dolarlık elbise giymiş iyi bakımlı insana baktı.

Sonra doğruldu, yüzüne bir tebessüm yerleştirdi ve sağ elini uzatarak kapıya

doğru yürüdü. «İyi akşamlar, Bud.»

■

MARİON'UN yaş günü kasım'm başlarında bir cumartesine rastlıyordu. Sabahleyin evini aceleyle temizledi. Saat birde Park caddesinde kapısı gümüş tabelalı beyaz bir kapının önündeydi. Burası görünüşünün aksine ne bir doktor ne de bir dekoratör bürosuydu. Sadece bir lokantaydı. Babası içerde yumuşak bir koltuğa gömülmüş kendisini bekliyordu. Elindeki dergiyi bıraktı, kalktı ve Marion'u yanağından öperek iyi dileklerini sundu. Oturdukları masanın ortasında bir vazo dolusu gül, Marion'un tabağının yanında da beyaz kâğıt ve yaldızlı iple sarılmış bir küçük bir kutu vardı. Kingship, bunun farkında olmamış gibi davranıyordu. Babası şarap listesini gözden geçirirken Marion kutunun kâğıdını çıkardı. Yüzü heyecandan kızarmıştı. Pamuklar arasında üstü incilerle süslenmiş altın bir broş yatıyordu. Marion, garson gittikten sonra babasına teşekkür etti ve sanki tesadüfen orada bulunuyormuş gibi masada kendisininkinin yanında duran babasının elini sıktı.

Broş kendi seçeceği birşey değildi; ona göre fazla süslüydü. Ama duyduğu mutluluk gerçekti. Geçmişte, Leo Kingship'in kızlarına yaş günü hediyesi Beşinci caddedeki bir mağazadan alışveriş etmelerini mümkün kılan yüz dolarlık bir çek olurdu. Bununla da sekreteri ilgilenirdi.

Babasından ayrıldıktan sonra Marion berbere gitti oradan da evine geldi. Öğleden sonra kapı çaldı. Aşağı kapıyı açan zile bastı. Birkaç dakika sonra elinde bir çiçek kutusu taşıyan bir çocuk çıka geldi. Sanki daha ağır birşey taşıması gerekirmiş gibi oflaya puflaya. Aldığı bahşiş terini hemen soğutmuştu ama.

Kutunun içinden bir orkide çıktı. Çiçeğin üzerine iliştirilmiş kartta sadece tek bir kelime vardı «Bud» Marion aynanın önüne geçip çiçeği saçına, bileğine, omzuna takmayı denedi. Sonra mutfağa giderek çiçeği itinayla buzdolabına yerleştirdi.

Bud, tam saat altıda geldi. Marion'un ziline hafifçe iki kere basarak beklemeye başladı. Az sonra merdivenlerde ayak sesleri işitildi. Kapı açıldı ve Marion, siyah mantosunun önüne iliştirilmiş beyaz orkideyle, yüzü mutluluktan pırıl pırıl beliriverdi. Birbirlerinin elini sıktılar. Bud, kıza mutluluklar dileyerek, dudağının boyasını bozmamak için, yanağından öptü.

Elli ikinci sokaktaki bir lokantaya girdiler. Fiyatlar öğlen yediği yerdekinden çok daha ucuz idiyse de Bud'ın gözleriyle listeye bakan Marion'a çok pahalı

geldi. Bud'ın kendisi için birşeyler ısmarlamasını söyledi. Soğan çorbası, biftek yediler. Şampanya içtiler. «Şerefine, Marion.» Yemeğin sonunda garsonun tabağına on sekiz dolar bırakırken Bud, Marion'un kaşlarını çattığını gördü. Gülümseyerek, «Senin yaş günün bugün,» dedi.

Lokantadan sonra taksiye binip tiyatroya gittiler. Shaw'un Saint John'u oynuyordu. Marion çok neşeliydi. Shaw hakkında, piyes hakkında, kendilerinden üç sıra önde oturan ünlü bir kişi hakkında konuştukça gözleri parıldıyordu. Piyes oynarken elele tutuştular.

Tiyatrodan çıktıktan sonra Marionkendi kendine Bud'ın o gece çok para harcadığını ileri sürerek kendi evine gitmelerini teklif etti.

Bud, anahtarı kilide sokarken, «Tapmağa girmesine izin verilen bir hacı gibi hissediyorum kendimi,» dedi Anahtarı ve kapının kolunu aynı anda çevirdi.

Marion, aceleyle, «Büyük birşey değil gerçekte,» diye cevap verdi. «İki oda diye kiraladılar ama aslında tek oda sayılır. Mutfak öyle küçük ki.»

Bud kapıyı açarak anahtarı Marion'a uzattı. Kız içeri girip kapınınhemen yanındaki elektrik düğmesini çevirdi. Bud kapıyı kapattı. Marion dönüp onun yüzüne baktı. Bud'ın gözleri duvarda, perdelerde, meşe mobilyada dolaşıyordu. Beğenmiş gibi birşeyler mırıldandı.

Marion, «Çok küçük,» dedi.

«Ama çok, çok güzel döşeli.»

«Teşekkür ederim.»

Kız başını çevirerek orkideyi çıkarttı. İlk karşılaştığı günkü gibi rahatsız hissetmişti kendini birdenbire. Çiçeği bir kenar bırakarak mantosunu çıkardı. Bud'un elleri yardıma koştular. Bud, «Mobilyaların çok güzel, dedi.

Marion, paltolarını dolaba astıktan sonra dolabın üstündeki aynaya baktı. Titreyen parmaklarıyla orkideyi elbisesinin omzuna iliştirdi, bir kendine bir de Bud'a bakıyordu aynaya. Bud odanın ortasına yürümüştü. Sehpanın üzerindeki dört köşe bakır tabağı eline aldı. Yüzünde parçayı beğenip beğenmediğini belli edecek bir işaret yoktu. Marion, kendisinin kımıldamadan Bud'ı seyrettiğini fark etti. Bud, sonunda parçayı beğendiğini belirtecek şekilde, «Mmm,» dedi. «Bahse girerim ki, babanın bir hediyesidir.»

Marion, aynadan, «Hayır, Ellen vermişti onu bana,» diye cevap verdi.

«Haa!» Bud tabağı yerine koydu.

Elbisesinin yakasını düzelten Marion, aynanın önünden çekilerek odaya geçti. Bud kitaplığın yanına gider üzerinde duran tabloya baktı. Marion onu gözlüyordu. Bud, «Eski dostumuz Demuth,» dedi. Gülümseyerek kıza baktı. Kız güldü. Bud yine tabloya döndü.

Bir dakika sonra kız adamın yanına geldi.

Bud, «Güzel resim,» dedi. Marion'a bakarak. «Hayrola, yüzümde birşey mi var?» diye sordu.

«Ne?»

«Bakıyordun da.»

«Yoo, hayır, hayır. Birşey içmek ister miydin?»

«Evet.»

«Şaraptan başka birşey yok evde.»

«Mükemmel.»

Marion mutfağa gitmek için döndü.

«Gitmeden önce...» Cebinden küçük bir kutu çıkardı. «Doğum günün kutlu olsun.»

«Ah, Bud almamalıydın!» «Almamalıydın,» diye alay etti Bud. «Ama aldığıma sevindin değil mi?»

Kutuda gümüş küpeler vardı, basit parlak üçgen küpeler. «Teşekkür ederim. Şahane!» Marion uzanıp genç adamı öptü.

Aynanın önüne gidip küpeleri taktı. Bud da arkasından gidip aynada kızm yüzüne baktı. İki küpeyi de takınca Marion'u belinden tutup kendine çevirdi, «Gerçekten de şahane,» dedi.

Öpüşmeleri bitince, «Haydi bakalım neredeymiş bu şarap,» dedi.

Marion hasır kaplı bir şişe ile iki kadeh getirdi bir tepsi üzerinde. Bud ceketini çıkarmış, kitaplığın önünde bağdaş kurup oturmuştu. Kucağında bir kitap vardı. «Proust'u sevdiğini bilmiyordum,» dedi.

«Hem de çok severim.» Marion tepsiyi sehpanın üzerine koydu.

Bud, kitaplığı işaret ederek, «Buraya koy,» dedi.

Marion tepsiyi kitaplığın üzerine yerleştirdi, iki kadehi de doldurarak birini Bud'a uzattı. Diğer kadeh elinde, ayakkabılarını çıkartarak yere Bud'ın yanına

oturdu. Bud sayfaları çevirerek, «Bak sana en sevdiğim yeri göstereyim,» diyordu.

Bud düğmeye bastı. Pikabın yılan başlı kolu ağır ağır plağın üstüne oturdu. Pikabın kapağını kapattı ve divanın üstünde oturan Marion'un yanına gitti. Rahmaninof'un ikinci piyano konçertosunun ilk nağmeleri odayı doldurdu. Marion, «Tam yerinde bir plak,» dedi.

Bud geriye yaslanarak şimdi tek bir ışıkla aydınlanan loş odayı gözden geçirdi. «Burada her şey o kadar mükemmel ki,» dedi. «Sanki niçin daha önce davet etmedin beni?»

Kız, bluzunun düğmesine takılmış bir parça hasırı çıkararak, «Bilmem ki...» dedi. «Beğenmezsin sandım.. »

«Beğenmemek mümkün mü?»

Bud'ın parmaklan kızın bluzunun düğmelerini çözüyordu. Marion'un sımsıcak elleri, göğsünün üzerinde onun ellerine engel olmaya çalışıyordu.

«Bud, ben daha önce hiç... hiç yapmadım bunu.»

«Biliyorum sevgilim. Bunu bana söylemene hiç ihtiyaç yoktu.»

«Daha önce kimseyi sevmemiştim.»

«Ben de öyle. Ben de kimseyi sevmemiştim, sana rastlayana kadar.»

«Doğru mu söylüyorsun, Bud? Doğru mu?»

«Yalnız seni sevdim.»

«Elleni de sevmedin mi?»

«Yemin ederim ki yalnız seni sevdim.»

Yine öptü kızı.

Kızın elleri adamın ellerini bırakarak yanaklanna uzandı.

24 Aralık 1951 tarihli «The New York Times» gazetesinden :

MARİON J. KİNGSHİP'İN NİKAHI

PAZARTESİ GÜNÜ

Bay Leo Kingship'in kızı Bayan Marion Joyce Kingship ile Menasset'li Bay Burton Curliss 29 Aralık Cumartesi günü Bay Kingship'in evinde nikâhlanacaklardır.

Columbia Üniversitesinden mezun olan Bayan Kingship geçen haftaya kadar Camdan ve Galbraith reklam şirketinde çalışmaktaydı.

İkinci Dünya Savaşı'nda çarpışan ve Caldwell'de Caldwell kolejine devam eden damat az bir süre önce Kingship Bakır İşletmeleri'nin satış kısmında çalışmaya başlamıştı.

■

BAYAN Richardson, masanın başında oturmuş sağ elini pek kibar saydığı bir tavırla ileri uzatmış kolunu sıkan altın bileziğe bakıyordu. Sonunda bileziğin, annesi için pek uygun olmadığına karar kıldı. Çok genç işiydi. Annesine başka birşey alırdı. Bilezik de kendisine kalırdı.

Elinin önünde birden mavi birşey belirdi. Gülümsemesini takınarak, başını kaldırdı. Ama gelenin yine o rahatsız edici adam olduğunu gördü.

Adam, neşeyle, «Merhaba,» dedi.

Bayan Richardson çekmecesini açarak kâğıtlarını düzeltti. Soğuk bir sesle. «Bay Kingship yemekten dönmedi,» dedi.

«Sevgili bayan, Kingship saat onikide geldiğim zaman yemekteydi. Şimdi saat üç. Bu adam fil midir, nedir?»

«Eğer hafta içinde bir randevu almak isterseniz...»

«Zatı şahaneleriyle bu öğleden sonra konuşmak istiyorum.»

Bayan Richardson çekmecesini kapattı. «Yarın Noel günü,» dedi. «Bay Kingship bugün buraya gelmekle dört günlük tatilini yarıda kesmiş oluyor. Çok işi olmasaydı gelmezdf Ne olursa olsun kendisini rahatsız etmemem için emir verdi bana. Ne olursa olsun.»

«Şu halde yemekte değil.»

«Bana kesin emir verdi..»

Adam içini çekti. Kolundaki pardösüsünü bir iskemlenin üzerine bırakarak Bayan Richardson'un telefonunun yanından bir kâğıt çekti. Kâğıdı aldıktan sonra, da, «İzin verir misiniz?» diye sordu. Kâğıdı kolunun altında taşıdığı büyük mavi bir kitabın üzerine koyarak, Bayan Richardson'un kalemini alıp yazmaya başladı.

«Hayatımda böyle küstahlık görmedim,» dedi. Bayan Richardson.

Adam yazısını bitirince kalemi yerine koydu, mürekkebin kuruması için

kâğıdı üfledi. Sonra dörde kıvırarak Bayan Richardson'a uzattı. «Ona verin bunu,» dedi. «Hatta canınız isterse kapısının altından atıverin.»

Bayan Richardson öfkeyle baktı adama. Sonra kâğıdı açarak yazılanları okudu.

Sıkıntıyla baktı adamın yüzüne. «Dorothy ile Ellen mi?»

Adamın yüzünden hiçbir şey okunamıyordu.

Kadın yavaşça yerinden kalktı. «Ne olursa olsun kendisini rahatsız etmememi söylemişti,» dedi. «Adınız ne sizin?»

«Lütfen kâğıdı verin kendisine, yeter.»

«Bakın ama...»

Adam da zaten bakıyordu, hem de sesinin alaycı tonuna rağmen ciddi olarak bakıyordu kendisine. Bayan Richardson kaşlarını çattı, kâğıda bir daha baktı. Kalın kaplama kapıya doğru yürüdü. «Pekâlâ,» dedi. «Ama göreceksiniz. Bana kesin emir vermişti.» Hafifçe tıkırdattı kapıyı.

Bir dakika sonra dışarı çıktı. Kapıyı açarak, «içeri buyrun,» dedi.

Adam, pardösüsü omzunda, kitabı koltuğunun altında, «Gülümsemeye devam,» diyerek geçip gitti yanından.

Kapının kapandığını duyunca Leo Kingship elindeki kâğıttan başını kaldırdı. Ceketini koltuğunun arkasına atmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Gözlüğünü alnına kaldırmıştı. Jaluzilerden sızan güneş ışığı şişman gövdesini çizgi çizgi kesiyordu. Kendisine yaklaşan adama gözlerini kasarak baktı.

Adamın güneş ışığında yüzünü görünce, «Öo, siz misiniz?» diyerek tanıdığını belirtti. Elindeki kâğıda baktı, buruşturdu. Yüzündeki kaygı ifadesi yerini rahatlamaya sonra da sıkıntıya bıraktı.

Adam elini uzatarak, «Merhaba, Bay Kingship,» dedi.

Kingship kendisine uzatılan eli yarım yamalak sıktı. «Bayan Richardson'a adınızı niçin söylemediğiniz şimdi anlaşıldı,» dedi.

Adam gülümseyerek Kingship'in karşısındaki koltuğa oturdu. Pardösüsünü ve kitabını kucağına yerleştirdi.

Kingship, «Ama ben adınızı unuttum,» dedi. «Grant mıydı?»

«Gant. Gordon Gant.» Adam ayaklarım rahatça ileri uzattı.

Kingship ayaktaydı. Üstü kağıt dolu masasını göstererek, «Ben çok meşgul bir insanım, Bay Gant,» dedi. «Onun için eğer Dorothy'le Ellen hakkındaki bu bilgi Blue River'dekiler gibiyse...»

«Aşağı yukarı,» dedi Gant.

«O zaman, özür dilerim ama dinlemek istemiyorum.»

«Beni pek gözde tutuğunuzu sanmıyordum zaten.»

«Yani sizden hoşlanmadığımı mı söylemek istiyorsunuz? Hayır, doğru değil bu. Niyetlerinizden bir an bile kuşkulanmadım. Ellen'den hoşlanmıştınız.. Ona karşı bir gençlik heyecanı gösterdiniz... Fakat çabalarınız bana çok acı verecek yollara yönelmişti. Ellen'in ölümünden hemen sonra oteldeki odama öyle birden giriverişiniz... Öyle bir anda geçmişi canlandırmanız..» Yalvarırcasına baktı Gant'e «Dorothy'nin intihar etmediğine inanmayı istemez miydim sanıyorsunuz?»

«Dorothy intihar etmedi!»

Kingship yorgun bir sesle, «Ya mektup,» dedi. «Ya mektup..»

«O iki cümle intihardan başka bin bir şeyi anlatmak için de yazılabilirdi. Ya da böyle birşeyi yazmaya kandırılmıştı.» Gant öne eğildi. «Dorothy, Belediye Sarayı'na nikahlanmak için gitmişti. Ellen'in düşündükleri doğruydu. Öldürülmesi de bunu ispat ediyor zaten.»

«Böyle birşey yok ortada,» diye Kingship, Gant'i tersledi. «Aralarında hiçbir bağlantı yoktu. Polisin ne dediğini duydunuz...»

«Bir hırsızmış!»

«Niye olmasın?»

«Ben rastlantılara inanmam da ondan. Hiç olmazsa böylesine değil!»

«Olgun olmadığınızın bir delili bu, Bay Gant.»

Bir dakika kadar sonra Gant, «Her ikisini de öldüren aynı insandı,» dedi.

Kingship, ellerini masasına dayıyarak kâğıtlarına baktı. «Niçin bunları yeni baştan ortaya atıyorsunuz,» diye içini çekti. «Başkalarının işine karışmak neden? Benim neler hissettiğimi biliyor musunuz..?» Gözlüğünü gözüne indirerek bir defterin sayfalarını elledi. «Lütfen artık gider misiniz?»

Gant kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. «Ben tatil için memleketime gidiyorum,» dedi. «Memleketim de White Plains'dir. Geçen mart ayında

söylenenleri tekrarlamak için New York'ta inmiş değilim trenden.»

«Ne istiyorsunuz şu halde?»

«Bu sabahki Times'de... cemiyet sayfasında bir haber vardı.»

«Kızım hakkında mı?»

Gant başını salladı. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkararak, «Bud Corliss hakkında ne biliyorsunuz?» diye sordu.

Kingship karşılık vermeden ona baktı. «Ne mi biliyorum? Damadım olacak. Ne demek istiyorsunuz, anlamadım.»

«Onun Ellen'le dolaştığım biliyor muydunuz?»

«Elbette.» Kingship doğruldu. Ne demek istiyorsunuz?»

Gant, «Uzun bir hikâye,» dedi. Kingship'in koltuğunu işaret ederek, «Eğer karşımda böyle ayakta durursanız anlatamam,» diye ilâve etti.

Kingship oturdu. Elleri masanın kenarındaydı, sanki her an ayağa kalkmaya hazırmış gibi.

Gant sigarasını yaktı. Bir an sustu, düşündü, sanki bir işaret bekliyormuş gibi dudaklarını ısırdı. Sonra spiker sesiyle rahatça konuşmaya başladı.

«Ellen, Caldwell'den ayrıldıktan sonra Bud Corliss'e bir mektup yazmıştı. Ellen'in Blue River'e varmasından az sonra ben o mektubu okudum. Burada söz ettiği katil adayı bana çok benzediği için bu mektup üzerimde büyük bir etki yapmıştı. Anhyacağınız gibi mektubu iki kere, hem de çok dikkatlice okudum.

«Ellen'in öldürüldüğü gece Eldon Chesser bana onun benim dostum olup olmadığın sordu. Belki de bu onun meslek hayatında yaptığı tek yapıcı işti. Beni Curliss hakkında düşünmeye sevk etti çünkü O anda silahlı bir katilin yanında olduğunu bildiğim Ellen'den düşüncelerimi uzaklaştırmak, hem de kendisi hoşuma gitmiş olduğu için nasıl bir insandan hoşlandığını anlamak için hafızamda taptaze duran o mektubu ve 'rakibim' Bud Corliss'i hatırlamaya çalıştım.

Gant bir an durduktan sonra söze devam etti. «İlk önceleri bu bana hiçbir şey ifade etmemişti. Bud Corliss bir ad ancak. Ve Roosevelt Sokağı, Caldwell, VVisconcin. Başka bir delil yoktu. Fakat daha çok düşününce Ellen'in mektubundaki bütün küçük şeyleri birleştirerek, Bud Corliss hakkında o zaman önemsiz gelen birçok şey öğrenmiştim. Fakat bu bilgi bugün artık önem kazanmış bulunuyor.»

Gant sigarasından bir nefes çekerken Kingship, «Devam et,» dedi.

Gant arkasına yaslandı. «Bir: Ellen, Blue River'deyken derslerinden geri kalmayacağını, çünkü sonradan Bud'ın tuttuğu notlan alacağını yazıyordu. Demek ki Bud ile Ellen aynı dersleri alıyorlardı. Ellen son sınıfta olduğu için, Bud ya onunla aynı sınıfta ya bir sınıf aşağıdaydı.

«İki: Ellen, mektubunun bir yerinde Caldwell'de geçen ilk üç yılından söz ediyordu. Dorothy'nin ölümünden sonra bambaşka bir insan olduğunu yazıyor ve eskiden 'beni tanıyamazdın' diyordu. Yani, Bud ilk üç yıl onu görmemişti demekti bu. Stoddard gibi bir üniversitede olsaydı buna imkân vardı. Bu da bizi üçüncü noktaya getiriyor.

«Üç: Caldwell çok küçük bir kolejdir, aşağı yukarı Storddard'ın onda biri kadardır. Ellen böyle yazıyordu. Bu sabah gidip öğrendim, Stoddard'da oniki bin kişi, CaldvveH'de ise sekiz yüz kişi varmış. Bundan başka Ellen, Dorothy'nin Caldwell'e gelmesini istemediğini, orada herkesin diğerlerinin ne yaptığını bildiklerini, herkesin birbirini tanıdığını yazıyordu.

«Böylece bu üç noktayı toplarsak şunları elde ederiz: En azından üçüncü sınıfta olan Bud Cor liss, dördüncü sınıfa henüz geçmiş olan Ellen'i önceden tanımıyordu. Hem de her ikisinin de herkesin birbirini tanıdığı küçük bir kolejde olmalarına rağmen. Bunlardan da geçen yıl önemsiz gibi görünen, fakat şimdi büyük bir önem kazanan bir anlam çıkmaktadır: Bud Corliss, Dorothy'nin ölümünden sonra ve Ellen'in dördüncü ders yılının başında 1950 EylüPünde Caldwell'e nakletmiş olan bir öğrenciydi.»

Kingship kaşlarını çattı, «Bunun ne gibi bir ilişkisi olduğunu»

«Şimdi de bugüne, 24 Aralık 1951'e gelelim.» Gant sigarasını küllüğe bastırdı. «Annem yatağında kahvaltısını eden oğluna New York Times'i getirdiği zaman gözüme ilk çarpan şey Kingship adı ol du. Bayan Marion Kingship'in Bay Burton Corliss'le nikâhı... Ne kadar hayrete düştüğümü bir düşünün. Benim zihnim çok meraklı ve çözümleyici olduğu kadar pistir de. İç satış servisinin yeni üyesinin ne pahasına olursa olsun Kingship Bakır İşletmeleri piyangosundan çekilmediğini düşündüm kendi kendime.»

«Bana bakın, Bay Gant»

Gant devam etti. «Bir kız kardeş öldürülünce nasıl hemen diğerine koştuğunu düşündüm. îki Kingship kızının da sevgilisi. Üçte iki. Hiç de fena bir isabet sayılmazdı doğrusu.

«Bundan sonra zihnimin kötü çalışan yanı ile tahlilci yanı birlikte çalışmaya başlayınca şöyle dü şündüm: 1950 Eylül'ünde Caldwell kolejine naklen gelen Bay Bud Corliss için üçte üç isabet daha doğru olmaz mıydı?»

Kingship ayağa fırlayıp Gant'e baktı.

Gant aldırmadan, «Şöyle bir düşünceydi,» diye devam etti. «İmkânsız birşey. Ama ben yılmadım, kahvaltı tepsisini bir yana koydum. Kitaplığa kadar gidip Stoddard Universitesi'nin 1950 yıllığını alıverdim.» Kucağındaki mavi kaph kitabı gösterdi. «Kitabı karıştırınca bazı ilginç resimlere rastladım. İkinci yıl öğrencileri arasında, şimdi ikisi de ölmüş bulunan Dorothy Kingship'le Dwight PovveH'in resimleri var. Maalesef beş dolarcık bulamadığı için Gordon Gant'inkine rastlayamayacaksınız. Fakat herkes bu beş doların sıkıntısını çekmiyordu anlaşılan.» Kitabı işaretli bir yerinden açtı, çevirdi masanın üstüne koydu. Parmağıyla bir resmi işaret ederek, resmin altındaki yazıyı ezberden okudu: «Corliss, Burton 'Bud' Menasset. Mass.»

Kingship yerine oturdu. Bir posta pulundan az büyücek resme baktı. Sonra bakışım Gant'e çevirdi. Gant eğildi, birkaç sayfa daha çevirdi ve başka bir resme işaret etti. Dorothy'nin resmiydi bu. Kingship bir resme, bir Gant'e baktı.

Gant, «Bu bana çok garip geldi,» dedi. «Sizin de bilmenizi istedim bunu.»

Kingship hislerini açığa vurmadan, «Neden ama?» diye sordu. «Bunun sonu nereye varacak ki?»

«Bay Kingship bu sorunuza karşılık vermeden bir şey sorabilir miyim?»

«Sorun bakalım.»

«Bud Corliss size Stoddard'a gittiğinden hiç söz etmedi değil mi?»

«Hayır. Zaten kendisiyle bu gibi şeylerden hiç konuşmadık. Ama Marion'a söylemiştir herhalde. Marion biliyordur sanırım.»

«Bildiğini hiç sanmıyorum.»

«Neden?»

«Times gazetesine bakın. Bu bilgiyi gazeteye Marion verdi, değil mi? Genellikle kızlar verirler bunları gazeteye.»

«Eee, ne olacakmış bundan?»

«Makalede Stoddard'dan söz edilmiyor. Oysa diğer nişan veya evlenme haberlerinde tarafların gittikleri bütün okullar yazılı.»

«Belki de gazetecilere söylememiştir.»

«Belki. Ama belki de bilmiyordur. Belki Ellen de bilmiyordu.»

«Pekâlâ. Çıkarın bakalım ağzımızdaki baklayı.. Ne demek istiyorsunuz?»

«Bana kızmayın, Bay Kingship. Konuşan ben değilim, gerçeklerdir. Ben uydurmadım bunları.» Gant kitabı kapatıp kucağına koydu, «iki ihtimal var,» dedi. Corliss, Marion'a Stoddard'a gittiğini söylemiştir ve bu bir rastlantıdır. Stoddard'a gitmiş sonra Caldwell'e nakletmiş ve Dorothy'yi de hiç tanımamış olabilir.» Durakladı. «Ya da Marion'a oraya gittiğini söylememiştir.»

«Ki bu da...»

«Bu da onun şu veya bu şekilde Dorothy'le bir ilişkisi olduğunu gösterir. Yoksa neden saklasın bunu?» Gant kucağındaki kitaba baktı. «Dorothy'yi hamile bıraktığı için ortadan kaldırmak isteyen bir adam vardı...»

Gingship, Gant'in yüzüne dik dik baktı. «Yine aynı yere döndün,» dedi. «Birisi Dorothy'yi öldürdü, sonra Ellen'i öldürdü... Bir film senaryosu uydurmuşsun...» Gant, sesini çıkarmadan dinliyordu adamı. «Bud mı?» diye Kingship inanmayarak sordu. «Haydi haydi,» dedi. «Çılgın bir düşünce bu? Çılgın.» Başını salıyordu. «Bu çocuk manyak mı yani?» gülümsedi «Çılgın bir fikrin peşine kapılıp gidiyorsun... »

«Pekâlâ,» dedi Gant. «Çılgınca olsun. Bir süre için kabul ediyorum. Ama Marion'a Stoddard'a gittiğini söylememişse Dorothy'le bir ilişkisi var demektir. Ve önce Dorothy'le, sonra Ellen'le ve şimdi de Marion'la ilişki kurduğuna göre adam kız larınızdan biri ile mutlaka evlenmeye karar vermiş olmalı. Biri olsun da hangisi olursa olsun!»

Kingship'in yüzündeki gülümseme birden soluverdi. Masanın kenarında duran elleri kaskatı kesilmişlerdi.

«Bu çok çılgın bir fikir değil ha, ne dersiniz?»

Kingship gözlüğünü çıkardı. Bir iki kere gözlerini kırpıştırdıktan sonra ayağa kalktı. «Marion'la konuşacağım,» dedi.

Gant telefona baktı.

«Hayır, telefonla değil. Marion telefonunu kestirdi. Oturduğu yerden çıkıyor. Nikâha kadar benimle birlikte kalacak.» Sesi hafifledi. «Balayından sonra onlara tuttuğum bir daireye yerleşecekler... Sutton Teracce'da.. Marion kabul etmek istemedi ama, Bud kandırdı onu.. Bud ikimizi yaklaştırdı birbirimize...» Bir an

gözgöze bakıştılar. Gant'in bakışı meydan okuyan bir bakıştı, Kingship'inki ise ürkek, kaygılı.

Gant, «Nerede olduğunu biliyor musunuz?» di ye sordu.

«Evinde... eşyalarını topluyor.» Kingship ceketini giydi. «Stoddard'dan bahsetmiş olmah ona...»

Yazıhaneden çıkınca Bayan Richardson onlara baktı.

«Bayan Richardson, lütfen masamın üstünü toparlayın. Bugün artık dönmeyeceğim.»

Kadın merakla çattı kaşlarını. «Pekâlâ, Bay Kingship. iyi tatiller.»

«İyi tatiller, Bayan Richardson.»

Asansörü beklerlerken Kingship, «Eminim ki söylemiştir» dedi.

■

EL sıkıştıkları zaman Marion, «Gordon Gant mi?» dedi. «Ben bu adı bir yerden hatırlıyorum.» Gülerek içeri çekilirken bir eliyle de babasının elini tutup içeri çekti. Diğer eliyle incili altm kolyesiyle oynuyordu.

Kingship onları birbirlerine tanıştırırken Marion'a bakmamıştı. «Blue River'den,» dedi. «Sana ondan bahsetmiştim sanırım.»

«Tamam, tamam. Siz Ellen'i tanıyordunuz, değil mi?»

«Evet,» dedi Gant. Elini sıkı sıkı tuttuğu kitabın terlenmiş yerinden aşağı kaydırarak Kingship'in kendisine de buraya gelmesini teklif ettiği zaman o kadar çok hevesli olmasaydım diye düşündü. Marion'un gazetedeki resminde şimdi karşısında duran kızın gözlerinin parlaklığından, yanaklarının kır mızılığından, her tarafında parıldayan ben cumartesi günü evleniyorum havasından hiç de eser yoktu.

Kız çaresizce odasını işaret ederek, «Özür dilerim ama galiba oturacak bir yer bile kalmadı,» dedi. Birtakım kutuların üstüne yığıldığı iskemleye doğru gitti.

Kingship, «Aldırma,» dedi. «Geçerken uğradık. Büroda çok işim var zaten.»

Marion, «Bu geceyi unutmadın ya?» diye sordu. «Biz saat yedide filân geliriz. Bud'ın annesi saat beşte gelecek, herhalde önce otele gitmek istecektir.» Gant'e dönerek, «Müstakbel kaynanam,» dedi.

Gant, eyvah diye düşündü. 'Evleniyor musunuz?' demem gerek şimdi. O da, 'Evet cumartesi günü,' diyecek 'Tebrik ederim.' Hiçbir şey söylemeden

gülümsedi. Kimse sesini çıkarmadı.

Marion, nezaketle, «Acaba ziyaretinizin nedenini öğrenebilir miyim?» diye sordu.

Gant, Kingship'e bakarak konuşmasını bekledi.

Marion ikisine birden bakarak, «Özel birşey mi var?» diye sordu.

Bir dakika kadar sonra Gant, « Ben Dorothy'yi tanırdım,» dedi.

«Oh,» dedi Marion. Ellerine baktı.

«Aynı sınıftaydık. Ben de Stoddard'daydım.» Durakladı. «Fakat Bud'ın benimle bir sınıfta olduğunu sanmıyorum.»

Kız başını kaldırdı. «Bud mı?»

«Bud Corliss. Sizin.. »

Kız gülümseyerek başını salladı, «Bud Stoddard'a gitmedi ki,» dedi.

«Gitti, Bayan Kingship.»

«Hayır,» diye ısrar etti kız. «Bud, Caldwell'de okudu.»

«Önce Stoddard'a sonra Caldwell'e gitti.»

Marion babasına baktı, sanki onun getirdiği bu garip adamın inatçılığı hakkında kendisinden bir açıklama bekliyordu.

Kingship, ««Stoddard'da idi, Marion,» dedi. «Kitabı göster ona.»

Gant yıllığı açarak resmi işaret etti. Kız, «Özür dilerim,» dedi. «Hiç bilmiyordum...» Kitabın kabına baktı, «1950...»

Gant, «1949'da da oradaydı,» dedi. «İki yıl Stoddard'a gittikten sonra Caldwell'e nakletti.»

Kız, «Ne garip,» dedi. «Belki de Dorothy'yi de tanıyordur.» Sanki bu nişanlısı ile kendisi arasında yeni bir bağ imiş gibi sevinmişti. Gözü tekrar resme kaydı.

Gant, Kingship'in başını sallamasına rağmen, «Size bundan hiç söz etmedi mi?» diye sordu. «Hayır, hiç...»

Kız kitabı kapatarak karşısındakilerin yüzlerine baktı. İki adamın içinde bulundukları sıkıntılı hali flk defa fark ediyordu. Merakla, «Ne var?» diye sordu.

Kingship, «Birşey yok,» dedi Gant'a baktı kendisini desteklemesi için.

«Peki ikiniz de orada sanki...» Bir kitaba baktı bir babasına.» Bana bunu

söylemek için mi geldin?» dedi

«Senin., senin bunu bilip bilmediğini merak ettik de..»

«Niçin ama?»

«Hiç., merak ettik sadece.» Kız, Gant'a baktı. «Niçin?» Gant «Bud bunu neden sakladı?» diye sordu. «Eğer»

Kingship, «Gant!» dedi.

«Saklamak mı? Ne biçim söz bu? Bunu saklamış değil ki. Ellen yüzünden pek okuldan sözetmeyiz biz. Konu hiç çıkmadı ortaya da ondan.»

Gant yılmamıştı. «Niçin evleneceği kız kendisinin iki yıl Stoddard'da okuduğunu bilmesin,» dedi. «Eğer Dorothy'le bir ilişkisi olmasaydı..»

«İlişki mi? Dorothy'le mi?» Kızın hayretle açılan bakışları birden kasılarak babasına döndü. «Ne demek oluyor bu?»

Kingship gözlerini kırpıp duruyordu. Sanki kum tanecikleri çarpıyor gibi.

Marion soğuk bir sesle, «Kaç para ödüyorsun ona?» diye sordu.

«Para mı?»

«Casusluk etmesi için. Pislik çıkarması için. Pisliği icat etmesi için!»

«Marion! Kendisi geldi bana.»

«Hah! Kendi kendine çıktı demek?»

«Evet, kendi kendine birden çıkıverdi.»

Gant, «Times gazetesindeki haberi okudum da,» dedi.

Marion'un gözleri ateş püskürüyordu. «Bana bunu yapmayacağına yemin etmiştin,» dedi babasına. «Yemin etmiştin. Senin aklına hiç gelmez sorular sormak, araştırma yapmak, değil mi? Hiç ama hiç gelmez!»

Kingship, «Ben soruşturma filan yapmadım» dedi.

Marion sırtını çevirdi. «Ben de senin değiştiği ni sanmıştım. Gerçekten de değiştin sanmıştım. Senin Bud'ı sevdiğini, beni sevdiğini sanıyordum. Ama sen...»

«Marion... »

«Hayır, hayır. Bunlarla uğraşıyorsan bizi sevmiyorsun demektir. Apartman, iş... ve bu arada da bu.»

«Ortada birşey yok. Marion.»

«Birşey yok mu? Ben sana olanları söyleyeyim.» Yine babasının yüzüne baktı. «Benim hiçbir şey bilmediğimi sanıyorsun değil mi? Dorothy'le ilişkisi varmış . yani Dorothy'yi hamile bıraktı, değil mi? Ellen'le de ilişkisi vardı, şimdi de benimle ilişkisi var. Hep para için, senin o kıymetli paran için, değil mi? işte budur senin zihninden geçen!» Kitabı babasının eline tıkıştırdı.

Gant, «Her şeyi tersinden aldınız, Bayan Kingship,» dedi. «Bunlar babanızın değil sizin zihninizden geçenler.»

Kingship, «Gördün mü?» dedi. «Bana kendiliğinden geldi.»

Marion Gant'e baktı. «Siz kimsiniz, kuzum? Siz ne karışıyorsunuz bu işe?»

«Ellen'i tanıyordum.»

«Anladık, Bud'ı tanıyor musunuz?»

«Bu zevki tatmadım henüz.»

«O zaman lütfen bana burada ne aradığınızı söyler misiniz?»

«Uzun bir hikâye bu.»

Kingship onun sözünü keserek, «Fazla konuş tun, Gant,» dedi.

Marion, «Bud'ı kıskanıyor musunuz? Bu mu bütün iş? Ellen onu size tercih etti diye mi?»

Gant soğuk bir sesle, «Doğru» dedi. «Bu kıskançlık beni yeyip bitiriyor.»

Kız, «Hakaret kanunlarından haberdarsınız herhalde?» diye sordu.

Kingship gözüyle Gant'e işaret çakarak kapıya doğru yanaşıyordu. Marion, «Evet, artık gitseniz iyi olur,» dedi.

Gant kapıyı açarken de, «Durun bir dakika,» diye seslendi. «Sona erecek mi bu?»

Kingship, «Sona ereck birşey yok, Marion,» dedi.

«Bu işi kim kurcalıyorsa kurcalasın, bitmeli artık. Biz okuldan hiç söz etmedik. Ortada Ellen olduğu için nasıl edebilirdik?»

«Peki, Marion, peki.» Kingship, Gant'in peşinden dışarı çıktı.

«Kesilmeli artık bu iş.»

«Pekâlâ.» Kingship durakladı, sesini hafifleterek, «Bu akşam geliyorsunuz

değil mi Marion?» diye sordu.

Kız dudaklarını ısırdı. Bir an düşündü. «Bud'ın annesinin hislerini incitmek istemediğim için evet,» dedi.

Kingship kapıyı kapattı.

Lexington Caddesi'nde bir kahveye girdiler. Gant kahve ile pasta, Kingship süt ısmarladı.

Gant, «Şimdiye kadarı mükemmel gitti,» dedi.

Kingship elindeki kağıt peçeteye bakıyordu. «Ne demek istiyorsun?»

«Hiç olmazsa nerede olduğumuzu biliyoruz. Marion'a Stoddard'dan söz etmedi. Şu halde kesin olarak»

Kingship, «Marion'un söylediklerini duydun,» dedi. «Ellen'in yüzünden okuldan sözetmiyorlarmış.»

Gant kaşlarını kaldırarak adama baktı. «Haydi, haydi,» dedi. «Bu Marion'u tatmin eder, çünkü adamı seviyor. Ama bir kimsenin nişanlısına hangi üniversiteye gittiğini söylememesi... »

«Ama bu yalan söylemiş olması demek değil ki.»

Gant, «Sadece okul hakkında konuşmadılar, o kadar.» dedi.

«Durumu düşününce, ben bunu anlaşılabilir birşey olarak kabul ediyorum.»

«Tamam. Durumun Dorothy'le ilişkili olduğunu düşününce doğru bu.»

«Bu sonuca varmaya hakkın yok.»

Gant kahvesini karıştırarak yudumladı. Biraz daha süt ilâve edip, yeniden karıştırdı. «Siz Marion'dan korkuyor olmayasınız,» dedi.

«Marion'dan mı? Gülünç olma lütfen.» Kings hip süt bardağını masanın üstüne bıraktı. «Bir insan suçlu olduğu ispat edilene kadar masumdur.»

«Şu halde delil bulmamız gerek. Görüyorsunuz ya.»

«Bak, sen işe başlamadan onun servet avcısı olduğunu kabul etmiş durumdasın.»

«Ben daha pek çok şey kabul etmiş durumdayım.» Pastasından bir çatal aldı. Yuttuktan sonra, «Ne yapmayı düşünüyorsunuz?» diye sordu.

Kingship yine peçeteye bakıyordu. «Hiçbir şey.»

«Onların evlenmesine izin verecek misiniz?»

«İstesem de engel olamam ki.»

«Dedektif filân tutabilirsiniz. Daha dört gün var. Birşeyler elde edilebilir.»

«Eğer bulunabilecek birşey varsa. Ya da Bud birşeylerin farkına varıp Marion'a söyler.»

Gant güldü. «Marion'la sizin hakkınızda az önce bir şey söylerken gülünç oluyordum,» dedi.

Kingship içini çekti. Gant'ın yüzüne bakmadan, «Bak sana birşey söyleyeyim,» dedi. «Bir karım ve üç kızım vardı. İki kızım elimden alındı. Karımı ben uzaklaştırdım kendimden. Belki kızlarımdan birini de ben ittim. Şimdi tek bir kızım kaldı. Eni yedi yaşındayım ve bir tek kızımla arasıra golf oynadığım bir iki arkadaşım var hayatta. İşte hepsi bu.»

Bir süre sonra Gant'a bakarak, «Ya sen?» diye sordu. «Senin ne ilgin var bunlarla? İnsanlara ne kadar akıllı bir insan olduğunu mu ispat etmek istiyorsun ? Bu kadar rol kesmene hiç de lüzum yoktu. Büroma geldiğin zaman kitabı masamın üstüne koyar, 'Bud Corliss Stoddard'da okudu' diyebilirdin. Neydi o Ellen'in mektubu hakkındaki sözlerin. Belki de kendini göstermek istiyorsun, ha?»

«Belki de. Belki de kızlarınızdan birini öldürdü günü düşünüyorum ve cinayetin cezasını bulması gerektiği konusunda eskimiş bir fikre sahibim.»

Kingship sütünü bitirdi. «Bana kalırsa sen Yonkers'e gidip tatilini yapmalısın,» dedi.

«Yonkers değil, White Plains.»

Gant pastasını sıyırarak Kingship'in önünde duran süt bardağına baktı. «Ülseriniz mi va r?»

Kingship başını salladı.

Gant arkasına yaslanıp karşısındaki adamı süzdü. «Onbeş kilo kadar da fazla kilonuz var,» dedi «Bud'ın size en çok on yıl yaşama hakkı tanıdığna bahse girerim. Belki de iki üç yıl içinde sabırsızlanıp, sizi haklamaya kalkışır.»

Kingship kalktı. Cebinden bir dolar çıkararak masanın üstüne attı. «Allahaısmarladık, Bay Gant,» diyerek uzaklaştı Gant'in yanından.

Garson gelip bir doları aldı. «Başka birşey ister miydiniz?» diye sordu.

Gant başını salladı.

5: 19 White Plains trenine yetişti.

■

BUD, annesine yazdığı mektuplarda Kingship servetinden pek söz etmemişti. Birkaç kere Kingship Bakır İşletmeleri sözü geçmişti ama, kadının böyle bir şirketin başkanlığının getireceği lüksü hayal edemeyeceğini biliyordu. Onun için onu Marion'la babasına tanıştıracağı anı hevesle bekliyordu. Kingship apartmanındaki gözünü kamaştıracak her eşyayı onları değil oğlunun başarısının eseri olarak göre ceğini biliyordu.

Oysa o akşam, tam bir hayal kırıklığı akşamı oldu

Annesi beklediği her tepkiyi göstermişti. Bu tarafta üzücü birşey yoktu. Ama anlaşıldığına göre Marion'la babası yine dalaşmışlardı. Marion ancak çok mecbur kalınca babasıyla konuşurdu. Leo kendisinin yüzüne bakmadan konuştuğuna göre, kavga nedeni de kendisiydi. Marion ise koluna giriyor, 'sevgilim' diyor bin bir türlü cilve yapıyordu. Oysa bundan önce bunları başkalarının yanında yapmazdı. Sanki pabucunun içinde küçük bir taş varmış gibi ufacıcık bir kaygı belirmişti içinde.

Yemek bir felâketti. Leo ile Marion sofranın iki başında, kendisi ve anesi iki kenarında oturmuşlardı. Aralarında tek bir konuşma geçmemişti. Ne baba ile krz, ne ana ile oğul konuşamamışlardı. Marion kendisine yine 'sevgilim' demiş, annesine Sutton Terrace'deki yeni evlerinden söz etmiş, annesi de Leo'ya çocuklar'dan söz etmişti. Leo da kendisinden bir kere tuzu istemişti, hepsi bu kadar.

Yemeğin sonunda masanın üstünde gümüş bir çakmak bulunduğu halde Marion'un ve kendisinin sigaralarını kibritle yakmış, sonra kibrit kutusunu dalgın bir havayla ta annesi görene kadar elinde çevirmiş durmuştu. Kutunun üzerinde bakır kabartma ile Bud Corliss yazılıydı.

Ama yine de pabucunun içinde ufacık bir taş vardı.

O akşam Noel arifesi olduğundan kiliseye gittiler. Bud, annesini otele götüreceğini sanıyordu. Marion da Leo'yla eve gidecekti. Fakat Marion hiç alışılmadık bir cilveyle kaynanasını oteline bırakmayı istedi. Leo tek başına gitti eve. Bud da, iki kadının arasına oturup, şoföre yolu uzatmasını söyleyerek, New York'un ünlü yerlerini annesine gösterdi.

Annesini otelin asansörü yanında bıraktı. Kadına, «Çok yoruldun mu?» diye

sordu. Kadın yorulduğunu söyleyince Bud keyifsizlenmişti. «Hemen uyuma, birazdan sana telefon edeceğim,» dedi. Bayan Corliss, Bud'ın elini bırakmadan Marion'u da yanağından öptü.

Leo'nun evine dönerlerken Marion sessizdi.

«Nen var, sevgilim?»

«Hiç! Neden sordun?»

Bud omuzlarını silkti.

Kızı apartmanın kapısında bırakmaya niyet etmişti ama pabucundaki taş gittikçe keskinleşiyordu. Birlikte yukarı çıktılar. Kingship yatmıştı. Oturma odasına girdiler, Bud sigaralarını yakarken Marion da radyoyu açtı. Divana oturdular.

Marion, annesini çok sevdiğini söyledi. Bud buna sevindiğini söyledi. Annesinin de ondan hoşlandığını anlamıştı. Sonra gelecekten söz etmeye başladılar. Bud bir eli kızın omuzunda, geri yaslanmış, gözleri kapalı her sözün altında ne yatıyor diye tetikte bekliyordu. Önemli birşey olamazdı. Olamazdı! Herhalde söz verdiği birşeyi yerine getirmemişti de ondandı bu hali. Ne olabilirdi bundan başka?..« Verdiği her karşılıktan önce düşünüyor, birşey söylemeden önce ne cevap alacağını kafasında tartıyordu.

Marion, sözü çocuklara getirerek, «İki tane,» dedi.

Bud'ın eli pantalonunun üzerindeydi, paçasının kıvrımını düzelterek, «Uç ya da dört,» dedi.

Marion, «İki,» dedi. «Biri Columbia'ya biri Caldwell’e gider.»

Caldwell. Şu halde Caldwell hakkında birşey olmalı. Ellen?» «Nasıl olsa ikisi de Michigan'a bir yere giderler,» dedi.

Marion devam etti. «Bir çocuğumuz olursa Columbia Universitesi'ne veririz, oradan da Caldwell'e nakleder.» Gülümseyerek eğilip sigarasını küllüğe bastırdı. Sigarasını her zaman daha dikkatli söndürdü, diye düşündü Bud. Caldwell'e nakil. Caldwell'e nakil... Sesini çıkarmadan bekledi. Marion, «Olmaz ama,» dedi sonunda. «Okuldan okula geçerken kazandığı notları kaybeder. Nakil epey güç bir iş olmalı.»

Yanyana hiç ses çıkarmadan oturdular bir an.

Bud, «Güç değildir,» dedi.

«Değil midir?»

«Hayır. Ben hiçbir şey kaybetmemiştim.»

«Sen başka okula mı nakletmiştin ?» Marion şaşmış görünmeye çalışıyordu.

«Elbette. Söylemiştim ya.»

«Hayır, hiç söylememiştin bunu.»

«Söyledim, yavrum söyledim. Önce Stoddard Universitesi'ne sonra Caldwell'e devam ettim.»

«Benim kız kardeşim Dorothy de Stoddard'a gitmişti!»

«Biliyorum. Ellen söylemişti.»

«Dorothy'yi de tanıdığını söylemeyeceksin ya şimdi?»

«Hayır. Kendisini gördüğümü hiç hatırlamıyo rum. Yalnız Ellen bir keresinde bir resmim göstermişti. Sana, ilk karşılaştığınız gün, müzede söylemiştim ya.»

«Hayır efendim, hiç de söylememiştin. Çok iyi hatırlıyorum böyle birşeyden bahsetmemiştin bile.»

«Neyse, iki yıl Stoddard'a devam ettim. Yani sen bilmiyor» Marion Bud'ın dudaklarından öperek cümlesini yarıda kesti. Kuşkusundan dolayı özür diliyordu.

Bud birkaç dakika sonra saatına baktı. «Artık gitsem iyi olacak,»"dedi. «Bu hafta mümkün olduğu kadar uyumak istiyorum, haftaya pek uyuyacağımı sanmıyorum da.»

Demek Leo onun Stoddard'a gittiğini öğrenmişti. Pek bir tehlike yoktu bunda. Biraz güçlük çıkardı belki, evlilik suya düşerdi belki, ama gerçek tehlike, polis tehlikesi olamazdı. Zengin bir kızın peşine düşmek suç değildi ya.

Ama, niye bu kadar geç kalmıştı Leo? Onun geçmişini araştırmak istediyse niye bu zamanı beklemişti. Niye bugün?... Times'daki haberden elbet te.! Birisi görmüş olmalıydı yazıyı, Stoddard'da okuyan biri. Leo'nun arkadaşlarından birinin oğlu belki de. «Benim oğlumlan senin damadın Stoddard'da birlikte okumuşlardı.» Leo da ikiyle ikinin dört ettiğini bilmeyecek insan değil ki. Dorothy, Ellen, Marion zengin kız avcısı. Bunu Marion'a söyleyince de kavga kopmuştu herhalde.

Ah, şu Stoddard'ı başta bir söyleyebilseydi! Ama çılgınlık olurdu bu. Leo hemen kuşkulanır, Marion da onun sözünü dinlerdi. Ama şimdi de bunun ortaya

çıkmasının sırası mıydı yani.

Ama, Leo bu kuşkuyla ne yapabilirdi ki? Moruk, onun Dorothy'yi tanıdığın biliyor olamazdı, aksi takdirde tanımadığını söylediği zaman Marion o kadar sevinmezdi. Ya Leo bunu Marion'dan saklamışsa? Hayır, hayır, böyle birşeyi bilmiş olsaydı, Marion'u ikna etmek için hepsini söylerdi. Şu halde Leo emin değildi. Emin olabilir miydi acaba? Nasıl? Stoddard'daki çocuklar şimdi Dorothy'nin o zaman kimlerle gezdiğini hatırlayabilir miydiler? Olabilirdi. Fakat şimdi Noel'di. Tatildi. Hepsi evlerine gitmişlerdi. Nikâha dört gün kalmıştı. Leo, Marion'u nikâhı geri bırakması için kandıramazdı.

Bütün yapacağı oturup beklemekti. Salı çarşamba, perşembe, cuma... cumartesi. Leo'nun yapacağı en büyük kötülük onun para peşinde olduğunu ispat etmesiydi. Dorothy'nin intihar etmediğini ispat edemezdi. Şu anda on metre çamurun altında yatan tabancayı bulmak için bütün Missisipi nehrim de tarayamazdı ya.

Hiçbir şey olmadığı takdirde evlenmeleri plâna uygun olarak yapılacaktı. Ondan sonra Stoddard'daki çocuklar hatırlasalar bile Leo hiçbir şey yapamazdı ki. Boşanma mı? Fesih mi? Marion istese bile, bunun için pek bir delil bulamazdı. Şu halde ne olurdu? Belki Leo onu parayla satın almaya kalkardı.

Bak işte, bunun üstünde düşünmek gerekti.. Leo kızını bu para avcısını elinden kurtarmak için ne kadar verirdi acaba? Epey çok, herhalde.

Ama hiçbir zaman günün birinde Marion'un mirasa konacağı kadar değil.

Şimdi ekmek mi yemek iyiydi yoksa sonra pasta mı?

Pansiyonuna döndüğü zaman annesine telefon etti.

«Umut ederim ki seni uyandırmadım anne. Marion'dan eve kadar yürüyerek geldim de.»

«Hayır, evlâdım. Bud,ne fevkalâde bir kız bu. Tatlı birşey.. Senin için öyle sevindim ki.»

«Teşekkür ederim, anne.»

«Ya Bay Kingship, ne mükemmel bir adam. Ellerine dikkat ettin mi?»

«Ne var elinde?»

«Öyle temiz ki!» Bud güldü. «Kadın sesini kısarak, «Bud,» dedi. «Çok zengin olmalı bunlar... »

«Öyledirler, anne.»

«Ya o apartman... kendimi sinemada sandım...»

Bud, annesine "Terrace Sutton'daki daireyi anlattı «Hele orasını bir gör, anne!» sonra tasfiyehaneye gideceğini söyledi . «Beni perşembe günü götürecek oraya. Bütün iş tanımamı istiyor.» Konuşmanın sonuna doğru kadın, «Senin o fikrin ne ol du?» diye sordu.

«Hangi fikrim?»

«Hani okulu yarıda bıraktıran fikrin?»

«Ha, o mu? Olmadı.»

«Sahi mi...» Kadının canı sıkılmıştı.

Bud, «Tıraş sabunu kutularını biliyor musun?» diye sordu, «Hani bir düğmeye basınca fışş diye tıraş kremi çıkıyor içinden?»

«Eee?»

«İşte benim düşündüğüm şey de oydu. Ama başkası benden önce düşünmüş.»

«Vah vah, çok yazık. Kimseye söylemiş miydin?»

«Söylememiştim ama başkası benden önce bulmuş anlaşılan.»

Kadın içini çekerek, «Böyle şeyler olur,» dedi. «Yazık ama. Böyle bir fikir...»

Bud, telefonu kapatınca odasına gidip yatağına uzandı. Kendini çok iyi hissediyordu. Leo ile kuşkulan! Hah, aklına şaşarım! Herşey mükemmelen olacaktı.

Ama yapacağı bir iş daha vardı- kızın paranın bir kısmını eline almasını sağlayacaktı.

■

GORDON GANT'in treni saat altından az sonra Providence'e giriyordu.

Gant, istasyona iner inmez danışma bürosuna girip birkaç soru sordu. Sonra saatına bakarak binadan çıktı. Hava kararmıştı. Geniş ve çamurlu bir caddeden geçip karşıdaki mezecide ayaküstü birşeyler yedi. Mezecinin yanındaki eczaneden de bir rulo zamklı bant satın aldı. İstasyona döndü. Rahatsız bir sıraya oturup bir süre bir Boston gazetesini gözden geçirdi. Saat yediye on kala yine istasyondan çıktı ve yakınlarda üç otobüsün durduğu bir meydana kadar gitti. Menasset-Somerset-Fall River'e giden sarılı mavili otobüse bindi.

Otobüs saat yediyi yirmi geçe Menasset'in ana caddesinde durmuştu. İnen birkaç yolcu arasında Gant'de vardı. Gant, çevresine şöyle bir baktıktan sonra 1910'lardan kalma bir eczaneye girerek telefon rehberini karıştırdı, bulduğu bir adresi ve numarayı kaydetti. Numarayı çevirdi ama telefon on kere çalıp da karşıdan karşılık gelmeyince telefonu kapattı.

Ev tek katlı, eski, kararmış pencerelerinin pervazları karla kaplanmış bir binaydı. Gant, evin önünden geçerken dikkatle baktı. Kaldırımdan birkaç adım içerdeydi kapısı. Kapı ile kaldırım arasındaki karda ayak izi yoktu.

Bomboş sokağın öteki ucuna kadar yürüdü, aynı evin önünden geçerken, bu sefer yanındaki evleri gözden geçirdi. Bir tarafındaki evde Ispanyola benzeyen bir aile akşam yemeği yemekteydi. Öteki taraftaki evde de tek başına bir adam, önündeki dünya yuvarlağını çeviriyor, sonra birden parmağını bir noktasına basarak yuvarlağı durduruyor, ve parmağı ile hangi ülkeye bastığına bakıyordu. Gant, sokağın öteki ucuna kadar yürüdükten sonra yine geri döndü. Bu sefer İspanyol ailesinin oturduğu evi geçtikten sonra, hemen iki ev arasındaki yola sapıp aradığı evin arka tarafına geçti.

Arka kapının önünde küçük bir bahçe, bahçenin çevresinde de tahta perde bir çit vardı. Gant kapıya yanaştı. Kapı da, kapının yanındaki pencere de kilitliydi. Cebinden zamklı bandı çıkartarak bir karış boyunda bir parça kopartıp kapının koluna en yakın cama yapıştırdı. Bandın uçlarını camın macunlu kısmına iyice bastırdı. Sonra bir parça daha kopartıp bunu aynı cama çaprazlamasına yapıştırdı.

Az sonra bütün cam zamklı bandla kaplanmıştı. Eldivenli yumruğu ile vurunca bir kırılma sesi işitildi, ama banda yapışmış olan cam yere düşmedi. Gant, zamklı bandı uçlarından çekerek çıkardı. Bu cam kırıkları yapışık bandı sessizce çöp tenekesinin dibine bıraktı. Elini camdan içeri sokup kapının yanındaki camı tutan mandalı çevirdi. Camı sessizce kaldırdı. Sonra cebinden küçük bir el feneri çıkartıp açık camdan içeri tuttu. Pencerenin önünde üstü gazete dolu bir iskemle vardı. Gant, yine elini pencereden uzatıp iskemleyi bir kenara çekti, içeri girdi ve camı arkasından kapattı.

Fenerin ışığı küçük ve eski bir mutfağın içinde dolaştı. Gant, aşınmış muşambaya dikkatle basarak ileri doğru yürüdü.

Şimdi bir oturma odasına girmişti. Kadife koltukların kolları aşınmıştı. Pencereler deki perdeler kapalıydı. Dört bir yanda Bud'ın resimleri vardı. Bud kısa pantolonla, Bud ilkokulu bitirirken, Bud askerken, Bud gülerken. Çerçeveli

resimlerin kenarlarına da yine Bud'ın çeşitli vesikalık resimleri iliştirilmişti. Bud hep gülümsüyordu.

Gant, oturma odasından geçerek hole vardı. İlk oda bir yatak odasıydı. Masanın üzerinde bir şişe kolonya, boş bir elbise kutusu, komidinin üstünde Bud'ın çerçeveli bir resmi vardı. İkinci oda banyoydu. Fenerin ışığı rutubetli duvarların üstüne çizilmiş kuğu kuşlarının üzerinde dolaştı.

Üçüncü oda Bud'ın odasıydı. İkinci sınıf bir otel odasından hiçbir farkı yoktu. Yatağın başucuna asılmış bir diplomadan başka odadaki insanın kimliğini belirtecek hiçbir şey yoktu. Gant içeri girdi.

Bir raftaki kitapların adlarını okudu. Birkaç klasik romanla okul kitaplarıydı. Ne özel bir hatıra defteri ne de başka birşey. Yazı masasının önüne oturup bütün çekmeceleri birer birer açtı. Boş mektup kâğıtları, zarflar, Life ve New Yorker dergilerinin eski sayıları, sınav kağıtları vardı ama tek bir mektup, tek bir adres defteri, tek bir yazılı kâğıt yoktu. Masanın başından kalkıp dolaba gitti. Dolabın çekmecelerinden çoğu boştu. Ötekilerinde de yazlık elbiseler, mayolar, iki çift yünlü elişi çorap, iç çamaşırları, eski kravat iğneleri vardı. Köşede bucakta unutulmuş tek bir kâğıt parçası, tek bir resim yoktu.

Dolap tarafını açtı iş olsun diye. Köşede küçük bir kasa duruyordu.

Kasayı çıkartıp masanın üstüne koydu. Kilitliydi. Kaldırıp salladı. İçinde kâğıt var gibiydi. Anahtarlarınm yanındaki küçük çakı ile kilidini açmayı denedi. Olmadı Mutfağa giderek orada bulduğu bir tornavida ile kilidi zorladı. Yine açamadı. Sonunda kasanın içinde Bayan Corliss'in birikmiş paraları olmadığını umut ederek, kasayı bir gazete kâğıdına sardı.

Camı açtı, yerden bulduğu bir karton parçasını alarak dışarı çıktı. Camı indirip kilitledikten sonra kartonun düz yüzünü az önce kırdığı camın yerine koydu, kutuyu kolunun altına soktu ve evlerin arasından sessizce geçerek sokağa çıktı,

■

LEO KİNGSHİP, Noel tatili dolayısıyla biriken işlerini tamamlamak için geç saatlara kadar çalıştıktan sonra çarşamba gecesi evine saat onda döndü. Paltosunu kapıyı açan uşağa uzatarak. «Marion evde mi?» diye sordu.

«Bay Corliss'le çıktı. Ama erken geleceğini söyledi. Sizi içeride Bay Detweiller bekliyor.»

«Detweiller mi?»

Bayan Richardson'un kendisini hisse senetleri için gönderdiğini söyledi. Yanında küçük bir kasa var.»

«Detweiller mi?» Kingship kaşlarını çattı.

Salona girdi.

Gordon Gant şöminenin yanındaki rahat bir koltuktan kalkarak, «Merhaba,» dedi.

Kingship bir an ona baktıktan sonra, «Bayan Richardson bugün benim—» Yumrukları sıkılmıştı.» Çık buradan dışarı,» dedi. «Marion şimdi gelirse.. »

Gant elindeki bir broşürü havaya kaldırarak, «Birinci delil. Bud Corliss aleyhindeki davada birinci delil,» dedi.

«İstemiyo—» Kingship sözünü tamamlayamadı. Korka korka Gant'in yanına geldi. Broşürleri Gant'in elinden alarak, «Bunlar bizim şirketin broşürleri,» dedi.

Gant, «Bud Corliss'in dün akşama kadar Menasset'teki evindeki dolabında bulunan kasasının içinden çıktı,» dedi. Yanındaki kasaya hafif bir tekme savurdu. Kasanın kapağı kırılmıştı. İçinde dört tane uzun zarf vardı. Gant, «Çaldım,» dedi.

«Çaldın

Gant gülümsedi. «Ateşe ateşle karşılık verilir. New York'taki adresini bilmediğim için Menasset'e bir uzanayım dedim.»

«Seni deli...» Kingship şöminenin karşısındaki koltuğa çöktü. Broşürlere baktı. «Aman Tanrım,» dedi.

Gant yerine oturdu. «Şu birinci delile bakın lütfen,» dedi. «Kenarları yırtılmış, parmak izleriyle krilenmiş, orta sayfaları kopmak üzere. Uzun bir süre yanında tuttuğu ve sık sık elden geçirdiği şüphesiz.»

Gant kasaya ayağı ile dokundu. «Bud Corliss'in hikâyesi. Dört zarflık bir dram. Birinci zarf: Ortaokul birincisinin gazetelerde çıkan resimleri, sınıf mümessili, en başarılı öğrenci falan filan. İkinci zarf: Askerden terhis kâğıdı Bronz Yıldız, Kızıl Yıldız nişanları, birkaç ilginç ama müstehcen fotoğraf, iki yüz dolarlık bir saat rehin makbuzu. Üçüncü zarf: Kolej günleri, Stoddard ve Caldwell karneleri. Dördüncü zarf: Kingship Bakır İşletmeleri'nin zenginliğini belirten iki broşür ve...» cebinden mavi çizgili sarı bir kâğıt çıkartarak Kingship'e uzattı. «Ne olduğunu anlayamadığım bu kâğıt.»

Kingship kâğıdı açtı. Yarısına kadar okuduktan sonra, «Bu neymiş?» diye

sordu.

«Ben de size aynı şeyi soruyorum.»

Gant başını salladı. «Bununla ilgili bir şey olmalı. Broşürlerle aynı zarftaydı.»

Kingship anlamamış gibi başını salladı ve kâğıdı Gant'e geri verdi. Sonra broşürlere baktı yine. «Marion'a nasıl söyleyeceğim bunu,» dedi. «Kız onu seviyor..» Gant'e baktı. Sonra yüzü rahatladı birden. Yine broşürlere ve Gant'a baktı. Gözleri kasılmıştı. «Bunların kasadan çıktığı ne malum?» dedi. «Onları oraya senin koymadığını nereden bilebilirim?»

Gant'in ağzı açık kalmıştı.

Kingship yerinden kalkıp odanın öteki ucundaki telefona giderek bir numara çevirdi.

Odanın sessizliği içinde karşı taraftaki telefonun çaldığı duyuluyordu. «Alo? Bayan Richardson, ben Kingship. Sizden bir ricam olacak. Önemli bir şey. Gizli kalmasını istiyorum. Lütfen hemen büroya gider misiniz evet, evet şimdi çok önemli bir şey. Halkla ilişkiler kısmına gidin ve dosyalara bakın bakalım Bud Corliss adına broşür göndermiş miyiz?»

Gant, «Burton Corliss,» diye düzeltti.

«Ya da Burton Corliss olabilir. Evet, evet Bay Corliss. Ben evdeyim, Bayan Richardson. Birşeyler bulunca bana hemen haber verin. Çok teşekkür ederim. Çok rica edeceğim...» Telefonu kapattı.

Gant yüzünü ekşitti. «Denize düşen yılana sarılır, ha?»

Kingship, «Emin olmalıyım,» dedi. «Böyle bir olayda delillerin kesin olmalı .» Gant'in yanma gelip koltuğun başında durdu.

Gant, «Siz eminsiniz, hem de çok eminsiniz,» dedi.

Kingship, ellerini koltuğun arkasına dayayıp az önce oturduğu yerde duran broşürlere baktı.

«Pekâlâ da eminsiniz,» diye tekrarladı Gant.

Bir an sonra Kingship içini çekti. Broşürleri aldı ve yerine oturdu. «Marion'a nasıl söyleyeceğim,» dedi. Dizini ovuşturdu. «Vay eşşoğlu vay..»

Gant adama doğru eğilerek, «Bay Kingship işin burasına kadar haklı çıktım,» dedi. «Bundan sonrası için de haklı olabileceğimi kabul etmiyor musunuz?»

«Bundan sonrası da neymiş?»

«Dorothy ve Ellen hakkında. Marion'a Stoddard'a gittiğini söylememişti. Şu halde mutlaka Dorothy ile bir ilişkisi vardı. Onu hamile bırakan muhakkak oydu. Dorothy'yi o öldürdü. Ellen'le Powell de onun aleyhinde birşeyler bulunca onları da öldürdü.»

«Ama mektup..»

«Dorothy'yi mektubu yazmaya kandırmış olabilir. Bu daha önce oynanmış bir oyundur. Daha bir ay önce gazetelerde buna benzeyen birşey yazıyordu. Bir adam kızı kandırıp elinden böyle bir mektup almış, kız da hamileymiş.»

Kingship başını salladı. «Marion'a yaptığını gördükten sonra her şeye inanırım,» dedi. «Ama senin teorinde de büyük bir çatlak var.»

«Neymiş o?»

«Para peşinde koşuyor değil mi?» Gant başını salladı. «Sen ise onun Dorothy'yi hamile bıraktığı için öldürdüğünü söylüyorsun. Oysa kız o gün onunla evlenmeye hazırsan ne için evlenmedi de öldürdü kızı. Hem kızla evlenir hem de paraya konardı.»

Gant şaşkın şaşkın baktı adamın yüzüne.

Kingship, broşürleri göstererek, «Bunlar konusunda haklıydın,» dedi. «Ama Dorothy konusunda yanlış yoldasın.»

Gant ayağa kalktı. Pencereye kadar yürüyüp, dudağı dişleri arasında dışarı baktı. «Aşağı atlayabilirim,» dedi.

Zil çaldığı zaman Gant odaya döndü. Kingship kalkmış şöminenin yanında dizilmiş odunlara bakıyordu. İstemeye istemeye arkasına döndü. Gözünü Gant'in bakışından kaçırıyordu. Broşürler elindeydi.

Sokak kapısının açıldığını işittiler. «...Biraz gelseydin içeri..»

«Hayır, Marion. Yarın sabah erken kalkacağız.»

Uzun bir sessizlik oldu. «Sabah yedi buçukta evin önünde olurum.»

«Koyu renkli bir elbise giy bari. Tasfiyehane epey pis bir yerdir herhalde.» Yine bir sessizlik, «İyi geceler, Bud... »

«İyi geceler.»

Kapı kapandı.

Kingship elindeki broşürleri boru gibi kıvırdı. «Marion,» diye seslendi. Sesi boğuk çıkıyordu. «Marion.»

Neşeli bir ses, «Geliyorum,» diye cevap verdi.

Marion beyaz bluzunun yakalarını kaldırarak girdi içeri. Yüzü dışardaki soğuktan pırıl pırıldı. «Merhaba. Çok g»

Gant'i gördü. Elleri dondu birden.

«Marion biz...»

Kız geri dönüp odadan dışarı çıktı.

Kingship ardından koşarak, «Marion!» diye seslendi. Marion merdivenin yarısına kadar çıkmıştı bile. «Marion!» diye bağırdı.

Kız durdu, bir elini trabzana dayayarak, «Ne var?» dedi.

«Aşağı gel. Seninle konuşmam lazım. Çok önemli birşey.» Bir dakika kadar geçti. «Gel aşağı.» dedi.

Kız soğuk bir sesle, «Pekâlâ,» diyerek aşağı indi. «Yukarı çıkıp eşyalarımı toplayıp buradan gitmeden önce ne söyliyeceksen söyle bakalım.»

Kingship salona döndü. Gant, elleri koltuğun arkasına dayalı, odanın ortasında sıkıntılı bir halde bekliyordu. Kingship onun yanma gitti.

Marion odaya girdi. Onlara bakmadan koltuğun yanındaki iskemleye oturdu, eteğini düzeltti, kollarını iskemlenin kenarına koydu. Koltuğun arkasında ayakta duran babasıyla Gant'e bakarak, «Bekliyorum,» dedi.

Kingship kekeleyerek,» Bay Gant dün... dün...» dedi.

«Evet?»

Kingship çaresizce Gant'e döndü.

Gant, «Dün öğleden sonra, babanızın hiçbir bilgisi olmadan Menasset'e gittim,» dedi. «Gizlice nişanlınızın evine girdim»

«Olamaz!»

«ve odasındaki dolabında bulduğum bir kasayı aldım»

Kızın iskemlenin kenarını tutan parmakları bembeyaz kesilmişti. Gözlerini kapatmıştı.

«Kasayı eve getirdim ve kapağını kırdım»

Kızın gözleri açıldı. «Ne buldun içinde? Atom bombası planlarını mı?»

Sustular.

Kız, daha hafif ve kaygılı bir sesle, «Ne buldun?» diye tekrarladı.

Kingship kızına broşürleri uzattı.

Kız kâğıtları alıp baktı.

«Eski bunlar,» dedi Gant. «Çoktandır elindeymiş anlaşılan.»

Kingship, «Seninle tanıştıktan sonra Menasset'e gitmedi,» dedi. «Seninle tanışmadan önce almış bunları.»

Kız broşürleri kucağında düzeltti. Kenarları kıvrılmıştı. Onları da düzeltti. «Ellen vermiştir herhalde,» dedi.

«Ellen'de bizim broşürler bulunmazdı. Bunu bilirsin, Marion. O da senin kadar ilgisizdi işimize karşı.»

Kız broşürlerin arkasına baktı. «O kasayı kırarken sen de orada miydin?» diye sordu. «Bunların kasadan çıktığına emin misin?»

Kingship, «Bunu kontrol ettiriyorum,» dedi. «Ama Bay Gant niçin... »

Marion, sanki bekleme odasında bir dergiymiş gibi çevirdi broşürün sayfalarını. «Pekâlâ,» dedi. «Belki de ilk başta onu çeken para olmuştu.» Zorla gülümsedi, «Hayatımda ilk defa paran olduğu için teşekkür borçluyum sana.» Bir sayfa daha çevirdi. «Bir söz vardır hani zengin kıza da yoksul kadar kolay aşık olunur...» Bir sayfa daha çevirdi. «Böyle yoksul bir aileden geldiğini düşünürsen onu pek suçlayamazsın...» Ayağa kalkıp broşürleri koltuğun üstüne attı. «Başka birşey varmıydı?» diye sordu. Elleri hafifçe titriyordu.

«Başka birşey mi?» Kingship dik dik baktı kızının yüzüne. «Bu yeterli değil mi yani?»

«Yeterli mi? Ne için yeterli? Evlenmekten vazgeçmek için mi? Hayır.» Başını salladı. «Hayır, yeterli değil bu.»

«Sen hâlâ»

«Bud beni seviyor. Belki ilk başta param onu çekti ama ya güzel bir kız olsaydım ben. Onu güzelliğim çekti diye evlenmekten vazgeçecek değildim ya!»

«İlk başta mı ? O hâlâ paranın peşinde.»

«Bunu söylemeye hakkın yok!»

«Marion, onunla evlenemezsin artık...»

«Evlenemez miyim? Cumartesi sabahı nikâh dairesine gel de bak!»

«O hiçbir işe yaramaz»

«Yaa! Demek kimin iyi kimin kötü olduğunu yalnız sen bilirsin, ha! Annemin kötü olduğunu biliyordun, başından atıp kurtuldun. Dorothy'nin kötü olduğunu biliyordun, onun için öldürdü kendisini zaten. Sen bizi senin iyi ve kötü, senin haklı ve haksız düşüncelerine göre yetiştirdin. Yetmez mi bu yaptıkların ?»

«Senin paranın peşinde olan bir insanla evlenemezsin!»

«Beni seviyor o! Anlamıyor musun? Beni seviyor! Ben de onu seviyorum! Bizi bir araya getiren ne olursa olsun, aldırmıyorum. Aynı şeyleri düşünüyoruz, aynı şeyleri hissediyoruz. Aynı kitaplan, aynı piyesleri, aynı müziği seviyoruz, aynı...»

«Aynı yiyecekleri mi?» diye Gant söze karıştı, «ikiniz de italyan ve Ermeni yemeklerini mi seversiniz yoksa?» Kız ağzı açık, ona döndü. Gant cebinden çıkardığı sarı bir kâğıdı açıyordu. «Bu birlikte sevdiğiniz kitaplar arasında acaba Proust'un, Thomas Wolfe'un, Garson Mc Cullers'in eserleri de var mı?»

Kızın gözleri faltaşı gibi açılmıştı şimdi. «Nereden...? Nedir o?»

Gant kızın yanına yaklaştı. «Otur,» dedi.

«Sen kim...?» Kız geriledi. Dizleri koltuğa çarptı.

«Lütfen otur,» dedi Gant.

Marion oturdu. «O nedir?»

«Bu kâğıt kasada broşürlerin yanındaydı. Aynı zarfın içindeydi. Yazı onun yazısı herhalde.» Kıza sarı kâğıdı uzatarak, «Özür dilerim,» dedi.

Kız şaşkın şaşkın ona baktı, sonra kâğıdı okudu.

Proust, T. Wolfe, C. Mc Cullers, «Madam Bovary», «Alis Harikalar Diyarında,»

Eliz. B. Browning OKUNACAK!

SANAT (genellikle çağdaş) -Hopley yahut Hopper, De Meuth (yazılışına dikkat!) çağdaş sanat üzerine kitap OKU!

Ellen'i kıskanıyor mu?

Renoir, Van Gogh

İtalyan ve Ermeni yemekleri . New York'ta lokanta aranacak.

Tiyatro: Shaw, T. Williams, . ciddi şeyler...

Marion kâğıdın yarısını okumadan yüzü bembeyaz kesilmişti. Elleri titreyerek katladı kâğıdı. Gözlerini kaldırmadan, «Ben de... inandım., ha,» dedi. Koltuğun arkasından dolaşıp gelen babasına acı acı gülümsedi. «Bilmem gerekirdi, değil mi?» Yüzüne kan hücum edince yanakları kıpkırmızı kesildi. Gözleri sulanmıştı, parmaklan arasında kâğıdı büküyor, eziyordu. «İnanılmayacak kadar iyi birşeydi bu,» dedi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. «Bilmeliydim elbette...» Sarı kâğıt parçalarını bırakıp elleriyle yüzünü örttü. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Kingship, kızının yanına oturup kolunu kızın çökmüş omuzlarına doladı. «Marion... Marion... İş işten geçmeden öğrendiğine sevinmelisin... »

Kızın sırtı sarsılıyordu. «Anlayamazsınız,» dedi hıçkırıklar arasında. «Anlayamazsınız...»

Gözyaşlan dinince donmuş bir halde kaldı oturduğu yerde. Avcunda Kingship'in verdiği mendili sıkıyordu. Bakışlan halının üstündeki sarı kâğıt parçalarına dikilmişti.

Kingship, «Seni yukarıya çıkarmamı ister misin?» diye sordu.

«Hayır. Lütfen... lütfen., bırakın burada oturayım...»

Kingship kalkarak pencerenin önünde duran Gant'in yanma gitti. Bir süre nehrin karşı yakasındaki ışıklara bakarak sustular. Sonunda Kingship, «Ona öyle bir iş yapacağım ki,» dedi. «Yemin ediyorum, öyle birşey yapacağım ki.»

Bir dakika geçti. Gant, «Marion sizin iyilik " kötülük hakkındaki düşüncelerinizden söz etti az önce,» dedi. «Kızlarınıza karşı çok sert mi davranırdınız?»

Kingship bir an düşündü. «Pek fazla değil,» dedi.

«Onun konuşma şeklinden ben aksini çıkarmıştım oysa.»

«Marion öfkeli olduğu için öyle konuşmuştur.»

Gant, nehrin karşı yakasındaki Pepsi Cola ilanına baktı. «Geçen gün büronuzdan çıktıktan sonra gittiğimiz kafeteryada kızlannızdan birini de itmiş olabileceğinizi söylemiştiniz. Ne demek istemiştiniz o zaman?»

«Dorothy. Eğer ona karşı., o kadar..»

«Sert mi olmasaydınız?»

«Hayır, sert değildim. Ben onlara doğruyu yanlıştan ayırmayı öğrettim. Belki de., biraz aşırı kaçmışımdır anneleri yüzünden...» İçini çekti. «Dorothy tek

kurtuluş yolu olarak intiharı görmemeliydi,» dedi.

Gant cebinden paketini çıkartıp bir sigara aldı. Sigarayı parmakları arasında çevirerek, «Bay Kingship,» dedi. «Eğer Dorothy size sormadan evlenseydi ve... sonra da zamanından önce bir çocuğu doğsaydı.. ne yapardınız.»

Kingship biraz düşündükten sonra, «Bilmem,» dedi.

Marion sakin bir sesle söze karıştı. «Kapı dışarı ederdi.» İki adam kıza döndüler. Marion az önceki gibi kımıldamadan oturuyordu. Şöminenin üstündeki aynadan yüzünü görebiliyorlardı. Hâlâ yerdeki sarı kâğıt parçalarına bakıyordu.

Gant, Kingship'e dönerek, «Siz ne diyorsunuz buna?» diye sordu.

Kingship, «Onu kapı dışarı etmezdim herhalde,» diye itiraz etti.

Marion, aynı sakin sesle, «Atardın,» dedi.

Kingship pencereye döndü. «Bilmem ki,» dedi. «O şartlar altında bir çiftin evlilik sorumluluklarını yüklenmeleri gerekmez mi? Hem de... » Cümlesini yarım bıraktı.

Gant sigarasını yaktı. «İşte gördünüz mü?» dedi. «Onun için öldürdü Dorothy'yi. Dorothy ona sizden söz etmiş olmalı. Kızla evlendiği takdirde paraya yaklaşamayacağını, evlenmediği takdirde de başının derde gireceğini biliyordu... Böylece de... Daha sonra Ellen'le ikinci bir denemeye girişmeye karar verdi. Ama Ellen, Dorothy'nin ölümü ile ilgilenmeye başlayınca gerçeğe o kadar yaklaşmıştı ki, hem onu hem de PowelPi öldürmek zorunda kaldı. Sonra da üçüncü bir denemeye girişti.»

Marion, «Bud mı?» dedi. Bu adı anlamsızca söylemişti, aynadan gözüken yüzüde hiçbir şaşkınlık ifadesi yoktu. Sanki nişanlısının sofrada yemek kurallarını bilmediği söylenmiş gibi.

Kingship, gözlerini kasarak pencereden dışarı baktı. «İnanırım,» dedi. «inanabilirim...» Fakat Gant'e döndüğü zaman gözlerindeki kararlılık silinmişti. «Sen bütün bunları onun Marion'a Stoddard'a gittiğini söylememesi üzerine dayandırıyorsun. Biz değil onun Dorothy'yi tanıdığını, Dorothy'nin gezdiği oğlanın o olup olmadığın bile bilmiyoruz. Emin olmamız gerek.»

Gant, «Yurttaki kızlar bunu bilebilirler,» diye cevap verdi. «İçlerinden hiç olmazsa birkaçı Dorothy'nin kiminle gezdiğini biliyorlardır mutlaka.»

Kingship başını salladı. «Oraya gidip kızlarla konuşması için birini tutabilirim,» dedi.

Gant biraz düşündükten sonra, «Faydasız,» dedi. «Şimdi tatildeyiz. Onları tanıyan bir kız bulana kadar da iş işten geçecek.»

«İş işten mi geçecek?»

«Elbette. Evliliğin iptal edildiğini öğrenir öğrenmez,» gözucuyla Marion'a baktı; kız sesini çıkarmamıştı «Bunun nedenini araştıracak değildir herhalde ?»

«Onu buluruz.»

«Belki. Belki de bulamazsınız. İnsanların ortadan kaybolmaları pek o kadar seyrek rastlanan bir şey değildir. Dorothy'nin bir hatıra defteri falan gibi birşeyi yokmuydu?»

Telefon çaldı.

Kingship oymalı masaya giderek telefonu açtı. «Alo?» Uzun bir sessizlik oldu. Gant, Marion'a baktı; kız eğilmiş yerdeki kâğıt parçalarını topluyordu. Kingship, «Ne zaman?» diye sordu. Kız aveundaki kâğıtları sıktı, yanıda duran broşürlerin üstüne koydu. «Peki, teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.» Kulaklığı yerine koydu. Hiçbir şey söylemedi bir süre Gant, Kingship'e baktı.

Pembe yüzü gerilmiş, masanın yanında duruyordu Kingship. «Bayan Richardson'du.» dedi. «16 Ekim 1950'de Caldwell'de Burton Corliss'e broşür gönderilmiş.»

Gant, «Tam Ellen harekâtına başladığı zaman,» dedi.

Kingship başını eğdi. Ağır ağır, «Fakat bu ikincisiymiş,» dedi. «6 Şubat 1950'de Burton Corliss'e Blue River adresine de broşür gönderilmiş.»

Gant, «Dorothy...» dedi.

Marion inledi.

Marion yukarı çıktıktan sonra da Gant orada kaldı. «Hâlâ Ellen'in olduğu yerdeyiz,» dedi. «Polisin elinde Dorothy'nin 'intihar mektubu' var. Biz ise bir sürü ispat edilemeyen ufak tefek delillerle ve şüphelerle uğraşıyoruz.»

Kingship broşürleri alarak, «Ben bu işten emin olacağım,» dedi.

«Powell'in evinde hiçbir şey bulamadılar mı? Parmak izi, bir kumaş parçası falan?»

«Hiçbir şey bulamadılar. Ne Powell'in evinde ne de o lokantanın yanında...»

Gant içini çekti. «Onu polise yakalatsanız bile hukukun birinci sınıfında okuyan biri dahi onu beş dakikada kurtarabilir.»

«Ne olursa olsun ben onu ele geçireceğim. Deıil bulacağım ve yakalayacağım.»

«Ya Dorothy'ye o mektubu nasıl yazdırdığı öğrenmeli, ya da Powell ve Ellen'e ateş ettiği tabancayı bulmalıyız.»

Kingship broşürün üstündeki resme baktı. «Tasfiyehane..» dedi. «Yarın sabah uçakla gidecektik oraya. Ona göstermek istemiştim. Marion da gelecekti. Bundan önce Marion'un işe karşı hiçbir ilgisi olmamıştı.»

«Marion'un son dakikaya kadar ona evlenmenin iptal edildiğini, belli etmemesine dikkat edin.»

Kingship, broşürü dizi üstüne koyarak düzeltti. Gant'e bakarak, «Ne?» diye sordu.

«Son dakikaya kadar Marion'un ona birşey belli etmemesine çalışın dedim.»

«Ha, evet.» Kingship yine broşüre baktı. Aradan bir dakika geçtikten sonra, hâlâ tasfiyehanenin resmine bakarak, «Yanlış adam seçmiş,» dedi. «Başka birinin kızını seçecekti.»

■

BÖYLESİNE mükemmel bir gün daha olmuş muydu? Bütün bilmek istediği buydu, olmuş muydu böyle mükemmel bir gün daha. Uçağa bakarak güldü. O da kendisi gibi sabırsızdı sanki. Uçağın gövdesindeki bakır harflerle yazılmış KİNGSHİP yazısı ve şirketin taçlı arması sabah güneşinin altında pırıl pırıl yanıyordu. Alanın ilerisine, yolcu uçaklarının durduğu ve insanların teller arkasında salak hayvan sürüleri gibi bekledikleri yere baktı. Eee, herkesin de özel uçağı olamaz ya! Göğün çini maviliğine bakarak güldü. Hayır bu kadar mükemmel bir gün olamazdı. Ne? Hiç mi olamazdı. Hayır, hiç olamazdı.. Arkasına dönüp bir şarkı mırıldanarak hangara döndü.

Marion ile Kingship gölgede durmuşlar, yine birbirlerini yiyorlardı. Marion, «Ben de geliyorum,» diye ısrar ediyordu.

«Hayrola, ne var yine?» diye sordu gülerek.

Leo dönüp uzaklaştı yanlarmdan.

Marion'a, «Ne var?» diye sordu.

«Hiçbir şey yok. Ben kendimi pek iyi hissetmiyorum diye benim gelmemi istemiyor. «Bakışları Bud'ın arkasında kalan uçağa dikilmişti.

«Gelinlik heyecanı mı?»

«Hayır. Sadece kendimi pek iyi hissetmiyorum da.»

«Haa.» diye bilmiş bilmiş gülümsedi.

Uçağın benzin deposu ile uğraşan makinistleri seyrederek bir süre konuşmadılar. Bud sonra Leo'nun yanma yaklaşarak, «Uçuşa hazır mıyız?» diye sordu. Böyle bir günde keyifsiz olmak tam Marion'a yaraşır birşeydi doğrusu. Neyse bu daha iyiydi, belki de biraz çenesini kısardı.

«Bir iki dakikamız daha var. Bay Detweiller'i bekliyoruz.»

«Kimi?»

«Bay Detweiller Babası bizim yönetim kurulumuzdadır.»

Birkaç dakika sonra yanlarına sarışın bir adam yaklaştı. Yolcu uçaklarının bulunduğu yerden geliyordu. Uzun bir çenesi, kalın kaşlan vardı. Marion'u selamlayıp Leo'nun yanma geldi. «Günaydın, Bay Kingship.»

«Günaydın, Bay Detweiller.» El sıkıştılar. «Sizi yakında damadım olacak Bud Corliss'le tanıştırayım. Bud, bu bey Gordon Detweiller'dir.»

ÎNasılsınız?»

«İyiyim,» dedi Detweiller. Kıskaç gibi bir el sıkışı vardı. «Sizinle tanışmayı çok istiyordum. Hem de pek çok. «Bud, ama da züppe diye düşündü. Belki de Leo'ya yaranmaya çalışıyordur..

Uçağın içinden birisi, «Hazır mısınız, efendim?» diye sordu.

Leo, «Hazırız,» dedi. Marion ilerledi. «Marion, gerçekten de gelmeni istemiyordum..» Ama kız Leo'nun yanından geçti üç basamaklık merdiveni çıktı ve uçağın içine girdi. Leo omuzlarını silkerek başını salladı. Detweiller Marion'un peşinden girdi. Leo, «Sen önden geç, Bud,» dedi.

Üç basamağı bir adımda çıkıp girdi içeri. Altı kişilik, içi maviyle döşenmiş bir uçaktı bu. Sağ tarafa, kanadın arkasındaki son sıraya oturdu. Marion karşı tarafa oturmuştu. Leo ile Detweiller öne geçtiler.

Motor öksürüp çalışmaya başlayınca güvenlik kemerini taktı. Vay canına, kemerin tokası bile bakırdandı? Gülümseyerek başını salladı. Pencereden dışarı, tellerin arkasında bekleşen insanlara baktı, acaba beni görebiliyorlar mı, diye düşündü.

Uçak yürümeye başladı. Yola çıkmışlardı... Eğer hâlâ kuşku ediyor olsaydı

Leo kendisini tasfiyehaneye götürür müydü hiç? Asla. Hiç bir zaman! Eğilip Marion'un dirseğine dokundu ve gülümsedi. Marion da gülümsedi. Marion da gülümsedi ama gerçekten de pek iyi görünmüyordu. Kız yine pencereden dışarı baktı. Önde Leo ile Detweiller hafifçe konuşuyorlardı. Neşe ile, «Leo, yolumuz ne kadar sürer?» diye sordu. Leo arkasına döndü. «Üç saat kadar. Rüzgar iyi ise, daha da az,» dedi. Sonra yine öne dönüp Detweiller'le konuşmasına devam etti.

Kendisi zaten kimseyle konuşmak istemiyordu. Pencereden dışarı bakmaya başladı.

Alanın ucunda uçak ağır ağır döndü. Motor gittikçe daha hızlandı, pervaneler daha çabuk dönüyorlardı şimdi..

Parmakları ile bakır tokayla oynayarak dışarısını seyretti. Tasfiyehaneye gidiyordu... Tasfiyehane! Zenginliğin kaynağı!

Sanki annesi niçin uçaktan korkmuştu ki ?

O da yanında olsaydı ne iyi olacaktı! Uçak birden gürültüyle havalandı.

Tasfiyehaneyi ilk gören o oldu. Oldukça ileride ve aşağıda; bembeyaz bir kar çarşafı üstünde kara bir leke. Leo'nun «İşte orada» dediği zaman Marion'un yerinden kalkıp önündeki koltuğa oturduğunu şöyle böyle fark etti Soluğu pencereyi buğulamıştı. eliyle temizledi camı.

Şekil, uçağın kanadının altında kayboldu. Bekledi Uçak alçaldıkça kulakları tıkanıyordu.

Tasfiyehane kanadın altında kayarak yine ortaya çıktı. Yarım düzine kadar kahverengi dam belirdi altlarında. Herbirinin ortasından havaya kaim birer duman sütunu yükseliyordu. Arabalarla dolu bir park yerinin yanında kümelenmiş binalar güneşin altında koskocaman görünüyorlardı. Tren hatları binaların arasından çevresinden geçiyor, tek bir anahatta birleşiyorlardı. Anayolun üzerinde de, arkasındaki dev gibi kara duman sütunları önünde küçücük görünen bir yük treni yol almaktaydı.

Gözleri uçağın kuyruğuna doğru kayan tasfiyehanede, yavaş yavaş başını çevirdi. Sonra karla kaplı tarlalar, dağınık evler belirdi. Tasfiyehane gözden kaybolmuştu. Evler sıklaşmış, aralarında sokaklar belirmişti. Evler, dükkânlar, ilanlar, arabalar, nokta gibi insanlar, bir park, büyük bir apartman...

Uçak yana yatarak döndü. Yer görünmez oldu, sonra düzeldi, yaklaştı ve uçağın kanadının altında yine beliriverdi. Bir sarsıntı; kemerin tokası karnına battı. Uçak düzgün bir şekilde ilerlemeye başladı. Açık mavi kemeri tokasından

ayırdı.

Uçaktan indiklerinde kendilerini siyah, pırıl pırıl bir Packard araba bekliyordu. Bud, Detweiller'in yanına oturdu. Öne doğru eğilip şoförün omzu üstünden şehri seyrediyordu. Şehrin anacaddesi uzaklarda bembeyaz görünen bir tepeye kadar uzanıyordu. Tepenin arkasından da duman sütunları yükselmekteydi. Gökyüzüne döne döne yükseliyoıiar, bir perinin buluttan parmaklarına benziyorlardı.

Anacaddeyi geçince genişçe bir yola çıktılar, bundan sonra da tepenin eteğini çevreleyen asfaltta gitmeye başladılar. Bir süre sonra bu yoldan da ayrılıp, tren rayları üzerinden geçerek tepeye tırmanmaya başladılar. Ağır ağır giden bir yük trenini, sonra bir treni daha geride bıraktılar. Üstü açık vagonlarda taşman maden cevheri ışıl ışıl parıldıyordu.

Az ilerde tasfiyehane göründü. Kahverengi binalar birbiri içine geçmiş kaba bir piramit meydana getiriyorlardı. Bütün duman kusan bacalar en büyük bir bacanın çevresini sarmışlardı. Yaklaştıkça binalar daha büyüdü ve belirlendi.

Araba, tuğladan yapılmış alçak bir binanın önünde durdu. Kapı önünde, koyu renk bir elbise giymiş, zayıf, beyaz saçlı bir adam bekliyordu.

Ne yediğinin farkında bile değildi, öylesine ilgileniyordu yemekle. Gözlerini güçlükle, kara toprağın parıl parıl bakıra döndürüldüğü binaların göründüğü pencerden kopartıp odaya çevirdi ve tabağına baktı. Salçalı tavuk. Diğerlerinin de kendisinin gibi yapacaklarını umut ederek acele acele yemeye başladı

Koyu renkli elbisesi, beyaz saçlı adamın tasfiyehane müdürü Bay Otto olduğu anlaşıldı. Leo, onları tanıştırdıktan sonra Bay Otto hepsini bir toplantı salonuna alarak pek çok şey için özür dilemeye başladı. Uzun masanın bir ucunu çıplak bırakan örtü için özür diledi «Biliyorsunuz ki New York bürosunda değiliz» soğuk yemek ve sıcak şarap için özür diledi «Korkarım ki, büyük şehirde oturan kardeşlerimizin kolaylıklarından yoksunuz.» Bay Otto'nun New York bürosuna kapağı atmak için can attığı belliydi. Çorbalarını içerken bakırın azlığından söz etti ve Milli Üretim Dairesi'nin kısıtlama tavsiyelerinden yakındı. Zaman zaman bakırdan 'kırmızı maden' diye söz ediyordu.

Bay Corliss.» Bud başını kaldırdı. Detweiller kendisine gülümseyerek bakıyordu. «Dikkatli olun,» dedi. «Ben çorbamın içinde bir kemik buldum.»

Bud boşalmış tabağına bakarak gülümsedi. «Tasfiyehaneyi görmek için sabırsızlanıyorum,» dedi.

Detweiller, hâlâ gülümseyerek, «Hepimiz öyle değil miyiz,» dedi.

Bay Otto, «Kemik mi çıktı?» diye sordu. «Ah, şu kadın! Hem de dikkatli olması için o kadar söylemistim. Bu insanlar bir tavuk kesmesini bile bilmiyorlar.»

En sonunda tuğla binadan çıkmışlar, asfalt avluyu geçerek tasfiyehaneye gidiyorlardı. Bud, ağır ağır yürüyordu. Diğerleri aceleyle öne geçmişlerdi, ama o, bu anın zevkini çıkarmak istermiş gibi arkalarından yürüyordu. Maden yüklü bir trenin binaların sol yanındaki çelik duvann arkasında kayboluşunu izledi. Sağ tarafta başka bir trene maden yükleniyordu; vinçler bakın vagonlara indiriyorlardı; herbiri iki üç yüz kilo kadar gelen sertleşmiş alevlere benzeyen dört köşe bakır külçeleri. Önünde yükselen ve göğü kaplayan binalara bakarak, bir yürek diye düşündü. Amerikan sanayiinin kötü kanı emen, temizini dışan pompalayan büyük bir yüreği buî Buna bu kadar yaklaşıp, içine girmek üzere olup da onun bu gücünü hissetmemek imkânsızdı.

Diğerleri, kule gibi yükselen çelik binanın altındaki bir kapıdan içeri girip kaybolmuşlardı bile. Bay Otto kapıda durmuş, gülümseyerek kendisini çağırıyordu.

Bir âşığın uzun zamandır beklediği bir randevuya koşması gibi daha hızlı attı adımlarını. Başarının ödülü! Ümitlerinin yerine gelmesi! Borular çalınmalı diye düşündü. Borular çalınmalı.

Bir düdük öttü.

«Muchas gracias.»

Teşekkür ederim.

Kapının karanlığında kayboldu. Kapı arkasından kapandı.

Düdük yine öttü. Balta girmemiş bir ormanda bir kuş gibi keskin.

■

DAR ve madenî bir köprünün üstünde durmuş, karşısında iri ağaç gövdeleri gibi sıralanmış silindir şeklindeki fırınlara bakıyordu. Fırınlann diplerinde birtakım adamlar, düzenli bir şekilde gidip geliyorlar, anlaşılmaz birtakım kontrol araçlarım yönetiyorlardı. Hava boğucuydu, kükürt kokuyordu.

Bay Otto, «Her fırının içinde, üst üste altı ocak vardır,» diye anlatıyordu.

Başını sallayarak dikkatle dinliyordu. Hayranlığını belirtmek için diğerlerine döndü. Fakat sağ tarafında sadece Marion vardı. O da sabahtan beri olduğu gibi

buz gibiydi. Leo ile Detweiller ortada yoktular.

«Babanla Detweiller nerede?» diye sordu.

«Bilmem. Babam ona birşey göstermek istediğini söylüyordu.»

«Yaa..» Yine fırınlara döndü. Leo, Detweiller'e ne göstermek istiyordu acaba? Neyse ne... «Kaç tane var bunlardan?»

«Fırın mı?» Bay Otto katlanmış bir mendille üst dudağında biriken teri sildi. «Elli dört tane.»

Elli dört tane ha! Vay canına! «Ne kadar mâden geçer bunların içinden bir günde?» diye sordu.

Harika bir şeydi bu! Hayatı boyunca hiçbir şeye bu kadar ilgi duymamıştı.

Diğer bir binada tuğla duvarlı, düz ve otuz metre kadar uzunluğunda başka fırınlar vardı Bay Otto, «Alevli fırınlar,» dedi. «Kavurma fırınlarından gelen cevherde yüzde on bakır vardır. Burada maden eritilir. Daha hafif olan madenler cüruf olarak akarlar. Geriye kalan demir ve bakırdır, yüzde kırk bakır.»

«Yakıt olarak ne kullanıyorsunuz?»

«Toz kömür. Çıkan ısı enerji temin etmek için gereken buharı elde etmede kullanılır.»

Bud, dişleri arasından bir ıslık çalarak başını salladı.

Bay Otto gülümsedi. «Etkilendiniz galiba.»

«Harika birşey bu. Harika!» Önünde uzanıp giden fırınlara baktı. «İnsan memleketinin ne güçlü olduğunu burada anlıyor.»

Arkalarında bir kapı kapandı. Bud geri döndü. Leo, Marion'un yanındaydı. Detweiller kapının yanında yükselen bir merdivene dayanmıştı. Leo gürültüyü bastıran bir sesle, «Gezintiden hoşlanıyor musun?» diye sordu.

«Müthiş bir şey bu Leo!»

Bay Otto bağırarak, «Şimdi şu tarafta bakır boşaltacaklar,» dedi.

Sol taraftaki konverterlerin birinin önüne yukarıdan bir vinç bir pota indirdi. Bu cürufun boşaltıldığı potadan daha büyük bir insan boyu kadar vardı. Çapı iki metreydi.

Konverter olduğu yerde döndü, kabuk bağlamış ağzından mavi bir alev fışkırdı. Biraz daha döndü, içinden bir volkan sıcaklığı yayıldı, havaya beyaz

dumanlar yükseldi Ve sonra bir akkor seli boşandı.

Potanın üstündeki duman buhar haline dönüştü. Potanın ağzından birkaç santim aşağıda olan erimiş bakırın yüzeyi parıl parıl bir yeşil renk almıştı.

Bud şaşkın şaşkın, «Yeşil,» dedi.

Bay Otto, «Soğuyunca esas rengini alır,» diye cevap verdi.

Bud bu fokurdayan bakır havuzuna dikmişti gözlerini. Yüzeyde kabarcıklar meydana geliyor, şişiyor ve patlıyordu. Leo'nun' «Marion nen var?» diye sorduğunu işitti. Marion, «Neyim mi var?» dedi. Leo, «Yüzün sararmış,» dedi.

Bud arkasına döndü. Marion'un yüzü eskisinden farklı değildi. «Bir şeyim yok,» diyordu.

Leo, «Fakat çok sararmışsın,» diye ısrar etti, Detweiller de başını sallıyordu.

Marion, «Sıcaktandır herhalde,» dedi.

«Buhardan olacak. Buhara herkes dayanamaz. Bay Otto kızımı idare binasına götürür müsünüz. Biz de birkaç dakikaya kalmaz geliriz.»

Marion, bitkincesine, «Sahi söylüyorum, baba,» dedi. «Birşeyim yok..»

Leo, «Saçmalık istemez,» dedi sertçe gülümseyerek. «Bir iki dakika sonra biz de geleceğiz.»

«Fakat...» Kız bir an canı sıkılmış gibi durakladı, sonra omuzlarını silkerek kapıya doğru yürüdü. Detweiller kapıyı açtı.

Bay Otto Marion'un arkasından gitti. Kapıda duraklayarak Leo'ya, «Bay Corliss'e anodları nasıl döktüğümüzü gösterirsiniz ümit ederim,» dedi. Bud'a dönerek, «Çok ilginçtir,» dedi ve içeri girdi. Dettvveiller kapıyı kapattı.

Bud, «Anodlar mı?» diye sordu.

Leo, «Dışarda trene yükledikleri cüruf,» dedi. Sanki başka birşey düşünmüyormuş gibi ruhsuzdu sesi. «Bunlar New Jersey'deki elektrolitik tasfiyehanelerine gönderilir.»

Bud, «Amma da karışık işlemler varmış,» dedi. Sol taraftaki konverterlere döndü yine. Bakır dolu potanın kulpu yukardan gelen kablonun ucundaki çengele takılmıştı. Pota yerden kalktı.

Leo, «Bay Otto sizi köprüye çıkardı mı?» diye sordu.

«Hayır.»

«Oradan daha iyi görünür. Çıkmak ister misin ?»

Bud döndü.

«Zamanımız var mı?»

«Var.»

Detweiller yana çekilerek, «Siz önden buyrun,» dedi.

Bud merdivene yürüdü. Madenî çubuklardan birini tutup yukarı baktı. Maden çubuklarından meydana gelen merdiven dimdik yukarı doğru uzanıyordu. En tepede, yerden onbeş metre yükseklikte du« vardan dimdik çıkan bir köprünün altında bir delikten çıkılıyordu köprüye.

Tırmanmaya başladı. Çubuk basamaklar sıcaktı. Gözlerini duvardan ayırmadan tırmanıyordu. Detweiller'le Leo'nun arkasından geldiklerini duydu. Köprüden aşağısını nasıl görüneceğini düşünüyordu. Bu sanayi gücüne tepeden bakmak...

Merdivenin ucuna varıp delikten geçerek köprünün madenî zeminine ayak bastı. Burada makinelerin gürültüsü pek o kadar fazla değildi ama buna karşılık hava daha sıcak, bakır kokusu daha kuvvetliydi, tki kenarında ağır bir zincir gerilmiş olan daracık köprü binanın ortalarında bir yerde tavandan yere kadar inen geniş bir çelik levhayla birleşiyordu.

Beli hizasındaki demir çubuklardan birinin üstüne elini dayayıp aşağı baktı. Aşağıdaki altı silindiri, aralarında koşuşan işçileri seyretti.

Gözlerini çevirdi. Sağ tarafında, bulunduğu yerden yedi metre kadar aşağıda ve üç metre kadar açıkta bir bakır yüklü pota binanın öteki ucuna doğru ağır ağır gidiyordu. Parlak sıvı yüzeyden dumanlar yükseliyordu.

Sol eliyle zincire tutuna tutuna ağır ağır potayı izlemeye başladı. Yüzüne vuran sıcaklığından ancak uzak kalacak kadar yakından izliyordu potayı. Leo de Detweiller'in de peşinden gelmekte olduklarını duydu. Potayı taşıyan ve başının üstünde rayı üzerinde hareket eden arabanın kablolarına baktı.

Arabanın içindeki makinistin omuzlarını görüyordu. Tekrar potaya baktı. Acaba içinde kaç ton bakır vardı? Değeri neydi? Bin dolar mi? iki bin? Üç bin? Dört bin? Beş...

Çelik bölmeye yaklaşıyordu. Köprünün orada kesilmediğini sağa ve sola ayrıldığını fark etti. Bakır potası bölmenin gerisinde kayboldu. Sol taraftaki köprüde yürümeye devam etti. Köprü, bölmenin kenarında sona eriyordu.

Ucunda kaim bir zincir vardı. Biraz eğilip uzaklaşan potaya baktı. «Şimdi nereye gidiyor?» diye sordu.

Leo «Tasfiye fırınlarına,» dedi. «Sonra da kalıplara dökülür.»

Arkasına döndü Leo ile Detweiller omuz omza durmuşlar yolunu kapıyorlardı. Yüzleri gergindi. Sol yanındaki çelik duvara vurarak, «Burada ne var?» diye sordu.

Leo, «Tasfiye fırınları,» dedi. «Soracağın başka birşey var mı?»

Her iki adamın da asılmış olan yüzlerine bakarak, şaşkınlıkla başını salladı.

«Öyleyse benim sana bir sorum var,» dedi Leo. Gözlüğü altındaki gözleri mavi bilyalara benziyordu. «Dorothy'ye o intihar mektubunu nasıl yazdırdın?»

■

HER ŞEY ayağının altından çekildi birdenbire; demir köprü, tasfiyehane, bütün dünya. Her şey dalgaların emdiği kum şatolar gibi eridi gitti. Yüzüne iki mavi bilya gibi bakan Leo'nun gözleri karşısında, boşlukta sallanıyordu sanki: Bir çanın içindeymiş gibi Leo'nun sorusu gittikçe kabarıyor, yankılar yapıyordu.

Sonra Leo ile Detweiller'i tekrar karşısında gördü. Tasfiyehanenin gürültüsünü duydu, elini değdirdiği çelik levhanın kayganlığını hissetti. Sağ elinin altındaki demir çubuğun tepesi terlemişti.. Köprünün zemini... ama köprü bir türlü yerine gelmiyor, ayakları altında sallanıyordu Aman Yarabbi! dizleri tutmuyor, tir tir titriyordu. «Ne... ne...» demeye başladı " ama ağzında ses çıkmıyordu. Yutkundu. «Neden... neden bahsediyorsunuz siz?»

Detweiller, «Dorothy'den,» dedi. «Onunla evlenmek istiyordun. Parası için. Fakat kız hamile kaldı. Parayı alamayacağını anladın. Onu öldürdün.»

Şaşkın şaşkın başını salladı. «Hayır,» dedi. «Hayır! intihar etti Dorothy. Ellen'e mektup yazmıştı. Sen bunu biliyorsun Leo.»

Leo, «Onu sen kandırdın mektubu yazması için,» dedi.

«Leo.. nasıl., nasıl yapabilirim bunu ben? Bunu nasıl yapabilirim?»

Dettweiller, «İşte şimdi bize anlatacağın da bu zaten,» dedi.

«Ben onu pek az tanıyordum.»

«Hiç tanımıyordun. Marion'a hiç tanımadığını söyledin ya.»

«Doğru, doğru! Hiç tanımıyordum onu.»

«Ama şimdi pek az tanıdığını söyledin ya.»

«Hayır, hayır! Hiç tanımıyordum onu.»

Leo yumruklarını sıktı. «1950 Şubatı'nda bizden broşür istedin,» dedi.

Bud, elini çelik bölmeye yapıştırarak adama baktı. «Ne broşürü?» diye fısıldadı. Sesi çok zayıf çıkmıştı. «Ne broşürü?» diye tekrarladı.

Dettweiller, «Menasset'teki odandaki kasada bulduğum broşürler,» dedi.

Dar köprü çılgın gibi sallanmaya başlamıştı şimdi. Kasa mı? Hay Allah! Broşürler., başka ne vardı acaba? Gazete kupürleri? Hayır onlan atmıştı. Broşürler... ve Marion için hazırladığı liste! Eyvah! «Sen kimsin?» diye patladı. «Ne hakla başkasının evine»

Dettweiller, «Olduğun yerde dur!» diye bağırdı.

Attığı bir adımı geriye alarak yine demire tutundu Bud. «Sen kimsin?» diye bağırdı.

Dettweiller, «Gordon Gant,» dedi.

«Gant! Radyodaki adam. Polisi durmadan iğneleyen spiker. Nasıl oldu da...»

Gant, «Ben Ellen'i tanırdım,» dedi. «Sen onu öldürmeden bir iki gün önce tanışmıştım.»

«Ben mi » Terler boşanıyordu vücudımdan. «Çılgın,» diye bağırdı. «Çılgınsın sen!» Leo'ya döndü. «Bunu mu dinliyorsun?» dedi. «Sen de çılgınsın öyleyse! Ben hiç kimseyi öldürmedim!»

Gant, «Sen Dorothy'yi, Ellen'i ve Powell'i öldürdün,» dedi.

Leo, «Az daha Marion'u da öldürüyordun,» diye ilâve etti. «O listeyi gördüğü zaman..»

Listeyi de gördü demek! Hey Allahım! «Ben kimseyi öldürmedim. Dorrie intihar etti. Elen ile Powell'i de hırsız öldürdü.»

«Dorrie mi?»

«Ben… Herkes ona Dorrie derdi. Ben kimseyi öldürmedim. Savaşta bir Japon öldürdüm, o kadar.»

«Şu halde neden bacakların böyle titriyor? Niçin yüzünden aşağı terler boşanıyor?»

Yüzünü sildi elinin tersiyle. Topla kendini! Derin bir soluk aldı.. Yavaş, daha

yavaş.. Birşey ispat edemezler. Hiçbir şey. Listeyi buldular, Marion'u, broşürleri... ama hiçbir şey ispat edemezler... Bir soluk daha aldı.

«Hiçbir şey ispat edemezsiniz,» dedi. «İspat edecek birşey yok ortada. Siz ikiniz de zırdelisiniz.» Ellerini pantalonuna sildi. «Pekâlâ,» dedi. «Dorrie'yi tanıyordum. Ama daha bir sürü insan da tanıyordu onu. Parasında gözüm vardı. Bunun aksine bir kanun yok ya, Pekâlâ cumartesi evlenme yok, anladık.» Kaskatı kesilmiş parmaklarıyla ceketini düzeltti. «Seni gibi bir kaymbabam olacağına yoksul kalırım daha iyi. Haydi şimdi çekü önümden bakalım. İki çılgın arasında bulunmaktan hiç hoşlanmıyorum.»

İkisi de kıpırdamadılar. İki metre ötede omuz omza duruyorlardı.

«Çekilin,» dedi.

Leo, «Arkandaki zinciri tut,»

«Çekilin yolumdan!»

«Arkandaki zinciri tut.»

Bir an Leo'nun taş kesilmiş yüzüne baktıktan sonra ağır ağır arkasına döndü.

Zinciri tutmasına gerek yoktu; bir bakış yeterliydi. Demir çubuğa bağlı olan halka açılmıştı, zincir ancak ağırlıyla duruyordu yerinde.

Leo, «Otto sana aşağısını gezdirirken biz buradaydık,» dedi. «Dokun hele.»

Eliyle hafifçe dokundu zincire. Zincirin ucu demirden kurtuldu. Boşta kalan ucu önce yere çarptı sonra çelik duvara sürtünüp aşağıya sallandı.

Onbeş metre aşağıdaki beton zemin sallanıyordu sanki... Gant, «Dorothy'ninki kadar yüksek değil ama yine de yeter,» dedi.

Demire ve bölmeye tutunarak onlara döndü, ayaklarının dibindeki boşluğu düşünmemeye çalışıyordu. «Bunu yapamazsınız...» dedi.

Leo, «Yeterli neden yok mu elimde bu iş için,» diye sordu. «Kızlarımı öldürmüş olman yetmez mi?»

«Leo! yemin ederim ben öldürmedim!»

«Dorothy'nin adım anar anmaz titremeye, terlemeye bunun için mi başladın? Bunun için mi kötü bir şaka deyip masum bir insanın göstereceği tepkiyi göstermedin?»

«Leo, ölmüş babamın ruhuna yemin ederim ki..»

Leo buz gibi bakışlarla baktı ona.

Elini demirden kaldırdı. Terden yapış yapış olmuştu. «Yapamazsın.. Yakalanırsın..» dedi.

«Öyle mi sanıyorsun? Böyle birşeyi ancak sen mi planlayabilirsin sanıyorsun?» Demiri gösterdi. «Kerpetenin ağzına bez sarmıştım, üstünde hiçbir iz yok halkanın. Bir kaza. Korkunç bir kaza. Sürekli sıcak havada duran bir zincir parçasına koskoca bir insan düşerse ne olur? Çürümüş zincir kopar ve adam da düşer Korkunç bir kaza. Buna nasıl engel olabilirsin? Bağırarak mı? Bu gürültüde sesini kimse işitmez ki. Elini kolunu sallayarak mı? Aşağıdaki adamların işleri başlarından aşkm, kazara bakacak olursa dumandan burasını göremezler ki. Bize saldırarak mı? Bir dokunursak kendini aşağıda bulursun.» Durdu. «Onun için söyle bakalım nasıl yakalanabilir misim.» dedi.

Bir süre bekledikten sonra, «Elbette bunu yapmamayı tercih ederim,» dedi. «Seni polise teslim etmeyi isterdim.» Saatına baktı. «Üç dakika mühlet veriyorum Üç dakika içinde bana, seni gafil avlayıp da suçluluğunu yüzünden okuyamayacak bir jüriyi inandıracak birşey istiyorum.»

Gant, «Silahın uerde olduğunu söyle,» dedi.

İkisi de yanyana duruyorlardı. Leo, sol kolunu kaldırmış, sağ eliyle çömleğinin kolunu itmiş saata bakıyordu. Gant'in elleri iki yanındaydı.

Gant, «Dorothy'ye o mektubu nasıl yazdırdın?» diye sordu.

«Blöf yapıyorsunuz,» dedi. Söylediğini işitebilmek için öne eğildiler. «Beni yapmadığım birşeyi kabul ettirmek için korkutmaya çalışıyorsunuz.»

Leo başım salladı. Saatına baktı. Bir an sonra, «İki dakika otuz saniye,» dedi.

Bud, demir çubuğu sol eliyle yakalayıp sağa fırladı ve konverterlerin başındaki adamlara seslendi. «İmdat! İmdat!» Çılgınlar gibi sağ kolunu sallıyor, olanca gücüyle bağırıyordu. «İmdat! İmdat!»

Aşağıdaki adamlar canlı değil de resimdiler sanki. Öyle vermişlerdi işlerine kendilerini.

Leo ile Gant'e döndü.

Leo, «Gördün mü?» dedi.

«Suçsuz bir insanı öldüreceksiniz?»

Gant, «Tabanca nerede?» diye sordu.

«Tabanca filan yok! Hiçbir zaman da olmadı!»

«İki dakika.»

Blöf yapıyorlardı. Mutlaka blöftü bu yaptıkları. Umutsuzca çevresine baktı. Köprüyü tutan putreller, tavan, vinç rayları, pencereler... vinç rayları?

Belli etmemeye çalışarak yine sağma baktı. Konvertеı eski haline dönmüştü. Pota bakır doluydu Kablolar geriliyordu. Şimdi yetmiş metre ötede olan vagon, potayı kaldıracak ve üstlerinden geçecekti. Vagonun içinde bir adam vardı. Ne kadar yüksekteydi îki metre mi? Sesini işitebilecek miydi?

Biraz oyalayabilseydi şu adamları. Vagon yaklaşana kadar oyalayabilseydi.

Pota yerinden kalktı...

Leo, «Bir dakika otuz saniye,» dedi.

Bud, iki adama baktı Bir iki saniye gözlerinin içine baktıktan sonra belli etmemeye çalışarak bakışını sağa kaydırdı. (Şu anda bile plan kuruyordu!) Vagon hareketsiz gibi duruyordu uzakta. Birden titredi ve potayla birlikte yaklaşmaya başladı. Ne kadar yavaş geliyordu. Ne olur Tanrım, biraz hızlandır şunu!

Adamlara döndü.

Leo, «Blöf yapmıyoruz, Bud,» dedi. Az sonra da, «Bir dakika,» dedi.

Pota yaklaşıyordu eli metre kalmıştı. Kırk metre. Vagonun penceresi ardında adamın şeklini seçebiliyordu

«Otuz saniye.»

Zaman nasıl da çabuk geçiyordu ? Çılgın gibi konuşmaya başladı. «Dinleyin,» dedi. «Dinleyin beni. Size birşey söylemek istiyorum.. Dorrie hakkında.. O..» Birşeyler düşündü, tam ağzını açacaktı ki, demir köprünün ucunda bir karaltı gördü birdenbire. Birisi geliyordu. Kurtuluş!

Kollannı sallayarak, «İmdat!» diye bağırdı. «Hey, buraya bak! İmdat!»

Uzaktaki karaltı hızla yanlarına doğru geliyordu.

Leo ile Gant şaşkınlıkla geriye baktılar.

Ey Tanrım, şükürler olsun sana!

Birden gelenin bir kadın olduğunu gördü.

Marion.

Leo bağırdı, «Ne arıyorsun burada? Marion, dön geri. İn aşağıya.»

Kız onu işitmemiş gibiydi. Yüzü kızarmış, gözleri büyümüştü. Aralarına geldi.

Bud, kızın bakışlarının yüzünü tırmaladığını sonra bacaklarına indiğini hissetti. Dizleri titriyordu yine... Bir silahı olsaydı.. «Marion,» diye yalvardı. «Durdur şunları, Marion. Çıldırmış bunlar. Beni öldürecekler. Durdur şunları, Marion! Senin sözünü dinlerler. Sana o listenin ne olduğunu anlatırım. Her şeyi anlatırım. Yemin ediyorum ki yalan söylemiyordum»

Kız ona bakıyordu. Sonunda, «Bana Stoddard'dan niçin söz etmediğini anlattığın gibi mi?» dedi

«Seviyorum seni Marion! Yemin ediyorum ki seviyorum seni. Parayı düşünüyordum önceleri, kabul ediyorum bunu. Ama seni seviyorum, Marion. Bunda yalan söylemediğimi biliyorsun.»

«Nereden bilebilirim bunu?»

«Yemin ediyorum!»

«O kadar çok şeye yemin ettin ki..» iki adamın omuzları üstünden kızın parmakları göründü, uzun, beyaz, pembe boyalı tırnaklı parmaklar. Sanki itiyor gibiydiler.

«Marion! Yapamazsın! Biz., o kadar şeyden sonra..»

Kızın parmakları omuzlarından sıkıca kavramış itiyordu..

Boş yere, «Marion,» diye yalvardı.

Birdenbire tasfiyehanenin içindeki gürültünün arttığını fark etti. Sağ tarafında sıcaklık fazlalaşmıştı. Vagon! Demiri iki eliyle yakalayarak döndü, işte geliyordu! Altı yedi metre birşey kalmıştı aralarında. Vagonun altındaki kabloları görüyordu, içinde siperli bir kasket giymiş adam vardı. Çene kasları gerilerek, «Hey!» diye bağırdı. «Hey! Vagondaki adam! İmdat!» Gittikçe yaklaşan kasket kımıldamadı bile. Sağır mıydı yoksa? Sersem herif sağır mıydı yoksa?» İmdat!» diye bağırdı. Faydasızdı.

Çaresizlikten ağlamak isteyerek artan sıcaklıktan çevirdi yüzünü.

Leo, «Tasfiyehanenin en gürültülü yeri o vagonların içidir,» dedi Bir adım attı ileriye. Gant de yanma geldi. Marion da peşlerinden.

Bud, çelik bölmeye sol eliyle tutunarak, «Yapmayın,» dedi. «Lütfen..» Yanan

gözlerinin dışında bir maske gibi hareketsiz olan yüzlere baktı.

Bir adım daha yaklaştılar.

Demir köprü bir battaniye gibi sallanıyordu. Sağ tarafındaki sıcaklığı sırtında hissetmeye başladı. Blöf yapmıyorlardı. Öldüreceklerdi kendisini. Her tarafından terler damlamaya başladı.

«Pekâlâ.» dedi. «Pekâlâ Dorothy ispanyolcadan Çeviri yaptığını sanıyordu. İspanyolca bir mektup yazıp, ingilizceye çevirmesini söyledim.» Sesi hafifledi ve sustu.

Ne oluyordu bunlara? Yüzleri... o maske anlamsızlığı gitmişti. Sanki şaşkınlık ve nefret gelmişti yerine., aşağı bakıyorlardı..

Önüne baktı. Pantalonunun önünde, gittikçe yayılan ve sağ paçasından aşağı çizgi halinde inen koyu renkli bir leke vardı. Aman Allahım! Japon., öldürdüğü o Japon., o sefil, korkak, donuna işeyen insan müsveddesi.. O kendisi miydi? Kendisi de onun gibi miydi?

Cevap, karşısındakilerin yüzlerinden okunuyordu.

«Hayır!» diye bağırdı. Elleriyle yüzünü örttü. Ama onları hâlâ görüyordu. «Hayır, ben onun gibi değilim.» Hızla geriye döndü. Yerdeki ıslaklığa değen ayakları kaydı. Ellerini yüzünden çekip bir yere tutunmaya çabaladı. Sıcaklık yakıyordu kendisini. Düşerken, altında parlak yeşil bir yuvarlak gördü: fokur fokur kaynıyor, parıldıyordu..

Elleri arasında hissetti bu sertlik neydi? Kablolar! Vücudunun ağırlığıyla savruldu, kolları kopacak gibi oldu, çelik teller ellerini parçaladı. Bacaklarını kabloya sarınca çelik gibi sivri tellerin ellerine battığını gördü. Bir gürültüdür kopuyordu etrafında; bir düdük çalıyor, bir kadın çığlık atıyor, aşağıdan sesler, yukarıdan sesler geliyordu.. Ellerine baktı, avuçlarından sızan kan kollarına akmaya başlamıştı fırın sıcaklığı, bakır kokusu başını döndürüyor, boğuyordu kendisini. Birtakım sesler duydu ona sesleniyorlardı. Ellerinin çözüldüğünü gördü. İstediği için bırakıyordu ellerini. Tıpkı köprüden aşağı atladığı gibi. İçgüdüsü ile yakalamıştı kabloları, şimdi de içgüdüsü yeniyordu. Sol elini bıraktı, aşağı sarktı. Sağ eli kabloyu tutmuş olarak fırından yükselen ısının etkisiyle sallandı elinin üstüne ya demirden ya zincirden yağ bulaşmıştı Onlar kendisini itemezlerdi ki! Herkes adam öldürebilir miydi sanki? O isteyerek atlamıştı ve şimdi de istediği için bırakıyordu elini. Hepsi bu kadar. Hem artık her şey düzelmişti, dizleri titremiyordu. Zaten çok titrememişti ya. Sağ

elırîs"açıldığının farkına varmamıştı, fakat açılmış olmalıydı çünkü sıcaklığın içinde doğru düşüyor, kablolar yukarı doğru çıkıyor, birisi Dorrie'nin düşerken bağırdığı, Ellen'in ilk kurşun işini görmeyince bağırdığı gibi bağırıyordu. Birdenbire bağıranın kendisi olduğunu ve susamadığını fark etti. Niçin bağırıyordu? Niçin? Niçin bağır ....

Tasfiyehanenin anî sessizliğini yırtan çığlık bir şapırtı ile kesildi. Potanın öte yanından yeşil bir perde havaya fışkırdı. Geriye doğru kıvrılarak yere döküldü binlerce damla halinde. Sıvı damlacıkları çimento üzerinde cızırdayarak, yavaş yavaş yeşilden bakıra dönüştüler.

■

KİNGSHİP tasfiyehanede kalmıştı. Marion'u New York'a Gant götürdü. Uçakta iki ayrı koltukta hiç konuşmadan oturdular.

Bir süre sonra Marion cebinden mendilini çıkararak gözlerine götürdü. Gant, yüzü sararmış olarak, kıza döndü. Kendini savunmak istermişçesine, «Biz onun itiraf etmesini istemiştik,» dedi. «Bu işi yapmayacaktık. İtiraf etti de. Sanki niçin öyle geriye döndü birdenbire?»

Kızın söyleneni anlaması uzun sürdü. İşitilmeyen bir sesle, «Konuşma.. » dedi.

Gant, kızın yüzüne bakarak, «Ağlıyorsun,» dedi.

Kız elindeki mendile baktı, ıslanmış olduğunu gördü. Mendili katlayarak pencereye döndü. Hafifçe, «Onun için değil,» dedi.

Kingship'in evine gittiler. Uşak, Marion'un pardösüsünü alırken, «Bayan Corliss, içerde,» dedi.

Marion, «Aman Tanrım,» dedi.

Salona girdiler. Bayan Corliss vitrinin önünde, durmuş, öğleden sonrası güneşinin ışığında porselen bir biblonun altına bakıyordu. Bibloyu yerine koyarak onlara döndü. Gülümseyerek, «Bu kadar çabuk mu ?» diye sordu. «Eğlendiniz" mi...» Kamaşan gözlerini kasarak Gant'e baktı. «Ben sizi...» Yanlarına doğru gelerek arkalarındaki boş hole baktı.

Gözlerini Marion'a çevirdi. Kaşlarını kaldırarak gülümsedi.

«Bud nerede?» diye sordu.

BİTTİ